

ДЖЕЙМС ПАТЕРСЪН РОЗИТЕ СА ЧЕРВЕНИ

Част 6 от „Алекс Крос“

Превод от английски: Дори Габровска, 2002

chitanka.info

ПРОЛОГ
ПЕПЕЛ, ПЕПЕЛ

1.

Бриан Паркър не приличаше на човек, който обира банки или убива — приятното ѝ пухкаво бебешко лице заблуждаваше всички. Но тя знаеше, че е готова да убие, ако се наложеше тази сутрин. Щеше да знае със сигурност в осем и десет.

Двайсет и четири годишната жена носеше панталон в цвят каки, бледосиньо яке с надпис „Университет на Мериленд“ и изтъркани бели маратонки „Найки“. Никой от отпавилите се за работа в ранната сутрин не я забеляза, когато тя измина разстоянието от очуканата бяла „Акюра“ до гъсто обраслото островче от вечнозелени дървета, където се скри.

Намираще се пред „Ситибанк“ в Силвър Спринг, Мериленд, тъкмо преди осем часа. Клонът на банката трябваше да отвори точно след деветдесет секунди. От разговорите с Мислителя знаеше, че банката се намира в самостоятелна сграда с две алеи за преминаващи коли. Той беше обяснил, че е заобиколена от огромни магазини: „Таргет“, „Петс Март“, „Хоум Депо“, „Съркют Сити“.

Точно в осем Бриан излезе от скривалището си сред дърветата под един пъстър билборд, който предлагаше на минувачите противната закуска на „Мақдоналдс“, и тръгна към банката. Намираще се под такъв ъгъл, че оставаше невидима за касиерката, която тъкмо отвори стъклената врата и излезе за момент навън.

На няколко крачки от касиерката Бриан нахлузи гумена маска, изобразяваща президента Клинтън — една от най-популярните маски в Америка и навярно една от най-трудно проследимите. Тя знаеше името на касиерката и го извика ясно, като в същия момент извади пистолета си и го притисна към кръста на жената.

— Влизай обратно, госпожице Джийн Галета! Сега се завърти и отново заключи входната врата. Отиваме при шефката ти, госпожа Бучиери.

Кратката ѝ реч на входа на банката бе предварително написана дума по дума, включително и паузите. Мислителя бе обяснил, че е от

изключително значение обирът да премине в точно определен ред, почти наизуст.

— Не искам да те убивам, Джийн. Но ще го направя, ако не изпълниш всичко, което ти кажа и когато го кажа. Сега е твой ред да говориш, скъпа. Разбра ли това, което ти казах досега?

Джийн Галета кимна толкова усърдно, че очилата ѝ едва не паднаха.

— Да, разбирам всичко. Моля ви, не ме наранявайте! — задави се тя. Беше около двацет и седем годишна, с късо подстригана кестенява коса, привлекателна като момиче от предградията, но синият костюм с панталон от изкуствена материя и обувките с ниски токове я правеха да изглежда по-стара.

— Кабинетът на управителката. Веднага, госпожице Джийн. И ако не съм излязла оттук след осем минути, ти ще умреш. Говоря сериозно. Ако не съм си тръгнала оттук до осем минути, и ти, и госпожа Бучиери ще бъдете мъртви. Не мисли, че няма да го направя, защото съм жена. Ще ви застрелям и двете като кучета.

2.

Харесваше ѝ това излъчване на власт и определено ѝ допаднаше уважението, което внезапно ѝ оказваха в банката. Докато вървеше след разтрепераната касиерка покрай двата банкомата и после през приемната част на фоайето, Бриан се замисли за скъпоценните секунди, които вече бе изразходвала. Мислителя бе категоричен, че графикът на обира трябва да се спази абсолютно точно. Беше повтарял отново и отново, че всичко зависи от перфектното изпълнение на плана.

Минутите са важни, Бриан.

Секундите са важни, Бриан.

Важно е дори това, че днес сме избрали да ударим точно „Ситибанк“, Бриан.

Обирът трябваше да бъде точен, изпълнен по план, перфектен. Тя го разбираше напълно. Мислителя бе планирал всичко да е — както той се изразяваше — *9,9999 от 10*.

С лявата си ръка избута касиерката в кабинета на управителката. Чу отвътре тихото бръмчене на компютър. После видя Бетси Бучиери, която седеше зад голямото си директорско бюро.

— Отваряте сейфа всяка сутрин в осем и пет, така че сега ще го направите пред мен — изкрещя тя на управителката, която гледаше изненадано и изплашено. — *Отвори го! Веднага!*

— Не мога — възрази госпожа Бучиери. — Той се отваря автоматично с компютърен сигнал от главния ни офис в Манхатън. Никога не става по едно и също време.

Нападателната посочи с пръст към собственото си ляво ухо. Правеше знак на госпожа Бучиери да се послуша. Но какво трябваше да чуе?

— Пет, четири, три, две — отброи Бриан. После се протегна към телефона на бюрото на управителката. Той иззвъня. Перфектна точност. — За теб е — каза тя. Гласът ѝ звучеше приглушено иззад маската. — Слушай внимателно.

Подаде телефона на госпожа Бучиери, но знаеше точните думи, които управителката на банката щеше да чуе. Знаеше и кой се обажда.

Най-страшният глас, който управителката можеше да чуе, не беше на Мислителя, отправящ реални, но отвлечени заплахи, а на някой по-убедителен. По-стряскащ.

— Бетси, обажда се Стив. Тук, вкъщи, има един човек. В момента е насочил оръжие към мен. Казва, че ако жената в твоя кабинет не напусне банката с парите точно до осем и десет, Томи, Ана и аз ще бъдем убити.

— Сега е осем и четири!

Телефонната линия прекъсна. Гласът на съпруга ѝ замлъкна.

— Стив? Стив! — Сълзи изпълниха очите на Бетси Бучиери и започнаха да се стичат по страните ѝ. Тя се взря в маскираната жена, не можеше да повярва, че всичко това се случва. — Не ги наранявайте. Моля ви! Ще отворя сейфа. Веднага ще го отворя. Не наранявайте никого.

Бриан повтори съобщението, което управителката вече бе чула:

— Точно осем и десет. Нито секунда по-късно. И без глупави банкови номера. Никакви безшумни аларми. Никакви пакети с боя.

— Последвайте ме. Без аларми — обеща Бучиери. Беше ѝ трудно да мисли трезво. *Стив, Томи, Ана*. Имената отекваха в главата ѝ.

Стигнаха до вратата на трезора. Беше 8:05.

— Отвори вратата, Бетси. Побързай! Няма време. Семейството ти няма време. Стив, Ана, малкият Томи — всички ще умрат.

На Бетси Бучиери ѝ отне по-малко от две минути да влезе в трезора, който бе с врата от полирана стомана и бутала като на локомотив. Купчините пари се виждаха подредени на почти всички рафтове — повече пари, отколкото Бриан беше виждала някога през живота си. Тя отвори двете платнени пътни чанти и започна да ги тъпче с пачки. Госпожа Бучиери и Джийн Галета я гледаха мълчаливо как събира парите. Харесваше ѝ да вижда страха и респекта, изписани на лицата им.

Точно както бе инструктирана, Бриан отброяваше минутите, докато пълнеше чантите с пари.

— Осем и седем... Осем и осем... — Накрая свърши работата си в сейфа. — Ще ви заключа и двете тук. Не казвайте и дума, иначе ще ви застрелям и ще заключа трупове ви.

Метна на рамо черните пътни чанти.

— Не наранявайте съпруга и бебето ми — помоли Бетси Бучиери. — Направихме каквото...

Бриан затръшна тежката метална врата, без да изслуша отчаяната молба на управителката. Издърпа маската от потното си лице.

Закъсняваше. Прекоси фойето, отключи входната врата и излезе навън. Искаше ѝ се да побегне с всички сили към колата, но тръгна спокойно, сякаш нямаше никакви грижи в тази чудесна пролетна утрин. Изкушаваше се да извади автоматичния си пистолет и да направи дупка в шибаното яйце на „Макдоналдс“, което лъщеше насреща ѝ. Е, и тя си имаше нерви.

Когато стигна до акюрата, погледна часовника си. 52 секунди след 8:10. Времето препускаше. Беше zákъсняла — но точно така трябваше да стане. Усмихна се.

Не се обади на Ерол в дома на Бучиери, където Стив, Томи и бавачката Ана бяха негови пленници. Не му каза, че е взела парите и че вече е в колата.

Такива бяха инструкциите на Мислителя.

Пленниците трябваше да умрат.

ПЪРВА ЧАСТ
ОБИРИ И УБИЙСТВА

3.

Има една стара поговорка, в която работата ми като детектив ме е научила да вярвам:

Не си мисли, че няма крокодили само защото водата изглежда спокойна.

Онзи ден водата бе невероятно прекрасна и спокойна. Малката ми и неудържима дъщеря Джени седеше с котката Роузи в скута си, вдигнала предните ѝ лапи във въздуха. Двете с рижата котка танцуваха, както често правеха.

— Розите са червени, теменужките са сини — пееше Джени със сладкия си кръшен глас. Това беше миг и образ, който никога не бих забравил. Приятели, роднини, съседи бяха започнали да пристигат в къщата ни на Пета улица за празненството по случай кръщенето. Бях в изключително възторжено настроение.

Нана Мама бе приготвила невероятни вкуснотии за специалния случай. Имаше мариновани скариди, печени миди, прясна шунка, тиквички. Смесеният аромат на пиле с чесън, свински ребърца и четири вида домашен хляб изпълваше въздуха. Дори аз бях направил специалитета си онази вечер — моят принос бе чийзкейк с пресни ягоди.

На вратата на хладилника висеше закачено едно от листчетата на Нана. То гласеше:

В черните мъже има невероятно вълшебство и дяволитост, които никой не е успял да заличи. *Но всички са се опитвали.*

Тони Морисън

Усмихнах се на вълшебството и дяволитостта на осемдесет и няколко годишната ми баба.

Беше толкова хубаво. Джени, Деймън, малкият Алекс и аз посрещаме гостите на верандата. Държах Алекс на ръце, той бе много общително момченце. Усмиваше се щастливо на всички, дори на партньора ми — Джон Сампсън, който обичайно плаши малките деца, защото е огромен като мамут и доста страшен.

— Момчето явно си пада по празненства — отбеляза Сампсън и се ухили доволно.

Алекс отвърна с усмивка на високия два метра и тежък около сто и десет килограма Джон.

Сампсън протегна ръце и пое детето от мен. Алекс почти се изгуби в ръцете му, които са големи като лопати. Джон се засмя и започна да му говори на бебешки.

Кристин се зададе откъм кухнята и се присъедини към нас тримата. Засега тя и Алекс — младши живееха отделно от нас. Надявахме се скоро да се преместят при нас с Нана, Деймън и Джени. Като едно голямо семейство. Искях Кристин да бъде моя жена, не само приятелка. Искях да будя Алекс сутрин и да го приспивам вечер.

— Ще пообиколя сред гостите с малкия Алекс. Най-безсрамно ще го използвам, за да привлека вниманието на хубавите жени — заяви Сампсън и се отдалечи с детето на ръце.

— Мислиш ли, че някога ще се ожени? — попита ме Кристин.

— Малкият Алекс? Момчето ни? Разбира се.

— Не, партньорът ти и преследвач на престъпници, Джон Сампсън. Той дали някога ще се ожени, дали ще се устрои? — По тона ѝ не личеше да се притеснява, че ние самите не сме женени.

— Мисля, че да — някой ден. Джон е имал много лош пример за семейство. Баща му ги напуснал, когато Джон е бил на една година, а по-късно умрял от свръхдоза. Майка му беше наркоманка. Живееше в Саутийст допреди няколко години. На практика него го отгледа леля му Тиа с помощта на Нана.

Гледахме как Сампсън обикаля гостите, гушнах малкия Алекс. Заговори една красива дама, която се казваше Де Шон Хокинс и бе колежка на Кристин.

— Той наистина използва бебето като повод да се запознава с жени! — възкликна Кристин невярващо. — Де Шон, внимавай много!

— извика тя на приятелката си.

Засмях се:

— Казва какво ще прави, прави каквото казва.

Партито бе започнало към два часа следобед. Към девет и половина още беше в разгара си. Току-що бях изпял в дует със Сампсън една песен на Джо Текс. Имахме зашеметяващ успех. Предизвикахме доста смях и ободрителни възгласи. Сампсън тъкмо започваше да пее „Ти си първата, последната, единствената“.

Точно тогава пристигна Кайл Крейг от ФБР Трябваше да кажа на всички да си вървят — партито беше приключило.

4.

Кайл носеше подарък за бебето в ярка опаковка и с панделки. Носеше и балони! Подаръците не ме заблудиха. Кайл беше добър приятел, навярно страхотен полицай, но не бе общителен и избягваше партитата като вирусни болести.

— Не тази вечер, Алекс — прошепна Кристин. Внезапно изглеждаше загрижена, може би дори ядосана. — Не се заемай с някакъв ужасен, чудовищен случай. Моля те, Алекс, не го прави! Не и в деня на кръщенето.

Знаех какво има предвид и послушах съвета ѝ, предупреждението. Настроението ми вече бе помръкнало.

По дяволите, Кайл Крейг!

— Не, не и не — казах му, като го доближих. Направих кръст с двата си показалеца. — Върви си!

— И аз много се радвам да те видя — рече Крейг и се усмихна широко. После ме прегърна. — Групово убийство — прошепна той.

— Съжалявам, обади се утре или вдругиден. Тази вечер не съм на работа.

— Знам, но този случай е особено тежък, Алекс. Истински ужас.

Докато ме прегръщаше, Кайл ми събщи, че е във Вашингтон само за тази вечер и че се нуждае от помощта ми. Беше под страхотен натиск. Пак му отказах, но той не ме послуша, а и двамата знаехме, че част от работата ми е да сътруднича на ФБР по важните случаи тук. Освен това дължах на Кайл някоя и друга услуга. Преди няколко години ми беше позволил да се включа в разследването на един случай с отвличане и убийство в Северна Каролина, при който собствената ми племенница беше изчезнала от университета „Дюк“.

Кайл познаваше Сампсън и неколцина от другите ми приятели детективи. Те се приближиха и побъбриха с него, сякаш посещението му не бе по работа. Хората обикновено харесват Кайл. Аз също, но не и сега, не тази вечер. Той каза, че иска да зърне малкия Алекс, преди да говорим по работа.

5.

Отидох заедно с Кайл. Двамата се надвесихме над момченцето, което спеше сред шарените топки и плюшените мечета в бебешкото креватче в стаята на Нана. Гушкаташе любимото си мече — Пинки.

— Бедното дете. Какъв лош късмет — прошепна Кайл, докато гледаше Алекс. — Прилича на теб, а не на Кристин. Вие двамата как я карате между другото?

— Постепенно нещата си идват на мястото — отвърнах аз, макар това да не беше истина за съжаление. Кристин бе живяла повече от година извън Вашингтон и след завръщането ѝ нещата помежду ни не бяха такива, каквито очаквах. Близостта между нас ми липсваше повече, отколкото можех да го изразя. Това ме убиваше. Но не можех да го кажа на никого, дори на Сампсън и Нана. — Моля те, Кайл! Остави ме на мира само тази вечер.

— Бих искал да мога да изчакам, Алекс. Но се страхувам, че не мога. Веднага трябва да се връщам в Куонтико. Къде можем да поговорим?

Поклатих глава и почувствах как гневът се надига у мен. Отведох го на верандата, където държа едно старо пиано, което все още звучи не по-зле от самия мен. Седнах на скърцащата пейка и изсвирих няколко такта от „Нека се откажем от това“ на Гершуин.

Кайл разпозна мелодията и се усмихна:

— Много съжалявам.

— Явно не съжаляваш достатъчно. Хайде, говори.

— Чу ли за обира на клона на „Ситибанк“ в Силвър Спринг? Убийствата в дома на управителката на банката? — попита той. — Съпруга ѝ, бавачката, тригодишния син?

— Как може да не съм чул? — извърнах глава аз. Бруталните и безсмислени убийства ме бяха натъжили, стомахът ме присви, докато четях за тях. Историята беше във всички вестници и телевизии. Дори вашингтонските ченгета бяха възмутени. — Всъщност не разбрах какво точно се е случило. Какво, по дяволите, е станало в къщата на управителката? Нали копелетата са си получили парите? Защо е

трябвало да убиват зложниците, щом са ги получили? Това си дошъл да ми кажеш, нали?

Кайл кимна:

— Закъснели са с излизането от банката. Имало е категорична заповед, че този в банката трябва да излезе не по късно от осем и десет. Алекс, той е закъснял *по-малко от минута*. По-малко от минута! Така че са убили трийсет и три годишния баща, тригодишното момченце и бавачката. Тя била на двацет и пет и била бременна. *Екзекутирали* са бащата, момченцето и бавачката. Видя ли кадри от къщата, Алекс?

Разкърших рамене, завъртях главата си. Усетих как напрежението нахлува в тялото ми. Представих си станалото. Как бе възможно да са убили онези хора без причина?

Определено не бях в настроение за работа — дори и за толкова тежък случай.

— Какво те води тук тази вечер? В деня на кръщенето на сина ми?

— О, боже! — Кайл се усмихна и смекчи тона си. — Все пак трябваше да дойда да видя детето. За съжаление този случай е много спешен. Има вероятност убийците да са от Вашингтон. Дори и да не са, възможно е някой тук да ги познава, Алекс. Искам да потърсиш убийците, преди да повторят. Имаме чувството, че това не е единичен удар. Алекс, синът ти е истински красавец.

— Да, и ти си красавец — рекох му. — Просто несравним.

— Тригодишно момче, бащата, бавачката — повтори Кайл още веднъж, преди да си тръгне. Тъкмо стигна до вратата, когато се обърна към мен и каза: — Този случай е точно като за теб. Убили са цяло семейство, Алекс.

Веднага щом Кайл си тръгна, отидох да потърся Кристин. Сърцето ми се сви. Беше взела Алекс и си беше тръгнала, без да каже и дума.

6.

Мислителя паркира на улицата и неохотно тръгна към изоставената сграда на брега на река Анакостия. Пълната луна осветяваше със студената си немоцна бяла светлина няколкото порутени триетажни къщи с отворени прозорци. Запита се дали ще му стигне куражът да го направи.

— Към долината на смъртта — прошепна си.

За капак откри, че скривалището на двамата Паркър е в далечния край на улицата. Бяха се спотаили на третия етаж. Очарователното им малко убежище бе обзаведено с мърляви прашни матраци и ръждясал градински стол. Подът беше осеян с мазни опаковки от сандвичи и пържени картофи.

Той влезе в стаята. Носеше две кутии с пица и кафяв хартиен плик.

— Кианти и пица! Нали ще празнуваме?

Бриан и Ерол очевидно бяха изгладнели и веднага се нахвърлиха на пицата. Почти не му обърнаха внимание, което той прие като неуважение. Мислителя се зае да налива кианти в пластмасовите чашки, които беше донесъл специално за случая. Подаде им ги и вдигна тост:

— За съвършените престъпления.

— Аха. За съвършените престъпления. — Ерол се намръщи и отпи от киантите. — Ако така викаш на онова, което стана в Силвър Спринг. Три убийства за нищо.

— Така му викам, да — каза Мислителя. — Абсолютно съвършено. Ще видите.

Ядяха и пиеха мълчаливо. Двамата Паркър изглеждаха мрачни, дори ядосани. Бриан постоянно му хвърляше погледи крадешком. Внезапно Ерол Паркър започна да търка гърлото си. Закашля се. Започна да се дави шумно. Гърлото и дробовете му горяха. Не можеше да диша. Опита да се изправи, но веднага се строполи на пода.

— Какво става? Какво има, Ерол? *Ерол?* — попита Бриан разтревожено и изплашено.

После и тя стисна гърлото си. Пареше непоносимо. Също и гърдите ѝ. Изтърва чашата с вино и хвана шията си с ръце.

— Какво става, по дяволите? Какво ни става? — извика тя на Мислителя. — Какво си направил?

— Не е ли очевидно? — попита той с най-студения, най-далечния глас, който беше чувала.

Стаята се завъртя неконтролируемо пред очите ѝ. Ерол получи спазми, после падна на пода в гърч. Бриан прехапа езика си. И двамата продължаваха да стискат гърлата си. Давеха се, кашляха, не можеха да си поемат дъх. Лицата им станаха моравосини.

Мислителя стоеше наред стаята и гледаше. Парализата от отровата, която бяха погълнали, се засилваше и бе изключително болезнена. Започна с мускулите на лицата им, после се спусна по гърлото. Очевидно не можеха да преглъщат. Накрая парализата поразя и дихателните им органи. Достатъчно висока доза „Анектин“ водеше до прекратяване на сърдечната дейност.

След по-малко от петнайсет минути и двамата бяха мъртви. Смъртта им бе безмилостна, както на убитите в Силвър Спринг. Лежаха неподвижни, проснати на пода. Мислителя бе сигурен, че са мъртви, но провери за някакви признаци на живот. Чертите им бяха непоносимо изкривени, а телата им — застинали в неестествени пози. Изглеждаха, сякаш са паднали от високо.

— За съвършените престъпления! — повтори тържествено Мислителя над гротескно сгърчените тела.

7.

Опитах да се обадя на Кристин рано на следващата сутрин, но телефонът ѝ изписваше отсрещния номер и тя не вдигна. Никога не бе постъпвала така с мен и тази мисъл ме прониза като ужилване. Не можех да я прогоня от главата си, докато се къпех и обличах. Накрая тръгнах за работа. Болеше ме, но бях и малко сърдит.

Двамата със Сампсън поехме по улиците още преди девет. Колкото повече четях и мислех за обира на „Ситибанк“ в Силвър Спринг, толкова повече се тревожех и не можех да си представя точната последователност на събитията. Не можех да проумея. Трина невинни човека убити — *защо?* Крадците вече са били получили парите си. Що за жестоки и ненормални психари бяха? Защо са убили бащата, детето и бавачката?

Бе дълъг и отчайващ ден. В девет вечерта още бяхме на работа. Опитах отново да се обадя на Кристин. Тя не вдигаше или може би я нямаше там.

Имам няколко измачкани тетрадки, пълни с имена на информатори. Двамата със Сампсън вече бяхме говорили с трийсетина от най-надеждните. Оставаха още много за следващия ден, а и за последващия. Вече бях доста затънал в случая. Защо бяха убили трима души в къщата на управителката на банката? Защо бяха съсипали едно невинно семейство?

— Усещам, че сме близо до нещо — каза Сампсън, докато карах старата си кола през Саутийст. Току-що бяхме говорили с един дребен мошеник на име Номар Мартинес. Той беше чул за банковия обир в Мериленд, но не знаеше кой го е извършил. Покойният, великият Марвин Гей пееше от радиото в колата. Мислех за Кристин. Тя не искаше аз да продължавам да обикалям улиците. Беше категорична. Не бях сигурен дали можех да престана да бъда детектив. Харесвах работата си.

— Имах същото чувство и докато говорехме с Номар. Май трябваше да го приберем в участъка. Видя ми се нервен, изплашен от нещо — вметнах аз.

— Кой не е изплашен от нещо в Саутийст? — отвърна Сампсън.
— Но въпросът остава. Кой ще говори с нас?

— Какво ще кажеш за онзи изрод ей там? — И посочих ъгъла на улицата, който приближавахме. — Той знае, че нещо става.

— Забеляза ни. По дяволите, хукна!

8.

Рязко завъртях волана наляво. Поршето подскочи, спря, после се раздруса и се качи на тротоара. Двамата със Сампсън изскочихме от колата и се втурнахме след Седрик Монтгомъри.

— Спри! Полиция! — извиках му аз.

Втурнахме се по тясна извита уличка по петите на дребния, но доста жилав Монтгомъри. От него можехме да научим нещо, но той не беше информатор. Просто знаеше това-онова. Едва бе навършил двайсет, а ние със Сампсън вече бяхме преваляли четирийсетте. *Но ние тренирахме и още бягахме бързо* — поне в нашите представи.

Монтгомъри тичаше здраво. Беше успял да се поотдалечи.

— Този е спринтьор, готин — изпухтя Джон. Не изоставаше от мен, бягахме крачка в крачка. — Ние сме подобри на дълги дистанции.

— Полиция! — извиках пак. — Защо бягаш, Монтгомъри?

Челото и гърбът ми бяха плувнали в пот. Пот капеше и от косата ми. Очите ми започваха да парят. *Можех ли да го настигна?*

— Ще го пипнем — избъбрих. Ускорих темпото си. Това беше предизвикателство за Сампсън, игра, която играехме от години. *Кой е най-бърз? Ние.*

Наистина започнахме да го настигаме. Той погледна назад и не можа да повярва, че сме по петите му. Настигаха го два товарни влака и за него нямаше мърдане.

— Дай пълна газ, готин! — извика Джон. — Пригответи се за сблъсък.

Бягах с пълни сили, Сампсън — също. Правехме си наше собствено състезание и Монтгомъри беше финалната линия.

И двамата се стоварихме едновременно върху него. Той се строполи на земята. Изплаших се дали ще може да стане някога. Но Монтгомъри се претърколи няколко пъти, изстена, после ни погледна неразбиращо.

— По дяволите! — прошепна той. Не каза нищо повече. Ние със Сампсън приехме това за комплимент, после му сложихме бележниците.

Два часа по-късно говорехме с Монтгомъри в участъка на Трета улица. Той призна, че е чул нещо за обира и убийствата в Силвър Спринг. Беше готов да ни даде информация, а в замяна ние нямаше да обърнем внимание на десетината торбички с монети, които носеше у себе си, когато го заловихме на улицата.

— Знам кого търсиш — каза Монтгомъри уверено. — Обаче няма да ти хареса, като разбереш кой е.

Прав беше: не ми хареса това, което научих. Изобщо не ми хареса.

9.

Не бях сигурен дали мога да се доверя на информацията на Седрик Монтгомъри, но той ми беше дал следа и аз трябваше да я проверя. Беше прав за едно: казаното от него ме разтревожи. Един от хората, които бе посочил като замесени в обира, беше доведен брат на покойната ми жена — Мария. Монтгомъри бе дочул, че Ерол Паркър е участвал в обира в Силвър Спринг.

Двамата със Сампсън прекарахме следващия ден в търсене на Ерол, но той не си беше вкъщи, нито на местата в Саутийст, където обичайно се навърташе. Жена му — Бриан, също я нямаше. Никой не беше виждал Ерол и Бриан Паркър поне от седмица.

Към пет и половина се отбих в училището „Съджърнър Трут“, за да проверя дали Кристин е още там. Бях си мислил за нея целия ден. Тя не вдигаше телефона и не отговаряше на съобщенията, които ѝ оставях.

Бях се запознал с Кристин Джонсън преди две години и се канехме да се оженим. После се случи нещо тъжно и трагично, за което още се винях: Кристин беше отвлечена от един психопат, който бе извършил няколко убийства в Саутийст. Беше живяла като заложница почти година. *Кристин бе отвлечена, защото имаше връзка с мен.* Почти година няхаме никаква информация за нея и я мислехме за мъртва. Когато я намерихме, имаше още една изненада. Тя бе родила бебе, нашия син Алекс. Но отвлечането я бе променило, беше я наранило по начини, които тя не разбираше и с които не можеше да се справи. Опитвах се да ѝ помогна с всеки възможен похват. Не бяхме се любили от месеци. Тя ме отблъскваше все повече. Сега Кайл Крейг още бе усложнил положението.

Нана обикновено гледаше бебето, докато Кристин бе на работа в училището. После Кристин и Алекс отиваха в нейния апартамент в Мичълвил. Тя искаше така.

Влязох в училището през страничната врата до физкултурния салон и чух познатото тупкане на баскетболна топка по дървения под, смеха и веселите викове на децата. Намерих Кристин наведена над

компютъра в кабинета ѝ. Тя е директорка на „Съджърнър Трут“. Джени и Деймън учат там.

— Алекс? — възкликна Кристин, когато ме видя на вратата. Прочетох табелата на стената: *Хвали високо, мъмри тихо*. Не можеше ли тя да постъпи така и с мен? — Почти свърших за днес. Изчакай ме минута-две. — Поне не се сърдеше за онази вечер с Кайл Крейг и не ми каза да се махам.

— Дойдох да те изпратя до вкъщи. Даже ще ти нося книгите — казах усмихнат — Става ли?

— Сигурно — отвърна тя, но не се усмихна. Изглеждаше много далечна.

10.

Когато Кристин бе готова, заедно заключихме училището и тръгнахме по улицата. Както бях обещал, носех куфарчето ѝ, в което имаше поне десетина книги. Опитах да се пошегувам:

— Не спомена, че си носиш и топка за боулинг.

— Казах ти, че книгите тежат. Нали знаеш, че съм по тежките размисли. Всъщност се радвам, че дойде тази вечер.

— Не можех да не дойда — признах си истината. Искях да я хвана за ръката, но се сдържах. Изглеждаше странно и ненормално да съм толкова близо и все пак толкова далече от нея. Копнеех да я прегърна.

— Искам да поговорим за нещо, Алекс — каза тя накрая. Взря се в очите ми. От изражението ѝ познах, че новината не е добра. — Надявах се, че това няма да ме тревожи — това, че започваш ново разследване на убийство. Но то ме тревожи, Алекс. Направо полудявам. Страхувам се за теб. Страхувам се за бебето. Страхувам се за собствената си сигурност. Не мога да се овладея след станалото на Бермудите. Не мога да спя, откакто се върнах във Вашингтон.

Сърцето ми се късаше, като я слушах. Чувствах се ужасно виновен заради това, което бе преживяла. Но тя се беше променила толкова много. Сякаш не можех да направя нищо, с което да ѝ помогна, да я успокоя. Опитвах от месеци, но нищо не се получаваше. Тревожех се, че ще загубя не само Кристин, но и малкия Алекс.

— Помня някои от сънищата, които сънувах напоследък. Толкова са страшни, Алекс. И са ужасяващо реални. Онази нощ ти пак преследваше Невестулката и той те уби. Стоеше спокойно и стреляше в теб, отново и отново. После дойде и уби нашето бебе и мен. Събудих се разплакана.

Хванах ръката ѝ.

— Джеффри Шейфър е мъртъв, Кристин.

— *Не знаеш дали е така. Не си сигурен* — възрази тя и издърпа ръката си. Пак беше ядосана.

Вървахме мълчаливо покрай реката. След известно време ми разказа още някои свои сънища. Чувствах, че не иска да я прекъсвам. Само слушах. Кошмарите ѝ бяха пълни с насилие: Кристин сънуваше как измъчват и убиват хора, които тя познава и обича.

На ъгъла на Пета улица, близо до дома ми, тя спря.

— Алекс, трябва да ти кажа още нещо. Посещавам един психиатър, доктор Белеър в Мичълвил. Той ми помага.

Продължи да ме гледа право в очите.

— Не искам да те виждам повече, Алекс. Мисля за това от седмици. Обсъдих го с доктор Белеър. Не можеш да ме накараш да променя решението си и ще съм ти благодарна, ако не опитваш.

Взе куфарчето си от ръцете ми и си тръгна. Не ме остави да кажа и дума, но и аз едва ли бих успял да проговоря. Бях видял истината в очите ѝ. Тя вече не ме обичаше. За мен бе още по-ужасно, защото аз я обичах, обичах и момченцето ни, разбира се.

11.

Наистина нямах избор, така че вложих всичките си сили в разследването на банковия обир и убийствата. Вестниците и телевизионните новини бяха пълни със сензационни истории за убития баща, детето и бавачката. Снимката на тригодишния Томи Бучиери сякаш бе навсякъде. *Може би убиецът иска да ни вбеси?* — чудех се аз.

Един цял ден двамата със Сампсън търсихме Ерол и Бриан Паркър. Колкото повече научавахме от ФБР толкова по-ясно ставаше, че вероятно семейство Паркър е обирало малки банки в Мериленд и Вирджиния поне от година. Случаят в Силвър Спринг беше различен. Ако те бяха извършили този обир, нещо ги бе накарало да променят стила си, да станат брутални и безмилостни убийци. Защо?

Със Сампсън спряхме към един часа, за да обядваме. Закусвалнята не беше особено приветлива, но ни бе по път, а Джон беше гладен. Аз можех да изкарам и без ядене.

— Мислиш ли, че Паркър са заминали, за да направят следващия си удар? — попита той, след като си поръчахме кюфтета, царевица и картофено пюре.

— Ако те са обрели банката в Мериленд, сигурно сега се крият. Знаят, че положението е напечено. Ерол понякога се покрива в Северна Каролина. Рибар е. Кайл вече прати агенти да го търсят там.

— Ти срещал ли си се с Ерол? — запита ме Сампсън.

— Най-вече на семейни събирания, но е идвал само на две-три, доколкото си спомням. Веднъж ходихме за риба. Беше като малко дете, стига да улавяхме достатъчно големи риби, бе доволен. Мария много харесваше Ерол.

Джон лакомо поглъщаше кюфтетата и двойната порция пюре.

— Често ли си мислиш за Мария?

Свих се на стола си. Не бях сигурен, че искам да говоря за това точно сега.

— Разни неща ми напомнят за нея. Особено неделите. Понякога спяхме до обед, после се глезехме с бавна закуска. Или ходехме на

езерото с патиците. Разхождахме се дълго в парка „Гарфийлд“. Тъжно е, Джон, и объркващо — това, че умря толкова млада. А най-много ме боли, че така и не открихме убиеца.

Сампсън продължи с въпросите. Понякога е неудържим.

— С Кристин всичко наред ли е?

— Не — признах най-сетне. Но не можех да изрека цялата истина. — Тя не може да преодолее онова, което стана с Джефри Шейфър. А аз дори не съм сигурен, че той е мъртъв. Свърши ли?

Джон се засмя:

— С яденето или с разпита?

— Да тръгваме. Да намерим Ерол и Бриан. Да разрешим случая с обира. После да си вземем половин ден отпуска.

12.

Към седем часа двамата със Сампсън решихме да направим почивка за вечеря. Знаехме, че ще работим до късно, навярно и след полунощ. При такъв случай... Прибрах се вкъщи да вечерям с децата и Нана.

Хапнах, направих комплимент на Нана за вечерята, но всъщност не усещах вкуса на нищо. Цял ден бях потискал мисълта за Кристин у себе си. Не особено умно от моя страна.

Със Сампсън се бяхме разбрали да се срещнем към десет, за да проверим няколко нощни птици, които се откриваха по-лесно по тъмно. В десет без петнайсет обикаляхме из Саутийст с колата ми.

Джон забеляза пласъор на наркотици, който беше информатор на полицията. Дарил Сноу висеше с няколко момчета пред един бар, който постоянно сменяше името си и в момента се казваше „Минало свършено“.

Двамата с партньора ми изскочихме от поршето и бързо се доближихме до Сноу. Както винаги, Дарил бе облечен по модата на дребните пласъори: тъмночервен панталон, яке „Томи Хилфигър“, очила „Оукли“.

— Здравсти, Сноу — поздрави го Сампсън с плътния си глас. — Гледай да не се разтопиш^[1].

Дори и приятелчетата на Сноу се разсмяха. Дарил бе под метър и осемдесет и надали тежеше повече от петдесет килограма с дрехите и всичките им дизайнерски емблеми.

— Ела да поговорим, Дарил — подканих го. — Въпросът е поверителен.

Той поклати глава като люлееща се кукла, но тръгна, макар и неохотно.

— Не ща да говоря с теб, Крос.

— Ерол и Бриан Паркър — казах аз, когато се отдалечихме достатъчно от другите.

Дарил ме погледна и се навъси. Продължаваше да клати глава.

— Ти ли си бил женен за сестра му или нещо такова? Защо питаш мен? Що все ме торМОЗИШ бе, човек!

— Напоследък Ерол не се вясва често при семейството. Много е зает да обира банки. Къде е той, Дарил? В момента двамата със Сампсън не ти дължим никакви услуги. Това не е приятно положение.

— Ще го преживея — каза Сноу и извърна глава към уличните лампи.

Рязко го сграбчих за якето.

— Не, няма да го преживееш. Знаеш го, Дарил.

Той подсмръкна и изпсува тихо.

— Чух, че Бриан е в старите къщи на Първо авеню. Онези, порутените плъхарници. Обаче не знам дали още е там. Това е всичко. — Вдигна ръце с дланите нагоре.

Сампсън внезапно се появи зад Сноу.

— Бау! — изрева и Дарил едва не подскочи от уплаха. — Дарил помага ли ти? — попита ме Джон. — Нещо ми се струва нервен?

— Помагаш ли ми? — попитах Сноу.

Той простена преувеличено:

— Казах ти къде е била Бриан Паркър, нали? Вие що не идете да проверите? Оставете ме на мира. Двамата сте като от някой филм на ужасите.

— Много по-страшни сме — каза Сампсън и Сноу се ухили. — Това не е филм, Дарил. Ние сме истински.

[1] На английски *сноу* означава сняг. — Б.пр. ↑

13.

— Мразя тези шантави работи посред нощ — каза Сампсън, докато вървахме по Първо авеню. В далечината пред нас се виждаха изоставените сгради, в които живееха наркомани и бездомници. Ако това можеше да се нарече живот, и то в столицата на Америка. — *Нощта на живите мъртъвци* — измърмори той. Беше прав: хората, които се мотаеха край сградите, приличаха на зомбита.

— Ерол Паркър? Бриан Паркър? — подвикнах тихо, докато минавахме покрай наркомани с изпити небръснати лица. Никой не отговори. Повечето дори не поглеждаха към нас. Знаеха, че сме полицаи. — Ерол? Бриан? — продължих аз, но пак никой не отвърна.

— Благодаря за помощта. Бог да ви благослови — каза Сампсън, имитирайки маниера на рапърите в града.

Започнахме да обхождаме всяка сграда етаж по етаж, от мазето до тавана. Последната постройка в редицата изглеждаше изоставена, и то с право: беше най-мръсна и порутена.

— След теб — изръмжа Джон. Беше късно и той ставаше раздражителен.

Аз носех фенерчето, така че тръгнах напред. Както и в предишните сгради, започнахме от мазето. Циментовият под бе изровен и осеян с петна. Навсякъде висяха прашни паяжини.

Приближих затворена дървена врата и я ритнах да се отвори. Чух как различни по големина гризачи препускат край стените и драскат, сякаш са попаднали в капан. Обходих помещението с лъча на фенерчето си. Нищо, освен два-три опулени плъха.

— Ерол? Бриан? — извика им Сампсън. Те изцвърчаха в отговор.

Продължихме претърсването етаж по етаж. Сградата бе влажна и смърдеше на урина, фекалии и мухъл. Вонята бе непоносима.

— Виждал съм и по-хубави хотели — отбелязах и Джон най-после се засмя.

Ритнах още една врата и от зловонния мирис, който се разнесе, разбрах, че сме намерили трупове. Насочих фенерчето и видях Бриан и

Ерол. Бяха загубили човешкия си вид. В сградата беше топло и телата им бързо се разлагаха. Пресметнах, че са мъртви поне от един ден.

Осветих с лъча първо Ерол, после и жена му. Въздъхнах и усетих, че ми се гади. Сетих се за Мария и колко много обичаше тя брат си. Когато беше малък, синът ми Деймън му викаше *чичо Ерол*.

Тъгълчетата на очите на Бриан бяха замъглени, сякаш имаше катаракт^[1]. Устата ѝ беше широко отворена, челюстта — отпусната. Ерол изглеждаше по същия начин. Сетих се за убитото семейство в Силвър Спринг. С какви убийци си имахме работа? Защо бяха убили Ерол и Бриан?

Блузата на Бриан бе свалена и не я видях никъде в стаята. Дънките ѝ бяха смъкнати и се виждаха червените ѝ бикини и бедрата ѝ.

Какво ли значеше това? Дали убиецът беше взел блузата на Бриан? Или някой друг бе минал оттук след убийствата? Дали някой се бе забавлявал с нея след смъртта ѝ? Убиецът ли?

Сампсън изглеждаше смутен и объркан.

— Не ми прилича на свръхдоза — каза той. — Изглежда като насилствена смърт. Тези двамата са се мъчили.

— Джон — заговорих накрая с приглушен глас. — Мисля, че може да са били отровени. Май се е очаквало да страдат.

Обадих се на Кайл Крейг и му съобщих, че съм намерил двамата Паркър. Дали бяхме разрешили случая с обира в Силвър Спринг? Или още поне един убиец бе някъде на свобода?

[1] Потъмняване лещата на окото, перде. — Б.пр. ↑

14.

Спешната аутопсия потвърди подозрението ми, че Ерол и Бриан са били отровени. Поглъщането на голяма доза „Анектин“ бе причинило бързи мускулни контракции и спиране на сърдечната дейност. Отровата е била сложена в бутилка кианти. Бриан Паркър е била сексуално насилена след смъртта ѝ. Какъв ужас!

Със Сампсън обикаляхме още два часа да говорим с наркоманите, скитниците и бездомниците, които живееха в изоставените сгради на Първо авеню. Никой не призна да е виждал Ерол и Бриан, никой не бе забелязал необичайни посетители в сградата, където се е криело семейство Паркър.

Най-последно се прибрах у дома, за да поспя малко, но не успях да успокоя мислите си. Към пет часа станах и се промъкнах тихо долу. Пак мислех за Кристин и малкия Алекс.

Най-новата бележка, която Нана бе закачила на хладилника, гласеше:

*Нито веднъж
тя не пожела да бъде бяла,
да отmine,
мечтаеше само да бъде по-черна.*

Отворих хладилника и си взех една бира, после излязох от кухнята. Стихотворението остана да витае из мислите ми.

Включих телевизора, изключих го. Посвирих на пианото на верандата — „Луд по теб“, после Дебюси. Свирех „Лунен блясък“ и това ми напомни за Кристин. Опитах се да измисля как да оправим отношенията си. Стараех се да я подкрепям всеки божи ден, откакто се беше върнала във Вашингтон. Тя постоянно ме отблъскваше. Очите ми се напълниха със сълзи и аз ги изтрих с ръка. *Тя си отиде. Трябва да започнеш отначало.* Не бях сигурен дали ще мога.

Дъските на пода изскърцаха.

— Чух те да свириш *Clair de lune*. Много добре между другото.
— Нана стоеше на вратата с поднос в ръце. На подноса имаше две димящи чаши кафе.

Подаде ми едната и аз я поех. Тя седна на стария люлеещ се стол до пианото и спокойно отпи.

— Разтворимо ли е? — подразних я.

— Ако намериш разтворимо кафе в моята кухня, ще ти подаря тази къща.

— Тя си е моя и бездруго — напомних ѝ.

— Ти го казваш, синко. Концерт при изгрев-слънце? Какъв е поводът, Алекс?

— Концерт преди изгрев-слънце. Не можах да спя. Тежка нощ, лоши сънища. Лоша сутрин, поне засега. — Отпих от ароматното кафе с примес от цикория. — Обаче кафето е хубаво.

Нана продължи да отпива от чашата си.

— Ммм. Кажи ми нещо, което не знам. Какво още?

— Помниш ли доведения брат на Мария — Ерол? Снощи двамата със Сампсън намерихме трупа му в старите сгради на Първо авеню.

Нана зацъка тихо, после поклати глава:

— Това е много тъжно. Такъв срам, Алекс! Те са хубаво семейство, добри хора.

— Трябва тази сутрин да отида да ги уведомя. Може би затова не можах да спя.

— Какво друго? — попита тя отново. Познаваше ме твърде добре и това ми действаше успокоително. — Кажи ми, Алекс. Сподели с мен.

— Кристин — промълвих накрая. — Мисля, че всичко свърши. Тя не иска да ме вижда. Каза ми го официално. Не знам какво ще стане с малкия Алекс. Нана, направих всичко по силите си, кълна се!

Тя остави чашата си и ме прегърна с кокалестата си ръка. Още имаше сила в тялото ѝ. Притисна ме здраво.

— Ами направил си каквото си могъл, нали? Какво ти остава?

— Тя не може да преодолее онова, което се случи на Бермудите — прошепнах аз. — Не иска да има нищо общо с детектив, който разследва убийства. Не желае да бъде с мен.

Нана рече тихо:

— Твърде много носиш на раменете си. Поемаш чужда вина.
Това ще те пречупи, Алекс. Наистина. Послушай ме!

— Слушам те. Както винаги.

— Не ме слушаш.

— Слушам те и още как!

— Не ме слушаш и не мисли, че ще ме надприказваш — сопна се
тя. — Ето ти още едно доказателство.

Последната дума винаги е на Нана. Тя е най-големият психолог в
къщата или поне все така ми разправя.

15.

Вторият банков обир се разви като по часовник рано същата сутрин в град Фолс Чърч, Вирджиния, на около петнайсет километра от Вашингтон.

Директорът на банката живееше в добре поддържана къща в колониален стил в приятен квартал, където хората сякаш искрено се харесваха. Навсякъде имаше следи от обични деца: играчки, колелета, баскетболни кошове, люлки, будка за лимонада. Имаше красива градина, пълна с цъфнали храсти. Птиците кацаха на странния ветропоказател — с форма на вещица на метла — на покрива на гаража. Тази сутрин почти се чуваше смехът на вещицата.

Мислителя беше казал на новия си екип *какво ще заварят и как трябва да действат*. Всяка стъпка бе внимателно планирана и отрепетирана.

Новият екип превъзходеше двамата Паркър. Беше изхарчил половината пари от обира на „Ситибанк“, за да ги заинтересова, но си струваше. Наричаха се един друг господин Ред, господин Уайт, господин Блу и госпожица Грийн^[1]. Имаха дълги коси и приличаха на хевиметъл група, но действаха ефективно и в синхрон и използваха най-новите технологии.

Господин Блу беше пред клона на „Фърст Юниън“ в центъра на Фолс Чърч, когато го отвориха. С него беше госпожица Грийн. Под дебелите си якета и двамата носеха автоматични пистолети в кобури под мишницата.

Господин Ред и господин Уайт отидоха в къщата на управителя. Кейти Бартлет чу звънеца на вратата и помисли, че е бавачката. Когато отвори, тя преbledня и краката ѝ се подкосиха при вида на въоръжения мъж с маска и слушалки с микрофон, който стърчеше пред брадичката му. Зад него имаше втори въоръжен мъж.

— Влизай вътре! Бързо! — изкрещя силно Ред през маската си. Държеше пистолета на сантиметри от лицето ѝ.

Ред и Уайт натикаха майката и трите ѝ малки деца в дневната на първия етаж. В стаята имаше стерео уредба и видео, на което бе пуснат

анимационен филм. Панорамен прозорец гледаше към спокойно малко езеро, но никой не би могъл да ги види, освен ако не беше с лодка, а тази сутрин не се виждаха никакви лодки.

— Сега ще заснемем едно филмче — обясни господин Ред на госпожа Бартлет и децата. Говореше им спокойно, почти дружелюбно.

— Не е нужно да наранявате някого — каза му Кейти Бартлет. — Ще ви сътрудним. Моля, свалете оръжията. Умолявам ви!

— Чувам те, Кейти. Но трябва да покажем на съпруга ти, че говорим сериозно и че наистина съм тук, в къщата, с теб и децата.

— Те са на две, три и четири години — промълви майката. Изхлипа, но се насили да не заплаче. — Още са съвсем малки. Дечицата ми.

Господин Ред пхна пистолета си в кобура.

— Хайде, стига! Не искам да наранявам децата. Обещавам, че няма да им се случи нищо.

Беше доволен как се развиват нещата до този момент. Кейти изглеждаше умна, а децата бяха кротки. Хубаво семейство бяха тези Бартлет. Точно както бе обяснил Мислителя.

— Искам ти да залепиш устите на децата със скоч лента — каза господин Ред на Кейти Бартлет. Подаде ѝ дебела ролка.

— Те няма да вдигат шум, обещавам ви — рече тя. — Добри деца са.

Господин Ред я съжали за момент. Беше красива и приятна дама. Сети се за семейството от филма *Животът е прекрасен*.^[2] Той се обърна към децата:

— Това е лепяща лента и сега ще изиграем една игра. Ще бъде много интересно.

Две от децата го изгледаха неразбиращо, но тригодишното засия:

— Летяща лента?

— Да, точно така, летяща лента. Сега мама ще сложи от нея на устите ви. После ще заснемем филмче, за да може татко да ви види как изглеждате.

— А после? — попита Денис, четиригодишният, който изглеждаше заинтригуван от играта. — Ще правим смешки на татко ли?

Господин Ред се засмя. Дори господин Уайт се подсмихна. Децата бяха сладки. Надяваше се да не се наложи да ги убие след

няколко минути.

[1] На английски имената им означават цветове: *ред* — червен; *уайт* — бял; *блу* — син; *грийн* — зелен. — Б.пр. ↑

[2] Филм на режисьора Роберто Бенини, спечелил „Оскар“. — Б.пр. ↑

16.

Някой щеше да бъде убит след няколко минути. Беше 8:12. Обирът във Фолс Чърч се развиваше според очакванията и не можеше да бъде спрял.

Госпожица Грийн държеше автоматичния си пистолет насочен срещу двете изплашени касиерки — и двете бяха към двацет и пет годишни.

Господин Блу вече бе в кабинета на управителя на клона на „Фърст Юниън“. Обясняваше правилата на играта на „истина или последствия“ на Джеймс Бартлет и помощник-управителката.

— Нали никой няма паникбутони край себе си? — попита господин Блу с припрян писклив глас, който трябваше да внуши, че той е напрегнат, едва ли не готов да изпусне нервите си. — Това би било сериозна грешка, а ние не можем да си позволим грешки.

— Нямаме паникбутони — отвърна управителят на клона, който изглеждаше достатъчно умен и готов да съдейства. — Щях да ви кажа, ако имахме.

— Не сте ли слушали обучаващите касети на Американското общество за индустриална сигурност? — попита Блу.

— Н-не, не съм — заекна смутено управителят. — Съсжалявам.

— Е, тяхната препоръка номер едно е по време на обир да се проявява съдействие, за да не пострада никой.

Управителят кимна бързо:

— Съгласен съм с това. Слушам ви. Готов съм да ви съдействам, сър.

— Ти си много умен за банков управител. Всичко, което ти казах за семейството ти — в момента наш заложник, — е абсолютната истина. Искам ти също да ми казваш истината. Иначе ще има неприятни последствия. Това значи никакви скрити аларми, никакви белязани пари, никакви пакети с боя, никакви скрити камери. Ако някъде има камера, която ме записва, кажи ми веднага.

— Знам за обира на „Ситибанк“ в Силвър Спринг — рече управителят. Широкото му четвъртито лице бе почервенияло. Едри капки пот капеха от челото му. Сините му очи примигваха неспирно.

— Гледай компютърния екран — каза господин Блу и го посочи с пистолета си. — Гледай!

Стартира се някакъв филм и управителят видя жена си, която залепваше с черна лента устите на трите им деца.

— О, боже! Знам, че управителят в Силвър Спринг се е забавил. Хайде да действваме — обърна се той към мъжа с маската. — Семейството ми е всичко за мен.

— Знаем, че е така — рече Блу и се обърна към помощник-управителката. Насочи пистолета си към нея. — Няма да се правите на героиня, нали, госпожице Колинс?

Тя поклати глава и червените ѝ къдрици се полюшнаха:

— Не, сър, няма. Парите са на банката, не са мои. Не си струва да умирам заради тях. Няма да умра и заради децата на господин Бартлет.

Господин Блу се усмихна под маската си:

— Взехте ми думите от устата.

Обърна се към управителя.

— Аз имам деца, ти имаш деца. Не искаме те да останат без баща — каза той. Това бе реплика на Мислителя и му изглеждаше много впечатляваща. — Хайде да действваме!

Побързаха към трезора, който имаше двойна комбинация и трябваше Бартлет и помощничката му да отключат едновременно. След по-малко от шейсет секунди трезорът беше отворен.

Господин Блу вдигна едно метално сиво устройство, така че всички да го видят; приличаше на дистанционно за телевизор.

— Това е скенер за полицейските честоти — обясни. — Ако полицията или ФБР получат предупреждение и дойдат тук, аз ще науча едновременно с тях. Тогава вие двамата, както и двете касиерки, ще умрете. Има ли скрити аларми в трезора?

Управителят поклати глава:

— Не, сър. Няма скрити аларми. Гарантирам ви!

Господин Блу отново се усмихна зад маската си:

— Тогава да вземаме парите. Хайде!

Блу тъкмо бе натоварил парите, когато полицейският скенер прищрака. *Обир в банка „Фърст Юниън“ във Фолс Чърч.*

Той се извърна рязко към Джеймс Бартлет и го застреля. После се обърна към госпожица Колинс и я простреля в челото.

Точно както бе планирано.

17.

Сирената на покрива на колата ми пишеше оглушително.

Също и тялото ми.

И мозъкът ми.

Пристигнах в банка „Фърст Юниън“ във Фолс Чърч, Вирджиния, почти едновременно с Кайл Крейг и неговия екип от ФБР.

Един черен хеликоптер тъкмо кацаше на почти празния паркинг на търговския център точно зад банката. Кайл и друг и трима агенти слязоха от хеликоптера и се отправиха към мен, подтичвайки. Движеха се приведени и приличаха на монаси, бързаци за литургия. И четиримата носеха сини якета с надпис ФБР, което означаваше, че Бюрото желае обществеността да научи, че то е поело разследването. Убийствата бяха смразяващи и брутални в очите на всички. Хората се нуждаеха от успокоение, от уверение, че някой се грижи за тях.

— Вече влиза ли в банката? — попита Кайл, когато стигна запъхтян до мен. И той изглеждаше недоспал.

— И аз пристигнах току-що. Видях, че черният хеликоптер се спуска, и предположих, че вътре си или ти, или Дарт Вейдър. Хайде да влизаме.

— Това е старши агент Бетси Кавалиър — каза Кайл и посочи една дребна жена с лъскава черна коса и почти черни очи. Тя носеше твърде голямо яке над бяла тениска, кафяв панталон и маратонки. Вероятно беше към трийсет и пет годишна. Изглеждаше напрегната и доста хубава, въпреки че не бе бляскава красавица. — Това са другите от първия екип. Агенти Майкъл Дауд и Джеймс Уолш. — Кайл продължи да ни представя. — Това е Алекс Крос. Той е детектив от отдел „Убийства“ и свързка между вашингтонската полиция и ФБР — Хвана ме за лакътя и ме дръпна настрана от агентите. — Ако двамата, които са извършили първия обир, са мъртви, кой, по дяволите, е свършил това тук? — попита ме, докато минавахме край жълтите ленти, ограждащи местопрестъплението, люлеещи се от лекия югоизточен бриз. — Тук е същият ужас. Ясно ли ти е защо те извиках?

— За да си имаш компания в нещастиято.

Двамата влязохме във фойето на банката. Стомахът ми се сви. Двете касиерки лежаха на пода. Бяха облечени в тъмни делови костюми, сега изпръскани от кръвта им. И двете бяха мъртви. Раните на главите им сочеха, че са били простреляни от близко разстояние.

— Екзекутирани. По дяволите! *По дяволите!* — каза агент Кавалиър, когато спряхме до телата.

Екипът криминолози от ФБР веднага се зае да заснема всичко с видеокамера. Правеха и снимки с фотоапарат. Ние се отправихме към отворения банков трезор.

18.

Нещата бързо се влошаваха. В трезора имаше още две жертви — мъж и жена. Бяха простреляни по няколко пъти. Костюмите и телата им бяха осеяни от дупки от куршуми. *И тях ли са ги наказвали?* — питах се. — *За какви грехове? Защо, по дяволите, става всичко това?*

— Нищо не разбирам — изпъшка Кайл и разтърка лицето си с ръце. Познавах този негов тик и той ми напомни за множеството случаи, по които бяхме работили заедно в миналото. Понякога се оплаквахме от това, но винаги сме се подкрепяли взаимно.

— Крадците, които обират банки, обикновено не убиват никого. Поне професионалистите — обади се агент Кавалиър. — Защо им е да правят нещо толкова отвратително?

— Семейството на управителя било ли е заложник като при обира в Силвър Спринг? — попитах. Почти не исках да чувам отговора.

Кайл погледна към мен и кимна:

— Майката и трите деца. Току-що получихме информация за тях. Слава богу, били са освободени! Невредими. Защо тези четиримата тук са били убити, а семейството е пуснато? Какъв е моделът?

Още не знаех. Кайл беше прав. Обирите с убийства изглеждаха необясними. Или по-скоро *ние не мислехме като убийците. Не разбирахме нищо, нали така?*

— Може нещо да се е объркало тук, в банката. Ако изобщо е свързано с обира в Силвър Спринг.

— Трябва да приемем, че двата случая са свързани — намеси се агент Кавалиър. — Бащата, бавачката и детето в Силвър Спринг са били убити, защото управителката е получила предупреждение, че ако крадецът не излезе от банката до определен час, заложниците ще умрат. Според видеозаписа от банката закъснението е било само няколко секунди.

Както обикновено, Кайл разполагаше с информация, която не бе известна на останалите. Сега ни я съобщи:

— В полицията тук, във Фолс Чърч, е подаден сигнал за нападение на банката. Мисля, че това е предизвикало четирите убийства. Опитваме се да открием откъде е дошло обаждането.

— Но как са разбрали крадците, че полицията знае?

— Сигурно имат скенер за полицейските честоти — обади се агент Кавалиър.

Кайл кимна:

— Агент Кавалиър знае много за банковите обири. И за всичко останало в интерес на истината.

— Опитвам се да получа работата на Кайл — каза тя и се подсмихна. Повярвах ѝ.

19.

Придружих Кайл и екипа му до сградата на ФБР в центъра на Вашингтон. На всички ни се повдигаше заради видяното на местопрестъплението. Агент Кавалиър наистина знаеше доста за банковите обири, включително за няколко обири в Средния запад, които приличаха на тези на „Ситибанк“ и „Фърст Юниън“.

В щабквартирата на ФБР тя изтегли набързо цялата информация, свързана по някакъв начин със случаите. Прочетохме разпечатките за двама известни крадци — Джоузеф Дохърти и Тери Лий Копър. Запитах се дали техните подвизи са послужили като модел за двата обири, които разследвахме. Дохърти и Конър бяха обрели няколко банки в Средния запад. Първо отвлечали семейството на управителя на банката. Преди единия обир държали управителя и семейството му трите почивни дни около някакъв празник, после ограбили банката във вторник.

— Обаче има доста разлики. Дохърти и Конър никога не са ранявали човек, при никой от обирите — наблегна Кавалиър. — Те не са били убийци като изродите, с които си имаме работа сега. Какво искат тези, по дяволите?

Насилих се да се прибера вкъщи към седем вечерта. Хапнах домашно приготвената вечеря с Нана и децата: пържено пиле, сиренки и задушено броколи. След като измихме чиниите, Деймън, Джени и аз слязохме в мазето за седмичния урок по бокс. Тези уроци продължаваха от две-три години и всъщност децата вече нямаха нужда от тях. Деймън е умно десетгодишно момче, Джени е на осем и двамата могат да се защитят в случай на нужда. Но те харесват раздвижването и приятелската атмосфера, а също и аз.

Това, което се случи онази вечер, дойде като гръм от ясно небе. Беше непредвидимо и напълно неочаквано. По-късно, когато разбрах какво се е случило, разбрах защо.

Джени и Деймън се закачаха, малко се фукаха с уменията си, подскачаха един срещу друг. Джени навярно влезе срещу замаха на Деймън.

Ударът му я поразил право в челото, точно над лявото око. *Толкова поне помня със сигурност.* Случилото се след това ми е като в мъгла. Абсолютен шок. Сякаш виждах живота в поредица от забавени кадри.

Джени залитна наляво и се строполи обезпокоително. Стовари се на пода. Движенията ѝ станаха резки, после крайниците ѝ сякаш се вкочаниха. Без абсолютно никакво предупреждение.

— *Джени!* — извика Деймън, осъзнал, че е ударил и наранил сестра си, макар и неволно.

Бързо се спуснах към нея. Тялото ѝ започна да трепери и се гърчи неконтролируемо. Тихи давещи стенания излизаха от гърлото ѝ. Тя очевидно не можеше да говори. После очите ѝ се подбелиха.

Джени започна да се дави ужасно. Мислех, че ще глътне езика си. Рязко свалих колана си и го пхнах в устата ѝ, за да ѝ попреча да глътне езика си или да го нарани със силно ухапване. Сърцето ми биеше до пръсване, докато държах сгънатия колан в устата ѝ.

— Всичко е наред, всичко с наред, Джени. Всичко е наред, миличка — шептах неспирно.

Опитах да ѝ говоря възможно най-успокояващо. Стараех се тя да не види колко съм изплатен. Силните спазми не спираха. Бях сигурен, че е получила гърч.

20.

Всичко е наред, миличка. Всичко ще се оправя.

Две или три ужасяващи минути преминаха по този начин. Нищо не беше наред, изобщо не беше. Всичко бе ужасно, по-ужасно не бих могъл да си го представя.

Устните на Джени посиняха, от устата ѝ се процеждаше слюнка. После тя изгуби контрол над пикочния си мехур и се изпишка на пода. Още не можеше да говори.

Бях изпратил Деймън горе да извика помощ. Десетина минути след като гърчът на Джени премина, линейката пристигна. Засега гърчът бе само един. Молах се на бога да не последва втори.

Двамата парамедици^[1] дотичаха в мазето, където аз още стоях коленичил на пода до Джени. Държах едната ѝ ръка, Нана — другата. Бяхме пъхнали възглавница под главата ѝ и я бяхме завили с одеяло. *Това е невъзможно* — повтарях си наум. — *Не може да се случва.*

— Вече си добре, скъпа — прошепна Нана.

Джени я погледна.

— Не, не съм, Нана.

Вече бе напълно в съзнание, изплашена и объркана. Беше и притеснена, че се е подмокрила. Знаеше, че нещо странно и ужасно ѝ се е случило. Парамедиците бяха внимателни и я успокояваха. Провериха жизнените ѝ показатели: температура, пулс, кръвно налягане. После единият постави система на ръката ѝ, а другият донесе набор за интубация и обдишване.

Сърцето ми още препускаше бясно. Чувствах се, сякаш самият аз ще спра да дишам.

Разказах им какво се е случило.

— Имаше силни спазми в продължение на около две минути. Крайниците ѝ бяха като вкочанени. Очите ѝ бяха обърнати назад. — Обясних им за боксирането и за удара над лявото ѝ око.

— Наистина прилича на гърч — каза жената от спешна помощ. Зелените ѝ очи гледаха съчувствено, успокояващо. — Може да е било

от удара, даже и да е бил съвсем лек: ъгълът също е важен. Трябва да я откараме в „Сейнт Антъни“.

Кимнах в съгласие, после с ужас видях как стегнаха малкото ми момиченце на носилката и го понесоха към чакащата линейка. Краката ми се огъваха. Тялото ми беше схванато и виждах само пред себе си.

— Трябва да пуснете сирената — прошепна Джени на парамедиците, докато я качваха отзад в линейката. — Моля ви!

И те я пуснаха — по целия път до болницата „Сейнт Антъни“. Знам това, защото пътувах с Джени.

Най-дългото пътуване в живота ми.

[1] Екип на спешна помощ. — Б.пр. ↑

21.

В болницата направиха на Джени ЕЕГ^[1], после най-пълния неврологичен преглед, доколкото бе във възможностите им по това вечерно време. Провериха черепно-мозъчните ѝ нерви. Накараха я да върви по права линия, после да скача на един крак, за да проверят за наличие на атаксия^[2]. Тя изпълни всичко, което ѝ казаха, и вече изглеждаше по-добре. Но аз я гледах, сякаш може внезапно да се разтресе отново.

Точно когато прегледът свърши, Джени получи втори гърч. Беше по-дълъг и по-силен от първия. Нямаше да е по-ужасен, дори и да се беше случил на мен. Когато най-после се уталожи, дадоха на Джени валиум^[3]. Сестрите и лекарите бяха много внимателни, но загрижеността им ни плашеше. Една сестра ме попита дали Джени е имала някакви симптоми преди гърча, например замъглено виждане, главоболие, гадене, загуба на координацията. Не бях забелязал нищо необичайно.

Когато приключи прегледа, доктор Боун от спешното отделение ме дръпна настрана.

— Ще я оставим тук тази нощ за наблюдение, детектив Крос. Малко предпазливост не е излишна.

— И аз така мисля — отвърнах. Още треперех, виждах го по ръцете си.

— Може да се наложи да остане и по-дълго — добави доктор Боун. — Трябва да ѝ направим някои изследвания. Не ми харесва фактът, че получи втори гърч.

— Така е. Разбира се, доктор Боун. И на мен не ми харесва.

На четвъртия етаж имаше свободно легло и аз придружих Джени. Според политиката на болницата тя трябваше да се качи дотам на носилка, но поне аз я бутах. Беше отпусната и необичайно мълчалива, докато пътувахме нагоре с асансьора. Не ми зададе никакви въпроси, докато не останахме сами зад завесата в болничната стая.

— Добре — каза тя тогава. — Кажи ми истината, тате. Трябва да ми кажеш всичко. *Истината*.

Поех си дълбоко дъх.

— Ами навярно имаше това, което се нарича тежък епилептичен гърч. Два такива. Понякога се случват подобни неща, миличка. Съвсем неочаквано, както тази вечер. Може ударът на Деймън да има нещо общо.

Тя се намръщи.

— Той почти не ме докосна. — Взря се в очите ми, опитвайки да отгатне истината. — Добре — каза след малко. — Това не е лошо, нали? Поне още съм тук, на планетата Земя.

— Не говори така, не е смешно.

— Добре де. Няма да те плаша — прошепна тя.

Джени се пресегна и хвана ръката ми. След няколко минути вече спеше дълбоко, но още стискаше ръката ми.

[1] Електроенцефалограма. — Б.пр. ↑

[2] Разстройство на координацията на движенията вследствие увреждане на нервните центрове. — Б.пр. ↑

[3] Търговска марка на *диазепам*. — Б.пр. ↑

ВТОРА ЧАСТ
ЗАПЛАШИТЕЛНИ ПИСМА

22.

Никой не можеше да разбере какво се случва и защо.

Това невероятно му харесваше. Чувството за превъзходство. Всички бяха такива глупаци.

Нещата вървяха много добре, оценка 9,9999 от 10. Мислителя беше сигурен, че не е допуснал сериозна грешка. Обирът във Фолс Чърч и четирите озадачаващи убийства му доставяха особено удоволствие.

Изживяваше повторно всеки миг от кървавото престъпление, сякаш той бе присъствал там вместо господата Ред, Уайт, Блу и госпожица Грийн. Представяше си сцената в къщата на управителя, после и убийствата в банката с огромна наслада и задоволство. Мислителя ги пресъздаваше в мислите си отново и отново и този сценарий не му омръзваше, особено убийствата. Артистичният почерк и символизъмът в тях го изпълваха с увереност в гениалността на собствения му замисъл — и в правотата му.

Улови се, че се усмихва при мисълта за обаждането в полицията — съобщението за обира. Той се беше обадил. Искаше служителите на „Фърст Юниън“ да бъдат убити. *Точно това бе основната му цел. Никой ли не можеше да разбере?*

Сега трябваше да наеме друг екип, най-важния и най-трудния за намиране. Последният екип трябваше да е изключително добре подготвен и самодостатъчен. И точно заради тази самодостатъчност щеше да представлява опасност за самия него. Той разбираше много добре, че умните хора често имат огромно и неконтролируемо его. Той самият бе пример за такова.

Извика списъка с имената на потенциалните кандидати на компютърния си екран. Прочете обширните профили на всеки един, дори и криминалните им досиета, които възприемаше като техни професионални биографии. После, най-неочаквано в онзи мрачен дъждовен следобед, попадна на екип, който бе много по-различен от останалите, също както той се различаваше от останалото човечество.

Доказателството? Нямаха криминални досиета. Никога не са били залавяни, дори заподозрени. Точно затова му бе толкова трудно да ги открие. Изглеждаха свършени — за свършената задача, за неговия шедьовър.

Никой ли нямаше да отгатне какво ще се случи?

23.

В 9:00 се срещнах с невролога, който се казваше Томас Петито и който търпеливо ми обясни какви изследвания ще направят на Джени тази сутрин. Искаше първо да елиминира някои вероятни причини за гърчовете. Каза ми, че е по-добре да не се тревожа предварително, че Джени е в отлични ръце — *неговите* — и че за момента най-доброто нещо, което мога да направя, е да отида на работа.

— Не искам да се безпокоите излишно — каза Петито. — И не желая да ми се пречкате.

След като обядвах с Джени в „Сейнт Антъни“, поех по магистралата към Куонтико. Не исках да оставям дъщеря си сама в болницата, но сега Нана беше при нея и нямаше да ѝ правят никакви изследвания до следващата сутрин.

Кайл Крейг ми се беше обадил в болницата да пита за Джени. Звучеше искрено загрижен. Каза ми, че Министерството на правосъдието, банките и медиите са се качили на главата му. Търсенето на ФБР вече покриваше по-голямата част от Източното крайбрежие, по засега без резултат. Дори беше привлякъл към разследването един от агентите, работили по разкриването на банковия обирджия Джоузеф Дохърти в средата на осемдесетте.

Кайл каза и че старши агент Бетси Кавалиър ръководи специалния отряд. Не се изненадах. Беше ми направила впечатление на една от най-умните и енергични агенти от ФБР, които познавах, с изключение на самия Кайл.

Агентът, участвал в залавянето на Дохърти, се казваше Сам Уидърс. Кайл, агент Кавалиър и аз се срещнахме с него в конферентната зала на ФБР в Куонтико. Уидърс вече бе към шейсет и пет годишен; беше пенсионер и ни разказа, че постоянно играе голф в Стоксдейл. Призна, че от няколко години не се е замислял за банкови обири, но ужасът на сегашните престъпления бе привлякъл вниманието му.

Бетси Кавалиър веднага заговори по същество:

— Сам, успя ли да прочетеш материалите за обирите на „Ситибанк“ и „Фърст Юниън“?

— Разбира се. Прочетох ги по два пъти, докато пътувах насам — отвърна Уидърс и приглади с длан късата си коса. Беше едър мъж, вероятно към сто и десет килограма, и ми приличаше на пенсиониран бейзболист.

— Първите ти впечатления? — попита тя бившият агент. — Какво мислиш, Сам? Има ли някаква връзка със сегашната каша?

— Има големи, много големи разлики между тези обيري и онези, по които аз съм работил. Нито Дохърти, нито Конър имаха склонност към насилие. Произхождаха от малки градчета и самите бяха дребни престъпници. От „старата школа“, както казват по рекламите. Дори заложниците ги описваха като „внимателни“ и „приятни“. Конър винаги учтиво обяснявал, че не иска да открадне нищо от дома на заложниците. Казвал, че не иска да нарани никого. И двамата с Дохърти презираха банките и застрахователните компании. Това може да е приликата с вашите престъпници.

Уидърс продължи да си спомня и разсъждава с мекия си приспивен акцент от Средния запад. Облегнах се назад и се замислих върху казаното от него. Може би още някой наоколо мразеше банките и застрахователните компании. Или имаше зъб на bankerите и техните семейства поради някаква причина. Някой, натрупал достатъчно дълбока омраза, може би стоеше зад тези обيري и убийства. Имаше някакъв смисъл, но не повече от останалите версии.

След като Сам Уидърс си тръгна, обсъдихме евентуалната връзка с други случаи. Един от тях привлече вниманието ми. Голям обир край Филадельфия през януари. Двама мъже отвличат жената и бебето на управителя на банката. Казали, че имат бомба, и заплашили да взривят заложниците си, ако не им отворят сейфа.

— Поддържали връзка помежду си с уоки-токита. И те използвали полицейски скенер. Прилича на нашия случай — обобща Бетси от подробните си записки. — Може да са същите хора, които са обрели „Фърст Юниън“.

— Някакво насилие при обира там? — попитах я.

Тя поклати глава и лъскавата ѝ черна коса се отметна настрана:

— Не, никакво.

Въпреки всички ресурси на ФБР и стотиците местни полицейски управления, още не бяхме стигнали доникъде с обирите и убийствата. Нещо не беше наред в картинката. Още не успяхме да мислим като убийците.

24.

Върнах се в „Сейнт Антъни“ към четири и половина следобед. Джени не беше в стаята си, което ме изненада. Нана и Деймън седяха там и четяха. Нана каза, че са отвели Джени да ѝ направят някакви изследвания, назначени от д-р Петито.

Тя се върна в пет без петнайсет. Изглеждаше изморена. Беше твърде малка, за да минава през подобно изпитание. Двамата с Деймън винаги са били много здрави, дори като бебета, което усилваше още повече шока от това преживяване.

Когато Джени пристигна в стаята, настанена на инвалиден стол, Деймън нещо се задави. Аз също.

— Дай една голяма мечешка прегръдка, тате. — Тя ни погледна и заяви: — Както навремето, когато бяхме малки.

Яркият спомен нахлу в съзнанието ми. Спомних си какво изпитвах, когато държах и двамата в обятията си и те бяха много помалки. Изпълних молбата ѝ: мечешка прегръдка за двете ми дечица.

Докато тримата се прегръщахме, Нана се върна в стаята. Беше излязла да се поразтъпче в коридора и сега водеше някого със себе си.

Кристин Джонсън се появи в стаята зад нея. Носеше сребристорива блуза, тъмносиня пола и обувки. Навярно бе дошла направо от училище. Държеше се някак хладно с мен, но поне беше много сърдечна с Джени.

Искаше ми се да попитам Нана кой се грижи за малкия Алекс.

— Всички са тук — каза Кристин. Нито за момент не срещна погледа ми. — Жалко, че не си нося фотоапарата.

— О, ние винаги сме така — обясни ѝ Джени. — Такива сме си в нашето семейство.

Поговорихме малко, но най-вече слушахме Джени, която описваше дългия си плашещ ден. Изглеждаше толкова малка и уязвима. В пет ѝ донесоха вечерята. Вместо да се оплаква от безвкусната болнична храна, тя я определи като по-вкусна от любимите ѝ манджи, които Нана готвеше.

Това разсмя всички, освен Нана, която се престори на засегната.

— Добре, можем да си поръчваме от болничната храна за вкъщи, като се върнеш — каза тя и изгледа Джени навъсено. — Ще ми спестите много мъки и труд.

— О, ти обичаш да се трудиш — опонира ѝ Джени. — И обичаш мъките.

— Почти колкото обичам и ти да ме дразниш — не ѝ се даде Нана.

Когато Кристин се канеше да си тръгне, сестрата донесе телефона от сестринската стая. Съобщи, че има важно обаждане за детектив Крос. Изстенах и поклатих глава. Всички ме изгледаха как вземам слушалката.

— Няма нищо, тате — каза Джени.

Обаждаше се Кайл Крейг. Имаше лоши новини.

— Пътувам към „Фърст Вирджиния“ в Рослин. Обрали са още една банка, Алекс.

Нана ми мятеше отровни стрелички с поглед. Кристин въобще не ме поглеждаше. Чувствах се виновен и се срамувах, а не бях направил нищо нередно.

— Трябва да изляза за около час — промълвих накрая. — Съжалявам.

25.

Банковите обири следваха твърде бързо един след друг — като падащи плочки на домино. Който и да стоеше зад тях, не искаше да ни даде възможност да помислим, да си поемем дъх, да се организираме.

Рослин беше само на петнайсет минути от „Сейнт Антъни“. Не знаех какво ще намеря там — каква бруталност, колко убити.

Клонът на „Фърст Вирджиния“ е само на пресечка разстояние от главния офис на „Бел Атлантик“. Още една банка. Имаше ли това някакво значение за престъпниците? Вероятно. Но какво? Малкото улики, с които разполагахме, не се оформяха в нищо. Не и в моята глава във всеки случай.

Забелязах „Дънкин Донатс“ и магазин за видеокасети от срещнатата страна на улицата. Там влизаха и излизаха хора. Предградието бе оживено и изглеждаше, все едно нищо не се е случило.

Нещо определено се бе случило.

Забелязах четири тъмни седана един до друг на паркинга на банката. Предположих, че са на ФБР и спрях точно до тях. Наоколо още нямаше полицейски коли. Кайл ми се бе обадил, но не беше извикал полицията на Рослин. Това не беше добър знак.

Показах детективската си значка на високия слаб агент, който пазеше на задния вход. Още нямаше трийсет години. Изглеждаше нервен и изплашен.

— Специалният отряд е вътре. Очакват ви, детектив Крос — каза той с мек вирджински акцент, съвсем различен от този на Кайл.

— Има ли жертви? — попитах.

Агентът поклати глава. Имаше тъмна късо подстригана коса и главата му беше с форма на куршум. Стараеше се да прикрива нервността си.

— Току-що пристигнах, сър. Не съм информиран за жертви. Старши агент Бетси Кавалиър ми каза да стоя тук. Тя работи по този случай.

— Да, знам.

Отворих стъклената врата. Спрях за малко до банкоматите във фойето. Концентрирах се. Подготвих се, доколкото можах. Видях Кайл и Бетси Кавалиър в другия край на помещението.

Говореха с мъж с посребрена коса, който приличаше на управител или помощник-управител на банката. *Май никой не бе пострадал този път. Възможно ли бе?*

Кайл ме видя и веднага се насочи към мен. Агент Кавалиър тръгна редом, сякаш бе залепена за него.

— Чудо — съобщи Крейг. — Тук никой не е ранен. Взели парите и се измъкнали необезпокоявани. Отиваме в къщата на управителя. Жена му и дъщеря му са били задържани като заложници, Алекс. Телефонните линии са прекъснати.

— Обади се на местната полиция, Кайл. Веднага ще пратят хора там.

— Ние сме само на три минути. Да вървим! — излая той. Двамата с агент Кавалиър вече вървяха към вратата.

26.

Внушението на Кайл бе ясно и недвусмислено. ФБР беше поело разследването на банковите обири и убийства. Бях добре дошъл да се присъединя или да се откажа. След секунда тръгнах с тях. Случаят беше на Кавалиър и Кайл, грижата си бе тяхна, на тях им пареше под опашката.

Всички мълчаха, докато пътувахме през Рослин в един от седаните на ФБР. В досегашните случаи се спазваше един модел: *Някой умираше при всеки обир*. Почти приличаше на сериен убиец, който обира банки.

— Алармената система на банката направо с ФБР ли е свързана? — заговорих най-после за това, което ме смущаваше още откакто Кайл ми се беше обадил в болницата.

Бетси Кавалиър се обърна към мен от предната седалка:

— „Фърст Юниън“, „Чейс“, „Фърст Вирджиния“ и „Ситибанк“ са временно свързани към нас. Решението си беше тяхно — не сме им оказвали натиск. Командироввахме няколко десетки агенти в района на Вашингтон, за да имаме готовност, когато и където ударят поредната банка. Пристигнахме в клона в Рослин за по-малко от десет минути. Но те се бяха измъкнали.

— Обадихте ли се вече на полицията в Рослин? — попитах.

Кайл отговори:

— Обадихме се, Алекс. Не искаме да пренебрегваме никого, освен ако не се налага. Те вече са тръгнали към банката.

Поклатих глава и погледнах към тавана:

— А не към дома на управителя.

— Искаме първо ние да проверим къщата. — Агент Кавалиър заговори вместо Кайл. — Убийците не допускат никакви грешки. Ние също не можем да си позволим грешки. — Беше раздразнена от въпросите ми. Не ми хареса тонът ѝ, но тя явно не се интересуваше какво си мисля.

— В Рослин има много добри полицаи — обясних ѝ аз. — Работил съм с тях и преди. А вие? — Чувствах, че трябва да защитя

хората, които познавах и уважавах.

Кайл въздъхна:

— Знаеш, че всичко зависи от това кой ще реагира пръв. Това е проблемът. Бетси е права — не можем да си позволим грешки. Те не ги допускат.

Завихме по Хай стрийт в Рослин. Кварталът изглеждаше спокоен, тих, процъфтяваш: грижливо окосени морави, двойни гаражи, големи къщи — и нови, и стари.

Те винаги увиват някого — не спирах да си повтарям мислено. — Вече убиха едно семейство.

Паркирахме пред къща с голям червен номер 315 на бледожълта пощенска кутия. Втори седан спря на тротоара зад нас — още агенти. Колкото повече, толкова по-страшни.

— Нападателяте вероятно са си отишли — каза Кайл по уокитокито си. — Но помнете, че не е сигурно. Тези хора са убийци. И, изглежда, това им харесва.

27.

Не е сигурно, помислих си. Колко вярно и колко ужасяващо може да е то понякога.

Това ли бе една от причините да не желая да се откажа от работата си? Приливът на адреналин, който не можеше да се сравни с никое друго усещане? Неизвестността при всеки нов случай? Тръпката от преследването? Някаква тъмна страна в самия мен? Какво? Това, че понякога доброто побеждава злото? Или че по-често злото побеждава доброто?

Извадих глока си от кобура и опитах да пречистя съзнанието си от всичко, което би попречило на рефлексите и бързината ми в следващите няколко минути. Кайл, Бетси Кавалиър и аз хукнахме към предната врата. Всички бяхме извадили оръжията си. Всички изглеждахме стабилни, професионалисти, умерено нервни.

Никога не е сигурно.

Къщата изглеждаше мъртвешки тиха отвън. Някъде из квартала излая куче. Изплака бебе. Детският плач не идваше откъм дома на управителя на банката.

Някой бе умирали и при двата предишни обира. Това бе единственият модел до този момент. Дали бе ритуал на убиеца? Предупреждение? Или какво? Може ли това да е сериен убиец, който обира банки? Какво, за бога, се случваше?

— Аз ще вляза първи — казах на Кайл. Не исках разрешение от него. — Във Вашингтон сме. Или поне наблизо.

Той реши да не спори с мен. Агент Кавалиър мълчеше. Тъмните ѝ очи изучаваха лицето ми. „Дали е попадала на предна линия досега? — запитах се. — Какво ли изпитва точно в този момент? Дали е използвала оръжието си?“

Вратата на къщата бе отключена. *Бяха я оставили отключена.* Нарочно? Или защото са потеглили набързо?

Влязох. Припряно, тихо, молех се за най-доброто, очаквах най-лошото. Антрето, дневната и кухнята зад нея тънеха в мрак. Светеха

само червените цифри на дигиталния часовник на фурната. Единственият звук бе бръмченето на хладилника.

Агент Кавалиър ни направи знак с ръка да се разделим. В къщата не се чуваше дори шепот. Това не бе на добро. Къде беше семейството?

Тръгнах приведен към кухнята. Надникнах вътре. *Нямаше никой.*

Отворих дървената врата в дъното на кухнята: *килер. Натрапчив мирис на подправки.*

Отворих втора врата: *задното стълбище към втория етаж.*

Трета врата: *стълби надолу към мазето.*

Трябваше да проверя мазето. Натиснах ключа на осветлението. Лампите не светнаха. *По дяволите!*

— Полиция — извиках. Никакъв отговор.

Поех си дълбоко дъх. Не виждах никаква непосредствена опасност за себе си, но се страхувах какво може да намеря долу. Поколебах се секунда-две, после стъпих на скърцащите дървени стъпала. Мразя мазетата. Винаги съм ги мразил.

— Полиция — повторих. Пак никакъв отговор от долу. Не е забавно да проверяваш тъмните кътчета в една къща. Дори и когато имаш пистолет и можеш много добре да си служиш с него. Светнах фенерчето си. *Добре, да вървим.*

Сърцето ми биеше до пръсване, докато бързах надолу по стълбите. Държах пистолета си в готовност. Наведох глава и се огледах. Боже господи!

Видях ги веднага щом надникнах зад ъгъла. Почувствах притока на адреналин.

— Аз съм детектив Крос. От полицията съм!

Жената и бебето бяха там. Майката беше завързана. В устата ѝ имаше натъпкани парцали и отгоре — лепяща лента. Очите ѝ бяха широко отворени и горяха трескаво. Бебето също беше с лепенка на устата. Гърдите му се надигаха и спускаха в безмълвни ридания.

Но бяха живи. Никой не бе убит нито тук, нито в банката.

Защо бе това?

Моделът беше променен.

— Какво става там? Добре ли си, Алекс? — извика Крейг. Обърнах фенерчето към стълбите и видях Кайл и агент Кавалиър на горния им край.

— Тук са. Живи са. Всички са живи.

Какво, по дяволите, ставаше?

28.

Мислителя — какъв очарователно странен, напълно абсурден прякор. Беше почти перверзен. Точно заради това му харесваше.

Той видя в действителност сцената в къщата на управителя на банката и се почувства, сякаш стои извън собственото си тяло. Спомни си старо телевизионно шоу от младостта си. *Tu si там*. Той беше там, нали?

Стори му се много вълнуващо да види как криминологите от ФБР влязоха в къщата с магическите си черни куфарчета. Знаеше всичко за тях: ОТП — Отряда за тежки престъпления.

Внимателно наблюдаваше сериозните и напрегнати агенти, които влизаха и излизаха.

После полицията на Рослин пристигна вкупом. Пет-шест полицейски коли с пищящи сирени и светнати сигнални лампи. Хубава гледка.

Накрая видя детектив Алекс Крос да си тръгва от къщата. Беше висок и добре сложен. Малко над четирийсетте, приличаше на боксьора Мохамед Али в най-добрите му години. Лицето на Крос не беше безизразно. Кафявите му очи проблясваха постоянно. Всъщност бе по-красив, отколкото Али някога е бил.

Крос бе един от основните му опоненти, а това беше битка до смърт, нали така? Напрегната до крайност битка на умове, но не само това, а и битка на воли.

Мислителя беше уверен, че ще спечели срещу Крос. Ако не друго, това бе несъответствие. Мислителя винаги печелеше. Все пак се чувстваше малко несигурен. Крос също излъчваше увереност и това го разгневи. *Как смее? За кого се мисли този детектив?*

Наблюдава къщата още известно време и разбра, че се намира в пълна безопасност.

Абсолютна безопасност.

Оценка 9,9999 от 10.

Тогава му хрумна една налудничава мисъл и той знаеше откъде идва тя. Когато беше момче, обожаваше филмите за каубои и

индианци. Винаги бе на страната на индианците. Най-много му харесваше един техен трик: те се промъкваха в лагера на врага през нощта и просто докосваха врага, докато той спеше. Това се наричаше тайно преброяване.

Мислителя искаше да преброи тайно Алекс Крос.

29.

Веднага щом разбрахме, че всички в къщата са в безопасност, се обадох в „Сейнт Антъни“ да проверя как е Джени. Вина, параноя и дълг тегнеха върху мен. Чувствах се като стегнат в ужасно менгеме. Семейството на банкера беше добре. А моето собствено?

Свързаха ме със стаята на сестрите на етажа на Джени. Говорих със сестра Джулиета Нютън, която няколко пъти се беше отбивала да нагледа дъщеря ми, докато аз бях при нея. Джулиета ми напомняше за една стара приятелка, медицинска сестра, която беше загинала предната година — Нина Чайлдс.

— Обажда се Алекс Крос. Извинете, че ви безпокоя, Джулиета, но се опитвам да се свържа с баба си. Или с дъщеря си.

— Нана не е на етажа в момента — съобщи ми сестрата. — Свалиха Джени на скенера. Отвори се пролука в графика и доктор Петито държеше дъщеря ви да я заеме. Баба ви слезе с нея.

— Идвам веднага. Джени добре ли е?

Сестрата се поколеба, после каза:

— Имаше още един гърч, детектив Крос. Сега е стабилизирана.

Поех бясно към болницата и стигнах за около петнайсет минути. Бързо се качих на етаж Б-1 и намерих коридора с табела ДИАГНОСТИЧНИ ИЗСЛЕДВАНИЯ. Беше късно, почти десет часът. На регистратурата нямаше никой, така че влязох и тръгнах по бледосиния коридор, който изглеждаше зловец и плашец по това време на вечерта.

Когато наближих вратата с надпис: КОМПЮТЪРНА ТОМОГРАФИЯ и ЯМР^[1], един техник се появи откъм входа в другия край на малкото фойе. Появата му ме стресна: вървах като в мъгла. Мислех само за Джени, тревожих се.

— Мога ли да ви помогна? Имате ли разрешение да бъдете тук, сър?

— Аз съм бащата на Джени Крос. Детектив Крос. Тя е на ЯМР Имала е гърч тази вечер.

Мъжът кимна:

— Да, тук е. Ще ви заведе. Мисля, че е по средата на теста.
Последният ни пациент за тази вечер.

[1] Ядрено-магнитен резонанс. — Б.пр. ↑

30.

Техникът от лабораторията ме заведе в залата със скенера, където Нана седеше и чакаше. Опитваше се да изглежда спокойна, да запази обичайния си самоконтрол. Като никога това не ѝ се удаваше. Видях страха в очите ѝ. Или видях отражението на собствените си чувства?

Погледнах към ядрено-магнитния резонанс. Беше съвсем нов модел. По-отворен и не така ограничаващ като другите, които бях виждал. Бях минавал два пъти на такъв тест и знаех какво представлява. Джени лежеше неподвижно вътре. Главата ѝ бе закрепена, за да не мърда, с подпори от двете страни. Представих си я сама в огромната машина и от това ми прималая. Но третият гърч за два дни бе още по-обезпокоителен.

— Тя чува ли ни? — попитах.

Нана притисна длани към ушите си.

— Пуснали са ѝ музика вътре. Но ти можеш да подържиш ръката ѝ, Алекс. Тя познава докосването ти.

Отидох и хванах ръката на Джени. Стиснах я леко и в отговор тя също стисна пръстите ми. *Позна, че съм аз.*

— Какво се случи, докато ме нямаше? — попитах Нана.

— Имахме късмет, голям късмет — каза тя. — Доктор Петито се отби да види Джени. Говореше с нея, когато тя пак получи гърч. Той назначи скенер и успяха да я включат в графика. Всъщност останаха на работа по-късно заради нас.

Седнах, защото краката ми се подкосиха. Денят бе дълъг и напрегнат и още не бе свършил. Сърцето ми биеше бясно, главата ми пулсираше. Тялото ми се опитваше да не изостава.

— Не започвай да се виниш — рече ми Нана. — Както ти казах, имахме късмет. Най-добрият лекар в болницата беше в стаята ѝ точно в онзи момент.

— Не виня никого — промърморих, макар да знаех, че не е вярно.

Нана се намръщи.

— И да беше тук по време на гърча, тя все едно щеше да е на скенер сега. А ако си мислиш, че е заради боксирането, доктор Петито каза, че вероятността това да е причината е почти нулева. Ударът е бил съвсем слаб. Нещо друго е, Алекс.

Точно от това се страхувах. Изчакахме тестът да свърши. Беше дълго и мъчително чакане. Най-после плъзнаха Джени навън от машината. Малкото ѝ личице грейна, като ме видя.

— „Фюджийс“ — каза, като свали слушалките от ушите си и ми ги подаде да чуя. — *Убивай ме нежно с песента си* — запя заедно с музиката. — Здравей, тате. Каза, че ще се върнеш, и спази обещанието си.

— Така е. — Наведох се да я целуна. — Как си, миличка? — попитах. — Сега добре ли си?

— Пуснаха ми много хубава музика — отвърна тя. — Сякаш висях там, не беше приятно. Но нямам търпение да видя снимките на мозъка си.

Нито пък аз, нито пък аз. Доктор Петито беше изчакал, за да види снимките. Той май изобщо не си ходеше от болницата. Срецнах се с него в кабинета му малко след единайсет и половина. Бях капнал от умора. Той — също.

— Дълъг ден имахте — казах му. Всеки ден бе такъв за Петито. Работното време на невролога започваше в седем и половина сутринта и той още беше в болницата към девет-десет вечерта, понякога и по-късно. Освен това насърчаваше пациентите си да му се обаждат вкъщи, ако изникнеше проблем или ако се изплашеха от нещо през нощта.

— Това е моят живот. — Лекарят сви рамене. — Помогна ми да се разведа преди няколко години. — Прозя се. — Сега ми помага да си стоя неженен. Това и страхът ми от обвързване. Но обичам работата си.

Кимнах. Разбирах го много добре. После зададох въпроса, който прогаряше ума ми:

— Какво открихте? Джени добре ли е?

Той бавно поклати глава, после изрече думите, които не исках да чуя:

— За съжаление, има тумор. Почти съм сигурен, че е пилоцистична астроцитома — вид тумор, който поражда най-младите. Ще го потвърдим след операцията. Намира се в малкия мозък. Туморът

е голям и застрашава живота ѝ. Съжалявам, че трябва да ви съобщя такава новина.

Прекарах нощта в болницата с Джени. Тя отново заспа, стиснала ръката ми.

31.

Рано на следващата сутрин пейджърът ми иззвъня. Обадох се на изписания номер и научих лоша новина от Санди Грийнбърг — една приятелка, която работи в щабквартирата на Интерпол в Лион, Франция.

Жена на име Люси Рийс-Къзинс била брутално убита в лондонски супермаркет пред очите на децата си. Санди ми каза, че полицията в Лондон подозирала, че убийството е дело на съпруга ѝ — Джефри Шейфър, когото знаех като Невестулката.

Не можеш да повярвам. Не и сега. Не и Невестулката.

— Шейфър ли е бил или не? — попитах Санди. — Знае ли се със сигурност?

— Той е бил, Алекс, макар че няма да го потвърдим пред пресата. От Скотланд Ярд са сигурни. И децата са го разпознали. Побърканият им татко! Убил майка им точно пред очите им.

Джефри Шейфър бе отговорен за отвличането на Кристин. Освен това той бе извършил няколко жестоки убийства в Саутийст, Вашингтон. Жертвите му бяха бедни и незащитни. Новината, че е жив и отново убива, ми подежда като неочакван и силен удар под кръста. Знаех, че Кристин ще се почувства още по-зле, като научи за него.

Обадох ѝ се от „Сейнт Антъни“, но попаднах на секретаря ѝ. Заговорих спокойно:

— Кристин, вдигни, ако си там. Алекс е. Моля те, вдигни! Много е важно да говоря с теб.

Никой не отвърна. Знаех, че Шейфър не може да бъде във Вашингтон, но се тревожех от възможността да е тук. Неговият модел на действие бе да прави неочаквани неща. Проклетата Невестулка!

Погледнах часовника си. Беше седем сутринта. Понякога Кристин ходеше в училището и в събота. Реших за всеки случай да отида до „Съджърнър Трут“. Не беше далеч.

32.

Докато карах натам, мислех трескаво.

Не позволявай това да се случи. Не и отново! Моля те, Господи, не ѝ причинявай това! Не може да го направиш. Не би постъпил така с нея.

Паркирах до училището и бързо слязох от колата, след секунди вече тичах по коридора към кабинета на Кристин. Сърцето ми щеше да изскочи. Краката ми бяха омекнали. Когато стигнах до вратата, чух тракане на клавиатура.

Надникнах вътре.

С облекчение видях Кристин в уютния, топъл и претъпкан кабинет. Винаги се концентрираше напълно върху работата си. Не исках да я стресна, затова за момент останах на вратата и я погледах. После тихо почуках на рамката.

— Аз съм — казах тихо.

Тя спря да пише и се обърна. За миг ме погледна, както по-рано. Разтопих се. Носеше тъмносин панталон и елегантна жълта копринена блуза. Не изглеждаше, сякаш преживява тежък период в живота си, но знаех, че е така.

— Какво правиш тук? — попита ме накрая. — Вече чух новината по Си Ен Ен сутринта. Видях зрелищната сцена на убийството в супера в Лондон. — Поклати глава и затвори очи.

— Добре ли си? — запитах.

Кристин ми отговори рязко:

— Не съм добре! Изобщо не съм добре. Тази новина съвсем не ми помага. Не мога да спя нощем. Постоянно сънувам кошмари. Не мога да се концентрирам през деня. Представям си как с малкия Алекс стават ужасни неща. Също и с Деймън, Джени, Нана и с теб. Не мога да го спра!

Думите ѝ ме пронизваха. Чувствах се ужасно, че не мога да ѝ помогна.

— Мисля, че той няма да се върне тук — промълвих.

Очите на Кристин блеснаха гневно.

— Не го знаеш със сигурност!

— Шейфър се мисли за нещо повече от нас. Ние не сме толкова важни в измисления му свят. Жена му е била. Изненадан съм, че не е убил и децата.

— Виждаш ли, и ти си *изненадан*. Никой не знае със сигурност какво ще направят тези побъркани, безчувствени манияци! И ти се занимаваш с още такива: ненормалници, които убиват невинни хора без причина. *Само защото могат*.

Понечих да вляза в кабинета, но тя вдигна ръка:

— Недей. Моля те, стой настрана от мен!

Кристин стана от стола си, мина покрай мен и се насочи към учителската тоалетна. Хлътна вътре, без да ме погледне.

Знаех, че няма да излезе — не и преди да е сигурна, че съм си тръгнал. Докато се отдалечавах, се сетих, че тя изобщо не бе попитала за Джени.

33.

Отбих се в „Сейнт Антъни“, преди да отида на работа. Джени беше будна и двамата закусихме заедно. Каза ми, че съм най-добрият татко на света, а аз ѝ казах, че тя е най-добрата дъщеря. После ѝ обясних за тумора и че ще се наложи да ѝ направят операция. Малкото ми момиченце се разплака в ръцете ми.

Нана пристигна, после заведоха Джени да ѝ правят още изследвания. Не можех да направя нищо в болницата през следващите няколко часа. Отидох във ФБР. Работата винаги ме чакаше. Кристин ми беше казала: *Твоята работа е да преследваш побъркани, безчувствени манияци*. На това не му се виждаше краят.

Специален агент Кавалиър пристигна точно в единайсет за съвещанието по случая в офиса на Бюрото на Четвърта улица, в Нортует. Стори ми се, че половината Бюро присъства там, но бе впечатляваща гледка и ми подейства някак успокояващо.

Припомних си, че нападателите настояваха за точност. Може би това бе причината Кайл Крейг да реши, че агент Кавалиър е подходяща за този случай. Беше ми казал, че е точна и прецизна, една от най-големите професионалисти, които е виждал в Бюрото през последните години. Мислите ми се върнаха към обирите и убийствата. Защо търсеха публичност, дори и толкова негативна? Дали нападателите искаха да подготвят други банкови служители и корпорации как да действат при следващи кражби? Да изплашат до смърт всички, за да не им се оказва никаква съпротива? Или убийствата бяха някакво отмъщение? Нещата биха се вързали, ако един или повече от убийците бяха работили в някоя банка. Проверяхме тази следа с всички възможни средства.

Огледах претъпканата зала в офиса на ФБР. На едната стена имаше няколко табла с разпечатки и снимки на заподозрени и свидетели. За съжаление никой от заподозрените не изглеждаше убедителен. Всъщност бе почти невероятно някой от тях да е сред извършителите. Таблата бяха озаглавени: „Дебелака“, „Жената на управителя“, „Приятелката на съпруга“, „Мустака“.

Защо нямаше дори и един сериозен заподозрян? Какво би трябвало да ни подсказже това? Какво пропускахме всички?

— Здравейте и добър ден. Искам предварително да благодаря на всички, че се отказаха от почивния си ден — каза агент Кавалиър с подходяща смесица от ирония и хумор. Беше облечена в бежов панталон и бледолилава тениска. Изглеждаше уверена и изненадващо спокойна.

— Ако не дойдете в събота — обади се от дъното на залата агент с увиснал мустак, — не си правете труда да идвате в неделя.

— Забелязали ли сте, че умниците винаги седят отзад? — вметна Кавалиър, после се усмихна уверено. Беше свършено овладяна.

Вдигна дебела синя папка.

— Всички имат по една такава неприятна папка. В нея са минали случаи, които може да имат нещо общо с разследването ни. Обирите на Джоузеф Дохърти в Средния запад през осемдесетте имат някои общи черти. Има и материал за Дейвид Грандстаф, който е замислил най-големия банков обир в американската история. В интерес на истината, Грандстаф е бил заловен от Бюрото. Но в нашето усърдие да го пречупим са били използвани съмнителни методи. След шест седмичен процес съдебните заседатели се съвещаваха цели десет минути, преди да го оправдаят. И до ден-дневен трите милиона от обира на „Тъксън Фърст Нешънъл Банк“ не са открити.

Една ръка се вдигна и от предната част на залата зададоха въпрос:

— Къде е господин Грандстаф в момента?

— О, той е под земята — съобщи агент Кавалиър. — На около метър и осемдесет. Не е замесен в тези обира, агент Дауд. Но може да е послужил като вдъхновение. Същото се отнася за Джоузеф Дохърти. Който е извършил тези обира, вероятно е знаел за тях двамата. Както казват във филмите, „учил се е от тях“.

Около половин час след началото на съвещанието Бетси Кавалиър ме представи на останалите агенти:

— Някои от вас познават Алекс Крос от вашингтонската полиция. Работи в отдел „Убийства“ и е доктор по психология. Доктор Крос е съдебен психолог. Той е *много добър* приятел на Кайл Крейг между другото. Двата са много гъсти. Така че каквото и да си

мислите за вашингтонската полиция или за директора по операциите Крейг, по-добре не го споделяйте.

Погледна към мен.

— Всъщност доктор Крос откри труповете на Бриан и Ерол Паркър във Вашингтон. Това засега е най-голямото ни постижение в разследването. Забележете колко се старая да му целувам задника.

Изправих се и огледах конферентната зала, преди да заговоря на агентите.

— Е, за съжаление двамата Паркър също са вече под земята — отбелязах и предизвиках лек смях. — Бриан и Ерол бяха дребни риби, но бяха лежали в затвора за банкови обири. Проверяваме всички, които са ги познавали в затвора „Лортън“. Засега не сме открили нищо. Няма никакъв резултат от усилията ни и това е доста смущаващо. Двамата Паркър бяха опитни крадци, но не така организирани, както този, който ги е привлякъл и после е решил да ги убие. Мисля, че убиецът ги е гледал как умират, а смъртта им е била много мъчителна. Възможно е убиецът да е правил секс с Бриан Паркър след смъртта ѝ. Това е само предположение, но не мисля, че си имаме работа просто с банкови обири.

34.

Мислителя не можеше да заспи! Твърде много нежелани мисли бръмчаха като рояк сърдити оси в пренапрегнатата му глава. Безмилостно беше превърнат в жертва, бе доведен до това непоносимо състояние. Имаше нужда от отмъщение. Беше посветил живота си на това — всеки момент през изминалите четири години.

Мислителя най-после стана от леглото. Седна приведен на бюрото в очакване вълните от гадене да отшумят, в очакване проклетото треперене да спре. *Това е жалкият ми живот* — мислеше си той. — *Мразя го. Мразя всичко в него, всяка глътка въздух.*

Накрая започна да пише заплашителното писмо, което бе съчинил, докато се въртеше в леглото.

На вниманието на Председателя „Ситибанк“

Това е обаждане за събуждане и е много сериозно. Последниците за „Ситибанк“ ще бъдат жестоки.

Мислите, че сте в безопасност от малките хора, но не сте.

Ръката ми трепери, докато пиша това. Цялото ми тяло се тресе от възмущение.

Моята банкерка е абсолютно заспала. За „личен банкер“ е безлична като сивите стени на офиса и. Винаги съм мислил, че банкерите са умни и точни. Как тогава е възможно в толкова много случаи по сметката ми да се правят дразнещи, налудничави, възмутителни грешки?

Поисках прост паричен превод между „Фъндс“ и ИММА. Не бе направен навреме.

Когато наскоро се преместих, промяната в адреса ми не бе отразена правилно. Минаха три месеца, а още не съм получил банковите си извлечения. Оказа се, че местонахождението ми така и не е било променено в

компютъра и моите извлечения се изпращат на погрешен адрес.

След всички тези обиди, след всички тези грешки на вашите заети да не правят нищо служители, вашата банка има дързостта, наглостта да ми откаже заем. Най-непоносимо от всичко е, че трябва да седя и да слушам госпожица Колко-Съм-Важна да ми отказва, а гласът ѝ да прелива от неискреност и снизхождение.

Преценявам обслужването по десетобална скала. Очаквам 9,9999 от 10. Вашата банка е много далеч от тази оценка.

Малките хора някой ден ще имат думата.

Препрочете писмото и реши, че не е зле — не и за творение в два посред нощ. Не, всъщност писмото беше доста добро.

Щеше да го редактира, да го подпише и да го постави в папка в картотеката си — както правеше с всички други писма. Бяха прекалено опасни и инкриминиращи, за да ги изпрати действително по федералната пощенска система.

По дяволите, така мразеше банките! Застрахователните компании! Надутите инвестиционни посредници! Хитрите интернет фирми! Правителството! Големите момчета и момичета трябваше да си отидат. И така щеше да бъде. Най-после щеше да дойде времето на малките хора.

35.

Бях обещал нещо на Джени, когато се разделях с нея сутринта. Тържествената ми клетва бе, че ще се отбия в „Биг Майк Джорлано“ и ще купя пица за вкъщи.

Жонглирах с горещата кутия в ръцете си, когато влязох в стаята ѝ в болницата. Нямах да може да хапне много, но доктор Петито беше разрешил едно парче.

— Доставка — съобщих и затанцувах из стаята.

— Урааа! Урааа! — извика тя от леглото. — Спаси ме от тази ужасна, отвратителна болнична храна. Благодаря, тате. Ти си най-добричкият!

Джени не изглеждаше болна; сякаш нямаше нужда да стои в болницата. Искаше ми се да е така. Вече бях научил съществената информация за операцията ѝ. Времето за подготовка и самата операция щеше да бъде между осем и десет часа. Хирургът щеше да изреже тумора и част от него щеше да бъде изпратена за биопсия. До интервенцията щяха да поддържат състоянието ѝ стабилно с дилантин. Операцията бе насрочена за 8:00 часа на следващия ден.

— Искаше с маслини и аншоа, нали? — подразних я, докато отварях кутията.

— Не си записал поръчката правилно, доставчико. По-добре върни гадната пица откъдето си я донесъл, ако има от онези лигави малки рибки по нея — каза тя и ме изгледа със суровия поглед, който явно бе усвоила от баба си.

— Само те дразни — рече ѝ Нана и ме погледна с малко по-мека версия на същия поглед.

Джени сви рамене.

— Знам, Нана. И аз му го връщам. *Така правим ние. Нали? Да-да* — запя старата песен и се усмихна.

— Аз обичам аншоа — обади се Деймън, колкото да изкаже противоположното мнение. — Наистина е солена.

— Яж си я! — Тя се намръщи на брат си. — Мисля, че май си бил аншоа в предишния си живот.

Посмяхме се, както обикновено, после се нахвърлихме на пицата с много кашкавал и чашите с мляко. Разменихме си новини от деня. Джени отново беше център на вниманието и подробно описа втория преглед на скенер, който беше траял половин час. После обяви:

— Реших да стана лекар. Решението ми е окончателно. Сигурно ще уча в „Джон Хопкинс“ — също като татко.

Към осем Нана и Деймън се приготвиха да си ходят. Те бяха в болницата от три следобед.

Джени съобщи:

— Татко ще остане още малко, защото днес беше на работа и не успях да се видя достатъчно с него. — Направи жест към Нана да я прегърне и двете дълго останаха притиснати. Нана тихо шепнеше нещо в ухото на Джени и тя кимаше в знак, че разбира.

После Джени махна на Деймън да се приближи до леглото ѝ.

— Дай ми прегръдка и целувка — нареди му.

Деймън и Нана си тръгнаха след още много „довиждане“, „до утре“, махане с ръка и усмивки. Джени седеше с мокри бузи, едновременно разплакана и усмихната.

— Всъщност това много ми харесва — довери им тя. — Знаете, че трябва да бъда център на вниманието. А сега всички спрете да се тревожите. Аз ще стана лекар. Всъщност отсега нататък може да ми викате доктор Джени.

— Лека нощ, доктор Джени. Приятни сънища — рече нежно Нана от вратата. — Ще се видим утре, скъпа моя.

— Чао — каза Деймън. Обърна се, после се завъртя отново към сестра си. — А, да... доктор Джени.

Джени и аз помълчахме известно време, след като Нана и Деймън си тръгнаха. Приблжих се и я прегърнах през рамото. Мисля, че тази сцена със сбогуването ни бе дошла в повече и на двамата. Седнах на ръба на леглото и я гушнах силно. Останахме така дълго време, почти не говорехме, просто се прегръщахме.

Изненадах се, когато видях, че Джени е заспала в ръцете ми. Точно тогава сълзите рукогнаха от очите ми.

36.

Останах в болницата с Джени цяла нощ. Никога не съм бил толкова тъжен и изплашен, страхът стягаше гърдите ми. Поспах, но не много. Поразмишлявах малко за банковите обири — колкото да отвлека мислите си. Невинни хора бяха жестоко убити и това тревожеше не само мен, а и всички останали.

Мислих и за Кристин. Обичах я, не можех да го променя, но бях убеден, че е взела решение за нас двамата. Не можех и това да променя. Тя не искаше да живее с детектив, разследващ убийства, а аз вероятно не можех да бъда нещо друго.

И двамата с Джени бяхме будни към пет часа на следващата сутрин. Стаята ѝ гледаше към широка слънчева тераса и малка цъфнала градина. Седяхме тихо и гледахме изгрева през прозореца. Изглеждаше толкова поразително красив и спокоен, че ме натъжи. *Ами ако това бе последният ни изгрев заедно?* Не исках да го мисля, но не можех да спра.

— Не се тревожи, тате — каза Джени, отгатнала мислите ми като малък телепат, какъвто си е понякога. — Ще има много други красиви изгреви в живота ми... Малко ме е страх обаче. Честно казано.

— Честно казано — повторих аз. — Винаги сме били честни един е друг.

— Добре. Тогава съм много изплашена — каза Джени с разтреперан глас.

— И аз, момиченцето ми.

Държахме се за ръце и гледахме оранжево-червеното великолепие на слънцето. Дъщеря ми мълчеше. Аз впрегнах цялата си воля, за да не се разплача. Започнах да се давя и се опитах да го замаскирам с престорена прозявка, която със сигурност не успя да заблуди умницата ми.

— Какво ще стане тази сутрин? — попита накрая Джени шепнешком.

— Останалата част от подготовката за операцията — отвърнах ѝ. — Може би още някакви изследвания на кръвта.

Тя сбърчи нос.

— Тук са истински вампири, знаеш ли. Затова те накарах да останеш тук през нощта.

— Мъдро. Отблъснах няколко атаки в малките часове. Не исках да те будя. Сигурно ще обръснат главата ти.

Джени сложи ръце на главата си.

— *Не!*

— Само малко отзад. Ще изглежда модерно.

Тя продължи да ме гледа ужасено.

— Така ли? Сигурен ли си? Защо и ти не си обръснеш главата отзад? Така и двамата ще бъдем модерни.

Усмигнах ѝ се:

— Ще го направя, ако искаш.

Доктор Петито влезе в стаята и ни чу как се опитваме да се ободрим взаимно.

— Ти си номер едно в списъка — каза ѝ той и се усмигна.

Джени пое дълбоко дъх.

— Чу ли? Аз съм номер едно. Отведоха я в седем и пет.

37.

Пазя много скъп образ в спомените си как Джени танцува с котката Роузи и пее „Розите са червени“. Извиквах го отново и отново през онзи дълъг, ужасен ден в „Сейнт Антъни“. Предполагам, че да стоиш в някоя болница и да чакаш с възможно най-близо до ада, преди да сме отишли в отвъдното, или поне най-близо до чистилището. Нана, Деймън и аз почти не продумахме. Сампсън и лелите на Джени се отбиваха за кратко. И те бяха съсипани. Най-тежките часове в живота ми.

Сампсън заведе Нана и Деймън в кафенето да хапнат, но аз отказах да помръдна от мястото си. Нямахме никаква информация как протича операцията. Всичко в болницата ми изглеждаше нереално. Връхлитаха ме образи от смъртта на Мария. След като жена ми бе ранена случайно при стрелба от движеща се кола, също бе докарана в „Сейнт Антъни“.

Няколко минути след пет следобед неврологът, доктор Петито, влезе в чакалнята, където се бяхме събрали. Видях го, преди той да ни забележи. Призля ми. Изведнъж сърцето ми заби силно, оглушително. Не можех да отгатна нищо по лицето му, освен че изглеждаше уморен. Той ни видя, махна ни и тръгна към нас.

Усмиваше се и разбрах, че новините са добри.

— Успяхме — каза веднага щом ни доближи. Ръкува се с мен, после с Нана и Деймън. — Поздравления!

— Благодаря ви — прошепнах, докато стисках здраво ръката му — за всички ваши саможертви.

След петнайсетина минути пуснаха Нана и мен в интензивното отделение. Сега се чувствах окрилен, в приятно приповдигнато настроение. Джени бе единственият пациент в стаята. Влязохме тихо, почти на пръсти. Нещо като тюрбан покриваше главата ѝ. Беше заобиколена с разни монитори и имаше система за вливане.

Хванах ръката ѝ. Нана погали другата. Момиченцето ни беше добре. Бяха изрязали тумора.

— Чувствам се, сякаш съм в рая — каза ми Нана и се усмихна.
— А ти?

Джени се размърда и започна да се събужда след около двайсет и пет минути. Извикаха доктор Петито и той се появи начаса. Накара я да си поеме дълбоко дъх няколко пъти, после да се опита да кашля.

— Боли ли те главата, Джени? — попита я.

— Мисля, че да.

После тя погледна към Нана и мен. Първо присви очи, после се опита да ги отвори широко. Очевидно бе изтощена.

— Здравей, тате. Здравей, Нана. Знаех, че и вие ще бъдете в рая.

Обърнах се, за да види какво бях направил.

Бях обръснал косата си на тила. Точно като на нейната глава.

38.

Два дни по-късно се заех отново с обирите-убийства — случай, който ме интригуваше и отвращаваше. Работата ме чакаше, нали така? Разследването бе оцеляло и без мен. От една страна, не бяха заловили никого. Сетих се за една от любимите поговорки на Нана: *Ако се въртиш в кръг, може би пропускаш ъглите*. Вероятно това бе проблемът на разследването досега.

Видях Бетси Кавалиър в офиса на ФБР на Четвърта улица. Тя размаха пръст срещу мен, но ми се усмихна приятелски. Беше с жълто-кафяв блейзър, синя тениска и дънки и изглеждате добре. Радвах се да я видя. Тази първа нейна усмивка сякаш разтопи леда помежду ни.

— Трябваше да ми кажеш за момиченцето си — за операцията. Всичко наред ли е, Алекс? Не си спал много напоследък, нали?

— Докторът каза, че са отстранили целия тумор. Тя е силна. Тази сутрин ме попита дали ще можем да подновим тренировките по бокс. Извинявай, че не ти казах. Не бях на себе си.

Тя махна с ръка.

— Много се радвам, че дъщеря ти е добре. Виждам облекчението по лицето ти.

Усмихнах се.

— Чувствам го. Така доста неща ми дойдоха на фокус. Хайде да се захващаме за работа!

Бетси примижа.

— Аз съм тук от шест.

— Не се фукай — отвърнах й.

Седнах на бюрото, което ползвах, и започнах да преглеждам планината от листове, която се бе натрупала. Агент Кавалиър беше на бюрото си срещу моето. Радвах се, че отново съм на линия. Един или няколко престъпници бяха на свобода и убиваха банкови касиерки, управители, семейства. Исках да помогна това да спре.

Час и нещо по-късно вдигнах глава и видях, че агент Кавалиър се взира отнесено в мен. Беше потънала в мислите си.

— Необходимо е да се видя с един човек — казах й. — Трябваше да се сетя за него по-рано. Беше заминал от Вашингтон. Обиколи Филадельфия, Ню Йорк, Лос Анджелис. Сега се е върнал. Той е ограбил много банки и е *склонен към насилие*.

Бетси кимна:

— И аз искам да се запозная с него. Явно е готин тип.

Сигурно заради оскъдните улики, с които разполагахме, тя тръгна с мен. Отидохме с нейната кола до един долнопробен хотел на Ню Йорк авеню. „Дорал“ беше паянтова сграда с лющещ се боя. Три кльощави проститутки с повехнал вид и миниполи тъкмо си тръгваха от хотела, когато ние пристигнахме. Сводник в ретро стил, облечен в костюм от златисто ламе, стоеше облегат на жълт кадилак кабриолет и човъркаше зъбите си.

— На хубави места ме водиш — каза агент Кавалиър, докато слизаше от колата. Забелязах, че има кобур на глезена. Готова за действие.

39.

Тони Брофи водеше „бурен живот“ на четвъртия етаж на „Дорал“. На рецепцията ни казаха, че е отседнал в хотела от една седмица и че е „много затормозен, не е хубав човек, направо си е задник“.

— Този хотел едва ли има нещо общо с „Дорал“ в Маями — отбеляза Бетси, докато се изкачвахме по стълбите. — Каква дупка!

— Чакай да срещнеш Брофи. Тук е точно за него.

Стигнахме незабелязани до стаята му и извадихме пистолетите си. Брофи обосновано беше заподозрян в извършването на обирите-убийства. Пасваше на профила. Почуках на издрасканата небоядисана дървена врата.

— Какво? — изкрещя сърдит глас.

— Полиция. Отваряй! — извиках аз.

Чух движение, после някой защрака няколко ключалки отвътре. Вратата бавно се отвори и Брофи изпълни тясното преддверие. Той е висок към метър и деветдесет и тежи към сто и десет килограма, повечето от тях мускули. Тъмната му коса бе обръсната до кожа на правилни линии.

— Тъпо ченге — измърмори той. От устата му висеше цигара без филтър. — А коя е тая тъпа красавица с теб?

— Всъщност мога да отговоря и сама — сопна му се Бетси.

Тони й се ухили. Очевидно му допаднаше да реагира на грубостта му.

— Супер. Говори. Давай!

— Аз съм старши агент Бетси Кавалиър. ФБР.

— Старши агент! Чакай да видим, каква беше репликата на всички ченгета в телевизионните филми? Можем да го направим по трудния начин, а може и по лесния — рече той и показа изненадващо белите си зъби. Носеше черни панталони с военна кройка, мръснобели джапанки, нямаше риза. Ръцете и горната част на торса му бяха покрити със затворнически татуировки и къдрави черни косъмчета.

— Аз гласувам за трудния начин. Но това си е мое мнение — каза Бетси.

Брофи се обърна към слабата блондинка, която седеше на жълтото канапе пред телевизора. Носеше ластична пола, която ѝ беше широка.

— Ти харесваш ли я колкото и аз, Нора? — попита я той.

Жената сви рамене: очевидно не се интересуваше от нищо, освен от Роузи О'Донъл по телевизията. Сигурно беше надрусана. Косата ѝ бе мръсна, кичури бяха залепнали на челото ѝ. Имаше татуирана бодлива тел на двата глезена, на китките и около шията.

Брофи погледна Бетси Кавалиър и мен.

— Предполагам, че трябва да поговорим по работа. Значи мистериозната дама е от ФБР Хубаво. Следователно можете да си позволите да платите информацията, която евентуално ще ви дам.

Бетси поклати глава:

— По-скоро ще те бия, докато я изпееш.

Очите на Тони пак блеснаха развеселено.

— Наистина я харесвам.

Последвахме го до сгъваемата дървена маса в миниатюрната кухничка. Той възседна един стол и опря корема и косматите си гърди на облегалката. Трябваше да постигнем финансово споразумение, преди да ни каже каквото и да било. Беше прав за едно: Бетси Кавалиър разполагаше с много по-голям бюджет от мен.

— Обаче информацията трябва да е ценна — предупреди го тя.

Той кимна уверено, самодоволно:

— Това е най-доброто, което можеш да купиш, скъпа. Супер сделка! Защото аз се срещнах с мъжа, който стои зад онези гадни обири в Мериленд и Вирджиния. Искате ли да знаете какво представлява? Ами той е зъл кучи син. И помнете, аз го казвам.

Брофи се взря в Бетси и мен. Определено беше привлякъл вниманието ни.

— Нарича се Мислителя — продължи с провлечен южняшки акцент. — Беше адски сериозен, като го каза. *Мислителя*. Представяте ли си? Дватама се срещнахме в хотел „Шератон“ на летището. Свърза се с мен чрез един мой познат от Ню Йорк. Така нареченият Мислител знаеше доста за мен. Изброи силните ми качества, после слабостите.

Директно ми направи дисекция. Даже знаеше за прекрасната Нора и навиците ѝ.

— Смяташ ли, че е ченге? Щом е имал цялата информация за теб? — попитах го.

Брофи се ухили широко:

— Не. Твърде умен е. Но е вероятно да е говорил с някои ченгета. Като се замисля, знаеше всичко. Затова останах и го изслушах. Това плюс думите му, че може да ми предостави възможност да припечеля шестцифрена сума. Е, *това* вече привлече интереса ми.

Двамата с агент Кавалиър само слушахме. Щом Брофи се разприказваше, нямаше спиране.

— Как изглеждаше?

— Искаш да знаеш как е изглеждал? Въпрос за един милион долара. Сега ще ти опиша обстановката. Когато влязох в хотелската стая, срещу мен светеха ярки лампи. Като прожектори на холивудска премиера. Не виждаш нищо.

— Дори и очертания? Трябва да си видял нещо!

— Силуетът му. Имаше дълга коса. Или пък носеше перука. Голям нос, големи уши. Като кола, на която са отворени и двете врати. Поговорихме и той каза, че ще поддържа връзка, но повече не се обади. Явно не ме е харесал за екипа си.

— Защо не? — попитах го. Сериозен въпрос. — Защо да не му хареса човек като теб?

Тони имитира с ръката си пистолет и се престори, че ме застрелва.

— Той търси *убийци*, тъпако. Аз не съм убиец. Аз съм любовник. Нали така, Бетси?

40.

Това, което ни беше казал Брофи, беше много плашещо и не трябваше да стига до пресата. Някой, който се наричаше Мислителя, интервюираше и наемаше професионални убийци. *Само убийци*. Какъв бе следващият удар, който планираше? Още банкови обири и заложници? Какво, по дяволите, си мислеше той?

След като свърших работа онази вечер, отидох в „Сейнт Антъни“. Джени беше добре, но пак останах през нощта при нея, просто за всеки случай. Моят дом далеч от дома. Джени беше почнала да ми вика „съквартирант“.

На следващата сутрин преравах досиетата на недоволни бивши служители на „Ситибанк“, „Фърст Юниън“ и „Фърст Вирджиния“; също и докладите за всеки, който бе отправял някакви сериозни заплахи срещу банките. Настроението в офиса на ФБР клонеше към тихо отчаяние. Нямахме ги възбудата и нетърпението, които вървяха заедно с проследяването на улики, следи, с напредъка в някое разследване. Все още няхмахме нито един надежден заподозрян.

Заплахите и враждебните писма към банките обикновено се разглеждат от вътрешните отдели за разследвания. Враждебните писма обикновено са дело на хора, на които е отказан заем или които са загубили дома си заради просрочена ипотека. Еднакво голяма е вероятността авторът им да е мъж или жена. Според психологическите профили, които четох онази сутрин, обикновено става дума за човек с проблеми в работата, дома или с финансови затруднения. От време на време пристигат сериозни заплахи поради сътрудничеството на банките с банкови институции от страни като ЮАР, Ирак или Северна Ирландия. Почтата в големите банки минава през рентген в приемната стая и там често се задействат фалшиви аларми. Музикални коледни картички понякога също включват сигналната система.

Това, с което се занимавах, бе изтощително, но необходимо. Беше част от работата ми. Погледнах към Бетси Кавалиър около един час. И тя седеше на бюрото си като всички останали. Почти не се виждаше зад купчината документи.

— Ще изляза за малко — уведомих я. — Искам да поговоря с един тип. Той е отправял заплахи към „Ситибанк“. Живее наблизно.

Тя остави химикалката си.

— Ще дойда с теб, ако нямаш нищо против. Кайл казва, че се доверява на предчувствията ти.

— И виж докъде е стигнал — усмигнах се аз.

— Точно така — смигна ми Бетси. — Да вървим.

Бях чел и препрочитал досието на Джоузеф Петрило. Открояваше се от другите. Всяка седмица през изминалите две години председателят на „Ситибанк“ в Ню Йорк бе получавал гневни, дори заплашителни писма от Петрило. Той работил в охраната на банката от януари 1990 г. до неотдавна. Уволнили го поради бюджетни съкращения във всички отдели, не само в неговия. Петрило не приел това обяснение, нито някое друго, с което банката се опитала да се отърве от него.

В тона на писмата имаше нещо, което ме тревожеше. Бяха добре написани и интелигентни, но показваха признаци на параноя, може би и на шизофрения. Петрило е бил капитан във Виетнам, преди да започне работа в банката. Бе водил истински сражения. От полицията бяха ходили да разговарят с него по повод писмата, но не бяха му предявили обвинения.

— Това сигурно е едно от твоите прочути предчувствия — каза Бетси, докато карахме към дома на заподозрения на Пето авеню.

— Това е едно от прочутите ми лоши предчувствия — отвърнах аз. — И детективът, който го е разпитвал преди няколко месеца, е имал лошо предчувствие. Но от банката сметнали, че подаденото оплакване е достатъчно.

За разлика от едноименното Пето авеню в Ню Йорк, това във Вашингтон е в беден район в покрайнините на Капитолия. В миналото е бил обитаван предимно от американци от италиански произход, но сега бе с доста смесено население. Ръждясали очукани коли стояха от двете страни на улицата. Едно БМВ седан се открояваше от останалите. Вероятно бе на някой наркодилър.

— Тук нищо не се е променило — каза Бетси.

— Познаваш ли този район? — попитах, когато завихме по улицата, където живееше Петрило.

Тя кимна и кафявите ѝ очи се присвиха.

— Преди известен брой години, като точният брой не може да бъде разкрит на този етап, съм се родила недалеч оттук. На четири пресечки, ако трябва да бъдем прецизни.

Погледнах я и видях, че се визира мрачно през стъклото на колата. Беше ме допуснала до малка част от миналото си. Беше израснала в неподходящата част на Вашингтон. Не ѝ личеше.

— Не е необходимо да проверяваме идеята ми точно сега — казах ѝ. — Мога да намина по-късно. Сигурно не е важно, но се сетих, че Петрило живее съвсем близо до офиса ви.

Тя поклати глава и сви рамене:

— Прочете много досиета днес. Това ти се наби на очи. Трябва да проверим. Не се разстройвам, че съм тук.

Спряхме пред магазина на ъгъла, където хлапетата от квартала висяха навярно от десетилетия. Сегашната групичка изглеждаше малко ретро в избора си на широки дънки, тъмни тениски и зализани коси. Всичките бяха бели.

Пресяхохме улицата и тръгнахме към края на пресечката. Посочих малка жълта къща.

— Онази е на Петрило.

— Да поговорим с него — кимна Бетси. — Да видим дали е ограбвал някакви банки напоследък.

Изкачихме се по изхабените бетонни стъпала до сива метална врата. Почуках на рамката ѝ и извиках:

— Полиция. Искам да говоря с Джоузеф Петрило.

Обърнах се към Бетси, която стоеше вляво от мен, на едно стъпало по-ниско. Дори не бях сигурен какво да ѝ кажа.

Каквото и да беше, *така и не го изрекох*.

Последва страхотен изстрел — вероятно от карабина. Много шумен, оглушителен, по-страшен от гръмотевица. Дойде откъм къщата, недалеч от входната врата.

Бетси изпищя.

41.

Хвърлих се по очи встрани от верандата и дръпнах Бетси с мен. Лежахме на ливадата, трескаво извадихме оръжията си и дишахме тежко.

— Боже господи! Божичко! — повтаряше изумено тя. И двамата не бяхме улучени, но бяхме ужасно стреснати. Ядосвах се на самия себе си, че бях проявил такова безразсъдство пред вратата.

— *По дяволите!* Не очаквах да стреля срещу нас.

— За последен път се съмнявам в предчувствието ти — прошепна тя. — Ще извикам подкрепление.

— Първо звънни на полицията. Това е нашият град.

Промъкнахме се зад един жив плет и няколко големи розови храста. И двамата държахме пистолетите си готови за стрелба. Моят бе насочен нагоре, точно до лицето ми. Това Мислителя ли беше там вътре? Дали го бяхме открили?

Отсреща децата пред магазина напрегнато следяха действието, по-конкретно се интересуваха откъде е дошъл изстрелът. Бяха ококорени и ни гледаха, сякаш сме герои от „Закон и ред“ или „Полицейското управление на Ню Йорк“.

— Шантавият Джо! — Едно от хлапетата вдигна ръце на фуния около устата си и извика силно.

— Поне засега спря със стрелбата — прошепна Бетси. — Шантавият Джо.

— За съжаление още е въоръжен. Може и пак да постреля, ако поиска.

Преместих се леко, за да виждам предната част на къщата по-добре. Нямаше дупка във вратата. Нищо.

— Джоузеф Петрило! — извиках отново.

Никакъв отговор откъм къщата.

— Полиция! — креснах аз. *Чакаш да си покажа лицето ли, Джо? Искаш този път да се прицелиш по-добре?*

Напреднах предпазливо към верандата, но не повдигах глава над парапета.

Децата отсреща бяха започнали да ме имитират. *Господин Петрило? Шантавият господин Петрило?* Добре ли си там вътре, побъркан нещастнико?

Подкреплението пристигна след няколко минути. Две полицейски коли с виещи сирени. После още две. Сетне два седана на ФБР. Всички въоръжени до зъби и готови за големи неприятности. Блокираха улицата в двете посоки. Къщите отсреща бяха опразнени, също и магазинът. Новинарски хеликоптер на някаква телевизия се отби на неочаквано и нежелано посещение.

Бях участвал в такива сцени с престрелки повече пъти, отколкото бих искал да си спомням. Гадна работа. Изчакахме още дваайсет минути, преди да дойде ударният отряд. Сините рицари. Бяха в пълна бойна екипировка и използваха стенобоен лост, за да разбият входната врата. После нахлухме вътре.

Не се налагаше да се включвам, но влязох в къщата веднага след първите. Бях с бронирана жилетка, агент Кавалиър — също. Хареса ми, че и тя влезе с нас.

Вътре бе от странно по-странно. Дневната напомняше таван на библиотека: мухлясали книги със скъсани корици, смачкани списания, стари вестници на купчини по метър и нещо заемаха по-голямата част от стаята. Навсякъде имаше котки, десетки котки. Те мяукаха оглушително и сърцераздирателно. Изглеждаха изпосталели от глад.

Джоузеф Петрило също беше там. Лежеше сред една купчина стари броеве на „Нюзуик“, „Таим“, „Лайф“ и „Пийпъл“. Навярно ги беше съборил, когато бе паднал по гръб. Устата му бе отворена в нещо подобно на усмивка — гримаса всъщност.

Беше се прострелял с карабина, която лежеше на пода до окървавената му глава. Почти цялата ѝ дясна половина бе отнесена от изстрела. Кръвта бе изпръскала стената, креслото, някои от книгите. Една от котките усърдно ближеше ръката му.

Погледнах преобърнатите книги и вестници край тялото. Забелязах брошура на „Ситибанк“. Също и няколко от банковите извлечения на Петрило. Те показваха баланс от 7711 долара преди три години, който сега бе сведен до 61 долара.

Бетси Кавалиър бе коленичила до мъртвеца. Усетих, че се напруга да не повърне. Няколко от проскубаните котки се отъркваха в краката ѝ, но тя сякаш не ги забелязваше.

— Не може това да е Мислителя.

Погледнах я в очите и там видях страх, но още повече тъга.

— И аз съм сигурен, че не е той, Бетси. Не и бедният Петрило с гладните му котки.

42.

Най-после се прибрах у дома, да прекарам нощта в собственото си легло. Джени се бе смилила над мен заради схванатия ми гръб — резултат от спането на креслото в стаята ѝ. Спях дълбоко, когато телефонът иззвъня. Вдигнах след няколко оглушителни иззвънявания.

Беше Кристин.

— Алекс, има някой в къщата. Мисля, че е Шейфър. Дошъл е за мен. Моля те, помогни ми!

— Обади се в полицията. Веднага тръгвам към теб — казах ѝ. — И двамата с Алекс незабавно излезте оттам!

Обикновено ми отнема около половин час да стигна до Мичълвил. Тази нощ стигнах там за по-малко от петнайсет минути. Сини полицейски лампи светеха по цялата улица. Две коли бяха спрени пред къщата на Кристин. Валеше като из ведро.

Изскочих от поршето и се втурнах към верандата. Едър патрулен полицаи с тъмносин дъждобран вдигна ръка да ме спре.

— Аз съм детектив Алекс Крос. Приятел съм на Кристин Джонсън.

Той кимна и не поиска да покажа значката си.

— Тя е вътре с другите полицаи. Госпожа Джонсън е добре, детектив Крос. Също и момченцето.

Вече чувах малкия Алекс да плаче вътре. Влязох в стаята и видях двама униформени полицаи с Кристин. Тя ридаеше и говореше на висок глас.

— Той е тук! Казвам ви. Джефри Шейфър — Невестулката! Някъде тук е! — извика и прокара пръсти през косата си.

Алекс плачеше в кошарката си. Приближих се и го взех на ръце. Момченцето веднага се успокои. Отидох при Кристин и двамата полицаи.

— Кажи им за Джефри Шейфър — настоя Кристин. — Кажи им какво се случи вече. Колко е ненормален!

Разказах на полицаите кой съм и историята с отвличането на Кристин предната година на Бермудите. Опитах да предам нещата

накратко и когато свърших, те кимнаха. Разбраха ме.

— Спомням си този случай от вестниците — рече единият. — Проблемът е, че няма следи някой да е влизал тук тази вечер. Проверихме всички врати, прозорци и района наоколо.

— Може ли и аз да огледам? — попитах.

— Разбира се. Ще изчакаме тук с госпожа Джонсън. Не се притеснявайте, детектив Крос.

Подадох бебето на Кристин и внимателно проверих цялата къща. Гледах навсякъде, но не забелязах следи от влизане. Обиколих двора и въпреки че пръстта беше влажна, никъде нямаше следи от стъпки. Съмнявах се Шейфър да е идвал тук тази вечер.

Когато се върнах в дневната, Кристин седеше мълчаливо на канапето, гушнала бебето. Двата полицаи чакаха отпред на верандата. Излязох да поприказвам с тях.

— Може ли да говоря откровенно? — попита ме единият. — Навярно госпожа Джонсън е сънувала кошмар. На такова ми прилича. Тя е сигурна, че този Шейфър е бил в къщата ѝ. В спалнята. Не видяхме никакви следи, които да потвърждават това, детектив Крос. Вратите бяха заключени. Алармената система беше включена. Тя сънува ли кошмари?

— Понякога. Особено напоследък. Благодаря ви за помощта. Аз ще се погрижа отгук нататък.

След като полицейските коли си заминаха, се върнах при Кристин. Сега изглеждаше малко по-спокойна, но очите ѝ бяха непоносимо тъжни.

— Какво става с мен? — попита тя. — Искам си моя живот. Не мога да се отърва от него.

Не би ми позволила да я прегърна, дори и в такъв момент. Не искаше и да чуе, че е сънувала Джефри Шейфър — Невестулката. Не ми благодари, че дойдох, но пък ми каза да си вървя.

— Не можеш да ми помогнеш с нищо — каза тя.

Целунах бебето и се прибрах у дома.

43.

Точно в 7:00 часа господин Блу зае позиция в гъстата борова гора зад една къща в квартал Уудли Парк, Вашингтон.

Както и предишните три сутрини, банковият управител Мартин Каселман излезе от дома си точно в седем и двайсет. Каселман се огледа наоколо, преди да се качи в колата си. Вероятно бе изплашен от скорошните обири в Мериленд и Вирджиния. Все пак повечето хора не вярваха, че това може да се случи и на тях.

Съпругата на Каселман беше учителка в гимназията „Дъмбъртън Оукс“. Преподаваше английски — предмет, който господин Блу винаги беше мразил. Госпожа К. щеше да тръгне за работа някъде към осем. И двамата Каселман бяха организирани и предсказуеми, което правеше задачата по-лесна.

Господин Блу се подпря на стария бряст, който съхнеше; чакаше обаждането по клетъчния си телефон. Засега всичко вървеше по план и той се почувства спокоен. Приблизително осем минути след като Мартин Каселман потегли, телефонът иззвъня. Той натисна бутона за връзка.

— Господин Блу. Слушам.

— К. пристигна за срещата ни. Сега е на паркинга. Край.

— Разбрано. Всичко изглежда наред за моята среща с госпожа К.

Едва господин Блу бе натиснал бутона за прекъсване на връзката, когато Виктория Каселман излезе през вратата и я заключи. Беше с розов костюм, който му напомни за Фара Фосет от най-добрите ѝ години.

— Къде е тръгнала, по дяволите? — възкликна той учудено. Не трябваше да има никакви изненади днес. Мислителя беше планирал всичко идеално. Но това тук не беше такава. Господин Блу тръгна бързо през дърветата и избуялите плевели, които го отделяха от къщата на Каселман. Вече разбираше, че няма да стигне навреме.

Грешка.

Моя или нейна?

И на двамата! Тя тръгва твърде рано тази сутрин, а аз не съм на позиция!

Побягна към Хоторн стрийт, но тя вече бе в черната си тойота и даваше назад по алеята. Ако завиеше надясно, всичко щеше да се обърка напълно. Ако завиеше наляво, той още имаше шанс да спаси операцията. *Хайде, Фара, скъпа, завий наляво!*

Господин Блу се зачуди дали да не ѝ извика нещо — нещо, което да я накара да спре. Но какво? *Мисли. Мисли!*

Добро момиче! Зави наляво, но той още не беше сигурен дали ще успее да стигне до улицата навреме, за да я спре.

Хукна да бяга с приведена глава. Усети как в гърдите му се надига внезапна изгаряща топлина. Не помнеше откога не е тичал така.

— Хей! Хей! Ще ми помогнете ли, моля ви? — извика той с всички сили. — Моля ви, помогнете! Помощ!

Русите къдрици на Виктория Каселман се полюшнаха, когато тя чу виковете. Намали леко, но не спря.

Той трябваше, да я спре.

— Жена ми ражда! — продължи господин Блу. — Моля ви, помогнете. Жена ми ражда!

Въздъхна с облекчение, когато видя, че черният седан спря наред улицата. Надяваше се някой любопитен съсед да не ги наблюдава откъм къщите наоколо. Но това нямаше значение. Той трябваше да я спре, но един или друг начин. Още дишаше тежко, когато се доближи до колата.

— Какво става? Къде е жена ви? — извика Виктория Каселман през отворения прозорец.

Господин Блу продължи да тича, докато не застана точно до колата. После извади пистолета си „Зиг-Зауер“ и удари челюстта ѝ с цевта. Главата на Виктория Каселман се завъртя настрана и тя извика от болка.

— Връщаме се в къщата! — кресна той и скочи в колата. Опря пистолета в челото ѝ. — Къде, по дяволите, си тръгнала в седем и четирийсет? Всъщност я млъквай! Не ме интересува. Допусна грешка, Виктория. Допусна голяма грешка. — Единственото, което господин Блу успя да направи, бе да не я застреля там, на предната седалка в колата ѝ.

44.

В един клон на „Чейс Манхатън“ близо до хотел „Омни Шорхъм“, Вашингтон, ставаше обир. Двамата с Бетси Кавалиър почти не говорихме, докато карахме от офиса на ФБР към банката. И двамата се ужасявахме от мисълта какво ще намерим там.

Бетси действаше делово. Постави лампа на покрива и подкара бясно през града. Пак валеше и дъждовните струи барабаняха по покрива и предното стъкло на колата. Вашингтон плачеше. Този кошмар се задълбочаваше и сякаш се ускоряваше. Беше по-плашещ и непредсказуем от всеки случай на серийни убийства, по който бях работил по-рано. Екип от хора, които обираха банки, а вероятно два екипа действаха в същото време и като банда масови убийци. Отразяването от пресата беше напористо и подробно; хората бяха ужасени — и с право; банковите институции бяха в ръцете на крадци и убийци, които засега действаха безнаказано.

Полицейските сирени някъде пред нас ме изтръгнаха от мислите ми. От този пронизителен хор настръхнаха косъмчетата по тила ми. После видях синьо-белия знак на клона на „Чейс Манхатън“.

Бетси спря на около пресечка разстояние, на Двайсет и осма улица. По-близо нямаше да намери къде да паркира. Въпреки проливния дъжд, имаше стотина зяпачи, десетки линейки, полицейски коли и дори една пожарна.

Хукнахме в пороя към скромната червена тухлена сграда на ъгъла на „Калвърт“. Бях на няколко крачки пред Бетси, но тя не изоставаше.

— Полиция. Детектив Крос — извиках и размахвах значката си пред униформения полицаи, който се опита да ме спре на паркинга на банката. Той видя златната значка и се дръпна настрани.

Различните сирени продължаваха да вият и аз се запитах защо. Веднага щом влязох в банката, разбрах. Преброих пет трупа. Касиерки и шефове: три жени, двама мъже. Всички застреляни на място. Ново кръвопролитие, може би най-ужасното досега.

— Защо? Боже господи! — прошепна агент Кавалиър до мен. За секунда се облегна на ръката ми, после усети какво е направила и се отдръпна.

Един агент от ФБР се приближи бързо към нас. Казваше се Джеймс Уолш и си го спомних от първата среща в офиса на ФБР.

— Тук са убити петима. Всички служители на банката.

— Заложници в дома на управителя? — попита Бетси.

Уолш поклати глава:

— Съпругата му също е мъртва. Застреляна от упор. Екзекутирана съвсем безпричинно според нас... Бетси, оставили са един жив в банката. Той има съобщение за теб и детектив Крос. Било от някой, който се наричал Мислителя.

45.

Името на оцелелия бе Артър Стрикланд и засега го задържаха в кабинета на убития управител, възможно най-далеч от пресата. Той беше от охраната на банката.

Стрикланд беше висок, слаб, добре сложен мъж, приближаващ петдесетте. Въпреки впечатляващата му физика, изглеждаше в шок. Капки пот покриваха челото и дебелия му мустак. Бледосинята му униформена риза бе подгизнала.

Бетси се приближи до него и заговори много тихо и внимателно:

— Аз съм старши агент Кавалиър от ФБР. Ръководя това разследване, господин Стрикланд. Това е детектив Крос от вашингтонската полиция. Разбрах, че имате съобщение за нас?

Силният на вид мъж внезапно рухна. Разплака се в дланите си. Отне му минута-две да се овладее и да заговори.

— Бяха добри хора, а ги убиха днес. Бяха мои приятели — промълви той. — Трябваше аз да ги пазя. Тях и клиентите, разбира се.

— Случилото се е ужасно, но не е по ваша вина — каза му Бетси. Опитваше се да бъде мила, да го успокои и се справяше добре. — Защо са ги убили нападателите? Вие как се измъкнахте?

Пазачът поклати глава отчаяно:

— Не съм се измъкнал. Държаха ме във фоайето с другите. Нападателите бяха двама. Накараха ни да легнем по очи на пода. Казаха, че трябва да излязат от банката до осем и петнайсет. Нито секунда по-късно. Не трябвало да има никакви грешки — повториха го няколко пъти. Никакви аларми. Никакви паникбутони.

— И какъснахте да излязат от банката? — попитах го.

— Не, сър — отвърна пазачът. — Точно там е работата. Можеха да излязат навреме. Но сякаш не искаха. Казаха ми да се изправя. Мислех, че ще ме застрелят. Воювал съм във Виетнам, но и там не съм се страхувал така.

— И са оставили съобщение за нас?

— Да, сър. Съобщение за вас двамата. *Харесва ли ти тази банка?* — попита ме единият от тях. Отговорих, че харесвам работата

си. Нарече ме „тъп задник“. После обяви, че аз ще бъда техният посредник. Трябвало да съобщя на агент Кавалиър от ФБР и на детектив Крос, че в банката е допусната грешка. Каза, че не може да има повече грешки. Повтори го няколко пъти. *Никакви грешки повече.* Рече: „Кажи им, че това съобщение е от Мислителя“. После застреляха всички останали. Застреляха ги, както лежах на пода, съвсем хладнокръвно. Аз съм виновен. Аз бях дежурен днес и трябваше да опазя банката. Аз позволих това да се случи.

— Не, господин Стрикланд — заговори му Бетси Кавалиър. — Не сте вие. Ние сме виновни, а не вие.

46.

Не може да има повече грешки.

Мислителя знаеше всичко за Бетси Кавалиър от ФБР и за детектив Крос. Той беше над всички, дори над полицаите, разследващи случая. Сега те бяха част от плана му.

Беше великолепен ден за екскурзията му в провинцията край Вашингтон. Лилиите, нарцисите и слънчогледите цъфтяха, небето беше ясно, яркосиньо, само с две облачета, разположени симетрично на изток и запад.

Сегашният екип бе отседнал в една фермерска къща на юг от Хейфилд, Вирджиния. Беше на малко повече от сто и трийсет километра от Вашингтон, почти в Западна Вирджиния.

Зави по черния път и видя задницата на микробуса на господин Блу да се подава от избелялата червеникава плевня. Две кучета се мотаеха из двора и гонеха конските мухи. Засега не се виждаше никой от бандата, нито приятелките им, но се чуваше силният рок, който слушаха: рок с много китари и южняшки привкус — слушаха го постоянно, от сутрин до вечер.

Влезе в дневната на къщата, която бе преустроена в ателие. Видя господин Блу, господин Ред и господин Уайт и приятелките им, включително госпожица Грийн. Усети аромата на прясно кафе. На едната стена беше подпряна метла, което означаваше, че са почистили малко преди той да се появи. До метлата имаше пушка „Хеклер и Кох“.

— Здравейте на всички — каза той и им помахна срамежливо, по неговия си начин. Усмихна се, но знаеше, че те го смятат за психар. Така да бъде. Госпожица Грийн го гледаше, сякаш е психопат, който си пада по нея.

— Здравсти, професоре — каза Блу и му се усмихна толкова фалшиво, че чак го заболя. Не можеха да заблудят Мислителя. Господин Блу беше закоравял убиец. Затова бе избран за обирите на „Фърст Юниън“, „Фърст Вирджиния“ и „Чейс Манхатън“. Те всичките бяха убийци, дори и трите момичета.

— Пица. — Той вдигна две кутии и хартиен плик. — Донесох пица. И бутилка отлично кианти.

Убиец, мислеше си той.

Машина за убиване.

Време за убиване.

Убийствена идея.

Място за убиване.

Мислителя се подсмихна на собствената си игра на думи. Но това бе полуусмивка, която не усещаше добре на лицето си. Изглеждаше неискрена и пресилена. Беше малко след четири часа и навън още грееше ярко слънце. Беше отишъл да се поразходи в полето. Беше обмислил всичко. Сега се връщаше във фермата.

Влезе през предната врата и очите му обходиха трупове. Всички бяха мъртви — и шестимата. Телата им бяха странно извити и сгърчени, какъвто става металът при пожар. Беше виждал веднъж този феномен след един пожар, който бе бушувал дълго на хълмовете край Бъркли, Калифорния. Беше му харесало страхотно: суровата красота на природното бедствие.

Спря и огледа внимателно трупове. Бяха убийци и си бяха получили заслуженото. Този път бе използвал „Марплан“, за да ги отрови. Любопитно бе, че антидепресантът бе най-ефикасен, погълнат със сирене и червено вино, особено кианти. Странната химическа комбинация причиняваше рязко повишаване на кръвното налягане, последвано от мозъчен кръвоизлив и накрая спиране на кръвообращението. *Това е.*

Вгледа се в мъртвите тела — гледката бе необичайно пленителна. Зениците им бяха разширени. Устите им бяха изкривени в ужасни гримаси. Подутите синкави езици висяха от тях. Сега беше нужно да ги измъкне оттук. Телата трябваше да изчезнат, сякаш никога не са съществували.

Едно момиче на име Гърш Адамсън лежеше на пода до входната врата. Беше опитала да избяга навън, така ли? Браво. Тя беше госпожица Грийн — дребната блондинка, която беше казала, че е на дваайсет и една години, но изглеждаше на не повече от петнайсет.

Устата ѝ бе замръзнала в измъчен писък. Обожаваше тази гледка. Не можеше да откъсне очи от устните на Гърш Адамсън.

Предположи, че е най-лека за носене, навярно не тежеше повече от четирийсет и пет килограма.

— Здравейте, госпожице Грийн. Винаги съм ви харесвал, знаете ли. Но съм малко срамежлив. По-скоро бях малко срамежлив. Вече не съм.

Протегна ръка и докосна малките ѝ гърди. Изненада се, че под блузата имаше сутиен, повдигащ бюста. Оказа се, че не е била толкова скарана със суетността, колкото изглеждаше. Разкопча блузата ѝ, после я свали и се втренчи в гърдите ѝ.

Разкопча и дънките на мъртвото момиче. Сетне плъзна пръст в бикините ѝ. Плътта бе леко хладна. Имаше сребърна обица на пъпа ѝ. Той я докосна. Подръпна я леко.

Носеше сиви обувки с високи дебели токове и той внимателно ги свали от краката ѝ. Ноктите ѝ бяха лакирани в яркосиньо.

Мислителя разкопча дантеления сутиен и започна да мачка малките гърди. Приблужи ги една до друга е дланите си. После стисна миниатюрните съвършени зърна. Мечтаеше да направи това от първия път, когато я видя. Копнееше да ѝ причини малко болка, а може би и много.

Погледна през прозореца, сетне отново огледа трупове.

— Нали не притеснявам никого? — попита.

Издърпа госпожица Грийн за босите крака до избелелия килим в средата на стаята. Свали панталона си. Усети, че се възбужда. Това отдавна не се получаваше. Може би във ФБР бяха прави. Може би той наистина беше сериен убиец в края на краищата. Може би чак сега започваше да разбира кой е всъщност.

— Аз съм зъл дух — каза Мислителя и дръпна бикините ѝ, после облада мъртвата жена. — Аз съм луд, госпожице Грийн, и това е най-голямата шега. Аз съм лудият. Само ако полицията го знаеше. Каква страхотна следа!

ТРЕТА ЧАСТ
МОТАЕНЕ КРАЙ ГОЛЕМИТЕ РИБИ

48.

Минаха три дни без друг обир. В събота прекарах следобеда с момченцето ми. Към шест го върнах в дома на Кристин.

Преди да влезем вътре, разнесох Алекс из цветната градина зад апартамента ѝ в Мичълвил. Нейното имение, както тя го нарича. Градината е великолепна. Кристин сама я бе насадила и я поддържаше. Беше пълна с най-различни рози: хибридни чаени рози, флорибунда, грандифлора. Напомняше ми за Кристин, каквато бе преди отвличането на Бермудите. Всичко в градината радваше окото. Кое то вероятно обясняваше защо ми бе толкова тъжно да бъда там без нея.

С лекота носех Алекс на хълбока си, говорех му, сочех му грижливо окосената морава, плачещата върба, небето, залязващото слънце. После му показах приликите между лицата ни: носовете, очите, устните. На всеки няколко минути спирах и го целувах по бузката или по главичката.

— Помириши розите — прошепнах му аз.

След малко видях Кристин да идва забързано откъм къщата. Отгатнах, че си е наумила нещо. Сестра ѝ Натали я следваше по петите. За да я пази? Имах чувството, че ще се нахвърлят отгоре ми.

— Алекс, трябва да поговорим — каза Кристин, когато се доближи до мен в градината. — Натали, ще се грижиш ли за детето няколко минути?

Неохотно подадох малкия Алекс на Натали. Май нямах избор. Кристин се беше променила толкова много през изминалите месеци. Понякога имах чувството, че изобщо не я познавам. Може би всичко бе заради кошмарите ѝ. Не успяваше да се отърве от тях.

— Трябва да ти кажа някои неща. Моля те, не ме прекъсвай — започна тя.

49.

Прехапах език. Такива бяха разговорите ни от месеци. Забелязах, че очите на Кристин са зачервени. Беше плакала.

— Разследваш ново убийство, Алекс. Предполагам, това ти харесва — то е твоят живот. Очевидно си добър в работата си.

Не се сдържах и се обадох:

— Предложих да напусна полицията и да се заема с частна практика. Готов съм да го направя, Кристин.

Тя се намръщи и поклати глава:

— Каква чест!

— Не се опитвам да споря с теб. Моля те, продължи. Извинявай, че те прекъснах.

— За мен вече няма живот тук, във Вашингтон. Постоянно се страхувам. По-точно съм вцепенена от страх. В действителност мразя да ходя на работа в училището. Чувствам, сякаш са отнели целия ми живот. Първо Джордж, после това, което стана на Бермудите. Страхувам се, че Шейфър ще се върне за мен.

Трябваше да се намеся.

— Няма да се върне, Кристин.

— Не го казвай! — повиши глас тя. — *Не го знаеш. Няма откъде да го знаеш!*

Чувствах се, сякаш нещо бавно изсмукваше въздуха в дробовете ми. Не бях сигурен какво се кани да ми каже тя, но изглеждаше на ръба на нервна криза. Беше като в нощта, когато бе сънувала, че Джефри Шейфър е в дома ѝ.

— Напускам Вашингтон — съобщи ми. — Ще замина след края на учебната година. Не искам да знаеш къде отивам. Не желая да ме търсиш. Моля те, не се прави на детектив с мен, Алекс. Нито на психиатър.

Не можех да повярвам на чутото. Не бях очаквал нещо подобно. Стоях безмълвен и просто я гледах втренчено. Не помнех да съм се чувствал така опустошен, тъжен и самотен в живота си. Чувствах се празен и кух.

— Ами детето? — прошепнах дрезгаво накрая.

Изведнъж красивите ѝ очи се напълниха със сълзи. Кристин започна да плаче и да трепери. Неконтролируемо.

— Не мога да взема Алекс с мен. Не и в това състояние, в което съм. Не и така. Засега детето трябва да остане при теб и Нана.

Понечих да кажа нещо, но не успях, нито дума не излезе от устата ми. Кристин ме погледна за миг. Очите ѝ бяха толкова тъжни, така измъчени и объркани. Тя се обърна и тръгна към къщата. Изчезна вътре.

50.

Бях ядосан и тъжен и задържах тези чувства вътре в себе си. Знаех, че не трябва да го правя, но от това не ми олекваше. *Докторе, помогнете си.*

Случайно срещнах моята психиатърка — Адел Файнали, в църквата в неделя сутринта. И двамата бяхме на службата в девет със семействата си. Отидохме в страничната ниша да поговорим. Адел явно бе забелязала нещо в очите ми. Тя е много проникателна и ме познава добре, тъй като я посещавам от около четири години.

— Да не е умряла котката Роузи? — попита ме и се усмихна.

— Роузи е добре, Адел. Аз също. Благодаря за загрижеността.

— Аха. Тогава защо изглеждаш като Мохамед Али на сутринта след боя с Джо Фрейзър в Манила? Ще ми обясниш ли? А и не си се обръснал за посещението в църквата.

— Хубава рокля — казах й аз. — Цветът много ти отива.

Адел се намръщи и не се подлъга.

— Точно така. Сивото е моят цвят, Алекс. Какво не е наред?

— Нищо.

Тя запали свещичка.

— Просто обичам магиите — прошепна и се усмихна палаво. — Не съм те виждала от известно време, Алекс. Това или е много хубаво, или е много лошо.

И аз запалих свещичка. После казах една молитва:

— Мили Боже, продължавай да се грижиш за Джени. Моля те Кристин да не се мести от Вашингтон. Знаем, че сигурно ми пращаш нови изпитания.

Адел примигна, сякаш се бе опарила. Отмести поглед от свещите и се взря в очите ми.

— О, Алекс! Съжалявам. Ти нямаш нужда от нови изпитания.

— Добре съм — отвърнах й. Не исках да го обсъждам сега. Дори и с Адел.

— О, Алекс, Алекс! — поклати глава тя. — Знаеш, че не трябва да е така. И аз го знам.

— Добре съм. Наистина.

Адел, изглежда, се отчая от мен.

— Добре тогава. Дължиш ми сто долара за консултацията. Можеш да ги пуснеш в подноса за дарения.

Адел се върна при близките си, които седяха близо до средата на централната пътека. Обърна се и ме погледна. Вече не се усмихваше.

Когато отидох на нашата пейка, Деймън ме попита коя е била красивата дама, с която съм говорил.

— Тя е лекарка. Приятели сме — казах, което бе истина.

— Твой лекар ли е? Какъв точно? Явно ти е много ядосана — прошепна той. — Какво си сгрешил?

— Не съм сгрешил нищо — отговорих шепнешком. — Нямам ли право на лични тайни?

— Не. Пък и сме в църква. Ще изслушам изповедта ти.

— Няма да се изповядвам пред теб. Добре съм, направо страхотно. В мир с целия свят. По-щастлив съм от всякога.

Деймън ме погледна със същото раздражение като Адел. После поклати глава и се обърна. И той не ми вярваше. Когато мина подносът за дарения, пуснах вътре сто долара.

51.

Мислителя строго се придържаше към графика. Часовникът в главата му тиктакаше силно, постоянно.

Най-добрият екип специалисти по банкови обири, най-добрите от най-добрите, трябваше да се срещнат с него в апартамента му в „Холидей Ин“ край Колониал Вилидж, Вашингтон. Те бяха точни, разбира се. Беше изтъкнал точността като официално условие за срещата.

Брайън Макдугъл влезе в апартамента преди останалите. Мислителя се усмихна на абсурдната му напереност. Знаеше, че той ще влезе първи. Следваха го двамата му подчинени — Би Джей Стрингър и Робърт Шоу. *Тримата изглеждат като всичко друго, но не и като крадци от класа*, помисли си той. Двама от тях бяха облечени с тениски в тъмносиньо и бяло на лигата по софтбоул на Лонг Айланд.

— А господин О’Мали и господин Крус? — каза Мислителя иззад прожекторите, които им пречеха да го огледат. — Къде са те, ако мога да попитам?

Макдугъл отговори от името на групата:

— Наложим се да работят днес. Обади ни се в последния момент, партньоре. Ние тримата си взехме почивка тази сутрин. Щеше да изглежда подозрително, ако и петимата се бяхме престорили на болни.

Мислителя продължи да наблюдава тримата нюйоркчани иззад лампите. Всички изглеждаха съвсем обикновени. В действителност бяха най-опасният екип, специализиран в банкови обири, от тези, които бе подбрал. Точно затова му трябваша за следващата задача.

— Какво е това тук, прослушване ли? — попита Макдугъл. Беше с черна копринена риза, черни панталони и мокасини. Имаше зализана назад черна коса и козя брадичка.

— Прослушване? Ни най-малко. Задачата е ваша, ако я искате. Знаем как работите. Разучил съм досието ви.

Макдугъл се взря към ярките лампи, сякаш погледът му можеше да проникне отвъд тях.

— Това трябва да бъде среща лице в лице — заяви той решително. — В противен случай няма да свършим работата.

Мислителя рязко се изправи. Беше поразен и ядосан. Краката на стола му изскърцаха по пода.

— Още от началото знаехте, че е невъзможно. В такъв случай срещата ни приключи.

В стаята настана потискащо мълчание. Макдугъл погледна към Стрингър и Шоу. Почеса брадичката си няколко пъти, после се изсмя:

— Само те проверявах, партньоре. Явно ще трябва да се примирим, че няма да видим лицето ти. Носиш ли парите ни?

— Нося парите, господа. Петдесет хиляди долара. Само за това, че дойдохте на срещата. Винаги спазвам обещанията си.

— И ще си тръгнем с тези пари даже и да не харесаме твоя план? Сега бе ред на Мислителя да се усмихне.

— Ще го харесате — каза той. — Особено ще ви хареса сумата, която ще си поделите. Петнайсет милиона долара. Скоро ще се свържа с вас.

52.

— Той петнайсет милиона ли каза?

— Така каза човекът. Какво, по дяволите, ще ограбваме?

Винсънт О'Мали и Джими Крус не бяха на работа този ден. Чакаха съответно в една „Тойота Камри“ и една „Акюра Леджънд“. Поддържаха връзка помежду си чрез радиостанция и слушалки. Колите им бяха паркирани от две противоположни страни на „Холидей Ин“ във Вашингтон. Чакаха Мислителя да излезе оттам, за да го проследят и открият кой, по дяволите, е той.

О'Мали и Крус слушаха ставащото на срещата чрез Брайън Макдугъл, който имаше скрит микрофон. Чуха за петнайсетте милиона и се зачудиха каква може да бъде тази задача. Човекът, който се наричаше Мислителя, бе друго нещо. Той говореше, сякаш изнасяше лекция, и в неговата уста гази зашеметяваща работа изглеждаше проста като разходка в парка. Шест до осем часа работа, трийсет милиона, които ще делят на две. Най-впечатляващото бе, че успя да отговори на всички подвеждащи въпроси на Брайън Макдугъл.

О'Мали поддържаеше връзка с Крус в другата кола.

— Чуваш ли всичко това, Джими? Можеш ли да повярваш?

— Целият съм слух. Искан ми се да видя изражението на Макдугъл точно сега. Този гадняр си има своя номер. Сякаш знае всичко за Брайън. Ей, срещата като че ли свърши.

Двамата мълчаха през следващите няколко минути. После Винсънт каза:

— Той излезе от хотела. Виждам го, Джими. Върви пеша. Тръгна на юг по Шестнайсета улица. Май не се притеснява, че някой може да го следи. Пипнах го!

— Изглежда, не е чак толкова умен в крайна сметка — констатира Крус.

О'Мали се засмя:

— По дяволите! Аз се надявах да е *толкова* умен.

Крус каза:

— Ще тръгна успоредно по Четиринайсета. Как изглежда? С какво е облечен?

— Висок, над метър и осемдесет. Бял. С брада, може да е фалшива. Дълга коса. Обикновени дрехи: тъмно спортно яке и спортен панталон, синя риза... Забърза се. Сега започна да тича. Отклони се от главната улица, Джими. Мина през някакъв двор. Бяга бързо! Кучият син побягна! Да вървим!

Винсънт О'Мали изскочи от колата и последва Мислителя. Тичаше близо до кленовете и дъбовете по протежението на улицата. Продължи да информира Крус:

— Навлиза в гората на Шепърд Парк. Опитва да се измъкне от нас. Представи си!

Винсънт следваше Мислителя доколкото можеше, но започна да изостава. Този човек беше бегач. Нямаше такъв вид, но се движеше много добре.

После го загуби!

— Изчезна. Дяволите да ме вземат! Загубих го, Джими. Вече не го виждам. Това не ми харесва.

Крус го откри.

— Виждам го. И аз съм пеш. Тича като джебчия, който е откраднал нечий портфейл.

— Ще успееш ли да го проследиш?

— Надявам се. За петнайсет милиона долара някак ще гледам да не го изпусна.

Мислителя най-после излезе от гората и пое по странична улица с редица тухлени къщи. Джими задъхано съобщи в микрофона на слушалките си:

— Слава богу, че бягам всеки ден. И той тича. Сега се движи по Морнингсайд Драйв... Уф, по дяволите, отново тръгва към гората! И пак набира скорост. Тоя май е тренирал индиански похвати.

Гонитбата се превърна в невероятна игра на котка и мишка. Макар че бяха специалисти в преследването, О'Мали и Крус на два пъти загубваха плячката си през следващите двацет минути. Вече бяха на километри от „Холидей Ин“, някъде на юг от медицинския център „Уолтър Рийд“.

После Крус го забеляза на една тясна уличка, наречена Поухатън Плейс. Мислителя бе минал по някаква задна алея за коли или нещо

подобно. Джими го последва. Видя метален знак и почти не повярва на това, което прочете.

Съобщи го на О'Мали. После говори с Брайън Макдугъл, който се беше включил в преследването.

Крус не можеше да овладее иронията си:

— Знам къде е, момчета. Чуйте това — той влезе в лудница. Намира се в района на някаква психиатрична клиника, наречена „Хейзълуд“. Обаче пак го изгубих!

53.

В понеделник сутринта ми се обадиха да се срещна с Кайл Крейг и Бетси Кавалиър в Хувър Билдинг, на Десета улица и Пенсилвания авеню. Искаха да бъда в кабинета на директора в осем часа. Беше свикано „спешно“ съвещание.

Понякога наричат Хувър Билдинг „Двореца на загадките“ — и с основание. Кайл и Бетси ме чакаха, когато пристигнах в конферентната зала на директора. Бетси изглеждаше странно напрегната. Малките й ръце бяха свити в юмруци, а кокалчетата бяха побелели.

Престорих се на раздражен, че директор Бърнс още не се е появил.

— Той закъснява — промърморих аз. — Хайде да се махаме оттук. Имаме и по-добри варианти за запълване на времето.

Точно тогава една от двете полирани дъбови врати на стаята се отвори. Познавах мъжете, които влязоха. И двамата нямаха щастлив вид. Единият беше директорът на ФБР Роналд Бърнс, с когото се бях запознал по време на убийствата на Казанова в Дъръм и Чапъл Хил, Северна Каролина. Вторият беше министърът на правосъдието Ричард Полет. Познавах го покрай един случай, засягащ президента.

— Подложени сме на много силни атаки заради тези обири и убийства. Големите банки, Уолстрийт — каза Полет на Кайл. После ми кимна: — Здравейте, детектив Крос. — Обърна се към Бетси: — Съжалявам, не се познаваме.

— Аз съм старши агент Кавалиър — представи се тя и се ръкува с министъра.

— Госпожица Кавалиър ли ръководи разследването? — попита Полет директора Бърнс.

— Да, тя — отговори на въпроса Кайл. — Случаят е неин.

Министърът обърна строгия си поглед към нея.

— Добре, вие командвате. Къде са резултатите, госпожице Кавалиър? Влязох в тази стая, готов да режа глави. Има ли причина да не го правя? — Преди да дойде във Вашингтон, Ричард Полет притежаваше голяма и преуспяваща инвестиционна компания на

Уолстрийт. Той не знаеше нищо за полицейската работа, но смяташе, че е достатъчно умен да прецени всичко, щом разполага с фактите.

— Някога участвали ли сте в национално издирване? — погледна го право в очите Бетси.

— Не мисля, че това има значение — отвърна той сухо. — Провеждал съм някои много отговорни разследвания и винаги съм постигал отлични резултати.

— Обирите следват много бързо един след друг — намесих се аз. — Очевидно нямахме никаква отправна точка. Ето какво знаем сега. Един мъж е планирал обирите и убийствата в „Ситибанк“, „Фърст Юниън“ и „Чейс“. Знаем, че той си подбира екипи, които са готови да убиват. *Интересува се единствено от набирание на убийци.* Според профила ни, това е бял мъж между трийсет и пет и петдесет години. Сигурно е добре образован и познава задълбочено банките и охранителните им системи. Може да е работил за някоя финансова институция в миналото или дори за повече от една и явно таи някаква омраза. Той обира банките заради парите, но убийствата са вероятно за отмъщение. Но относно това още не сме напълно сигурни.

Огледах залата. Всички слушаха, вместо да се заяждат.

— Преди няколко дни открихме и разпитахме мъж на име Тони Брофи. Той е бил интервюиран, за да бъде нает за някой от обирите, но е бил отхвърлен. Не бил достатъчно хладнокръвен. Не бил убиец.

Бетси вметна:

— Над двеста агенти работят по случая. Пристигнахме в „Чейс“ само няколко минути след като нападателите си бяха тръгнали. Знаем, че този човек се нарича Мислителя. Постигнахме доста голям напредък за относително кратко време.

Полет се обърна към директора на ФБР и кимна отривисто:

— Не съм доволен, но поне получих някои отговори. Ваша работа е да пипнете Мислителя, Рон. Направете го! Случващото се кара нашите финансови системи да изглеждат уязвими. Проучванията на общественото мнение сочат, че доверието в банките спада. А това е катастрофално за нашата страна. Предполагам, че вашият Мислител вече се е досетил за същото.

Десет минути по-късно Бетси Кавалиър и аз се спускахме с асансьора към подземния гараж на ФБР Кайл беше останал при директор Бърнс.

Когато стигнахме до нивото на гаража, тя най-последно проговори:

— Длъжница съм ти за това, което направи горе. Спаси ме. Беше страхотно. Замалко да напсувам този надут тъпанар от Уолстрийт.

Погледнах я и се усмихнах:

— Определено си жена с характер. Надявам се, че не таиш омраза към големия бизнес или банковата система?

Тя най-последно се засмя:

— Разбира се, че тая. Кой не го прави!

54.

Прекарах следващите няколко часа в болницата с Джени. Тя отново ми каза, че е решила да стане лекар, и изглеждаше готова да се заеме с медицинските картони. С особена наслада произнасяше термини като *пилоцистична астроцитома* (нейният тумор), *протромбин* (плазмен протеин, който се използва при съсирването на кръвта) и *контрастно вещество* (използвано при изследването на скенер, което ѝ бяха правили същата сутрин).

— Аз отново съм при вас — съобщи Джени накрая. — И новият и подобрен модел е още по-добър.

— Може би трябва да се заемеш с връзки с обществеността или реклама, когато пораснеш — подразних я. — Може да работиш за „Джей Уолтър Томпсън“ или за „Янг енд Рубикам“ в Ню Йорк.

Тя нацупи устни и ме погледна, сякаш бе отхапала лимон.

— Доктор Джанел Крос. Помни кога си го чул за пръв път.

— Не се тревожи — казах ѝ. — Няма да го забравя.

Към един часа отидох в офиса на ФБР на Четвърта улица. След срещата с Полет и Бърнс знаех, че ще работим до късно. Една конферентна зала на третия етаж бе превърната в оперативен център. Повече от сто агенти работеха там. Също и около шейсет детективи от Вашингтон и околните области.

Имахме още няколко заподозрени по таблата на стената. Всички бяха извършвали банкови обири и притежаваха умения и опит да осъществят голям удар. Разгледах списъка и си отбелязах някои от тях.

Мичъл Бранд бе заподозрян в извършването на няколко неразкрити обири в и около Вашингтон. Стивън Шнурмахър стоеше зад поне две успешни банкови кражби в района на Филадельфия. Джими Дауд бе барман в Бостън, когото никога не бяха залавяли, но който бе ограбил десетина банки в Нова Англия. Виктор Кениън съсредоточаваше усилията си в Централна Флорида. Всички обираха банки и още не бяха заловени. Бяха умни и добри в работата си. Но дали някой от тях беше Мислителя?

Дългият ден на Четвърта улица беше напрегнат и крайно отчайващ. Позвъних на няколко места във връзка със заподозрените, особено с Мичъл Бранд, който работеше във Вашингтон. Беше почти единайсет и половина, когато погледнах часовника си за първи път.

С Бетси Кавалиър не бяхме имали възможност да говорим, откакто бях пристигнал следобед. Тръгнах към нея да ѝ пожелаая лека нощ, преди да си тръгна. Тя още работеше. Говореше с двама агенти, но ми направи знак да изчакам.

Накрая се приближи към мен. Все още изглеждаше свежа и бодра и аз се запитах как успява да го постигне.

— Полицията разполага с няколко следи за Мичъл Бранд — казах ѝ. — Той е склонен към насилие и е възможно да е замесен в подобна история.

Изведнъж тя се прозя.

— Най-дългият ден в живота ми. Уф! Как е Джени? — попита ме. Изненадах се от въпроса, но и ми стана приятно, че го задава.

— О, добре е, даже страхотно! Надяваме се, че скоро ще я изпишат. Решила е, че иска да става лекар.

— Алекс, да идем да пийнем по нещо. Предполагам съвсем интуитивно, но ми се струва, че имаш нужда да поговориш с някого. Защо това да не съм аз?

Трябва да призная, че предложението ме свари напълно неподготвен. Отговорих непохватно:

— Бих искал, но не тази вечер. Трябва да се прибирам. Друг път?

— Естествено, разбирам те. Друг път — кимна тя, но на лицето ѝ за миг се изписа болка.

Не бях очаквал това от агент Бетси Кавалиър. Бе проявила загриженост за семейството ми. И беше уязвима.

55.

Това беше мястото, времето, възможността.

Хотел „Ринесънс Мейфлауър“ на Кънектикът авеню, близо до Седемнайсета улица.

Тази сутрин бе оживен, както обикновено, оживен и внушителен. В този хотел се провеждаше балът по случай встъпването в длъжност на новия президент на Съединените щати от времето на Калвин Кулидж насам. Хотелът бе напълно ремонтиран през 1992 г., когато архитекти и историци бяха работили заедно, за да възстановят оригиналния му разкош. Тук редовно се провеждаха корпоративни конференции и заседания на управителни съвети на големи фирми. Точно така Мислителя беше научил за него.

Нает автобус в синьо и златисто чакаше пред хотела малко преди девет часа. Бе уточнено, че ще потегли в девет и трийсет и че маршрутът му ще включва спирки пред Кенеди Сентър, Белия дом, мемориала „Линкълн“, мемориала на жертвите във Виетнам, института „Смитсониън“ и други любими туристически забележителности из Вашингтон. Автобусната компания се наричаше „Вашингтон на колела“. Групата в автобуса беше от застрахователна компания „Метро Хартфорд“.

Шестнайсет жени и две деца бяха в автобуса, когато шофьорът Джоузеф Денъ най-после затвори вратата в девет и четирийсет.

— Предстои ви посещение на музеи, исторически забележителности и обяд — съобщи той по микрофона.

Една служителка на име Мери Джордан се изправи и се обърна към групата. Джордан бе към трийсетте, привлекателна и симпатична, изключително експедитивна. Тя се държеше любезно с високопоставените жени в автобуса, без да ги ласкае прекомерно и без да звучи сервилно. Прякорът ѝ в „Метро Хартфорд“ беше Веселата Мери.

— Нали сте запознати с плана за тази сутрин? — усмихна се лъчезарно тя. — Дали да не го зачеркнем и да отидем да пийнем по нещо? Шегувам се — добави бързо.

— О! — обади се една жена. — Това звучи наистина забавно, Мери. Да идем в истински бар. Къде ходи Теди Кенеди за сутрешното си питие? — Всички в автобуса се засмяха.

Автобусът пое бавно по алеята пред хотела и зави по Кънектикът авеню. След няколко минути пое по улица „Оливър“, от двете страни на която имаше предимно жилищни домове. Шофьорите често минаваха по нея, за да скъсят пътя си откъм „Мейфлауър“.

Един тъмносин шевролет микробус тръгна на заден ход по алея някъде към средата на пресечката. Шофьорът на микробуса очевидно не забеляза автобуса, но шофьорът на автобуса видя шевролета. Той натисна навреме спирачката и спря по средата на улицата.

Шофьорът на микробуса не потегли дори и след като Джо Деньо натисна клаксона. Деньо реши, че навярно на човека му е писнало от всички камиони и автобуси, които минаваха напъряко по тази странична уличка. Каква друга причина би имало онзи просто да си седи и да го гледа ядосано?

Двама маскирани мъже се появиха иззад висок жив плет. Единият застана точно пред автобуса; другият пхна автоматичния си пистолет през отворения прозорец на сантиметри от главата на шофьора.

— Отвори вратата или си мъртъв, Джоузеф! — извика той на водача. — Никой няма да пострада, ако се подчиняваш. Имаш три секунди да изпълниш нарежданията. Едно...

— Отворена е, отворена е — каза Деньо с писклив, изплашен глас. — Само не се нервирайте.

Няколко от жените млъкнаха стъписано и погледнаха към предната част на автобуса. Мери Джордан бързо се пхна на седалката зад шофьора, която беше свободна. Тя видя мъжа с пистолета и той й намигна.

— Върши каквото ти казва, Джо — прошепна Джордан. — Не се прави на герой.

— Не се тревожи. Дори не ми е хрумнало.

Въоръженият маскиран мъж се качи бързо в автобуса. Държеше автоматичен пистолет „Валтер“, насочен срещу тях. Някои от пътничките започнаха да пищят.

Маскираният мъж извика:

— Това е отвличане! Интересува ни единствено да получим пари от „Метро Хартфорд“. Обещавам ви, че никой няма да пострада. И аз имам деца, и вие имате деца. Всички искаме децата ни утре да ни видят живи и здрави.

56.

В туристическия автобус настана необичайно мълчание. Дори малките деца притихнаха.

Брайън Макдугъл имаше думата, а той обожаваше да е в центъра на вниманието.

— Трябва да спазвате няколко правила. Първо, никакви писъци повече. Второ, никой да не плаче, включително и децата. Трето, никой да не вика за помощ. Ясно? Разбрахте ли?

Пътничките гледаха с отворени уста въоръжения мъж. Друг мъж се беше качил на покрива на автобуса и променяше номера му, по който полицейските хеликоптери биха могли да го открият най-бързо.

— Попитах ясно ли е? — извика Макдугъл.

Жените и децата кимнаха и му отговориха тихо.

— Сега следващото нареждане. Всички, които имат мобилни телефони, да ги предадат напред — веднага. Както знаем, полицията може да ги проследи. Всеки, у когото намерим телефон, когато ви обискираме, ще бъде убит. Дори и да е дете. Просто и ясно. Разбрахте ли? Ясно ли е всичко дотук? Все още ли няма въпроси?

Всички бързо предадоха мобилните си телефони напред. Имаше девет. Въоръженият мъж ги метна навън, към живия плет. После извади малък чука и разби непоправимо радиостанцията на автобуса.

— Сега всички да наведат глави надолу, под нивото на прозорците. Никой да не вдига шум. Включително и децата. Сведете глави и не ги вдигайте, докато не ви позволим. Хайде!

Жените и децата в автобуса се подчиниха.

— Джо — обърна се въоръженият към шофьора, — за теб имаме едно указание: следвай синия микробус. Не си прави никакви експерименти или ще умреш на място. Нас не ни интересува дали ще си жив или мъртъв. Е, Джо, какво ще правиш?

— Ще следвам черния микробус.

— Точно така, Джо. Отлично. Само че микробусът е син, Джо. Виждаш ли синия микробус? Сега го следвай и карай внимателно. Не искаме никакви нарушения по време на пътуването.

Имаше три секретарки, които отговаряха на телефоните и събираха имейлите и факсовете за трийсет и шестимата директори от „Метро Хартфорд“, които заседаваха в известната Китайска зала на хотел „Мейфлауър“. Секретарките се чувстваха много добре извън офиса, тъй като той се намираше в Хартфорд, Кънектикът.

Сара Уилсън, най-младата от тях, първа видя факса от похитителите. Тя бързо го прочете, после го предаде на двете по-старши секретарки. Лицето ѝ почервенея като домати и ръцете ѝ се разтрепериха неудържимо.

— Това някаква тъпа шега ли е? — попита Бетси Бектън, като видя факса. — Това е лудост. Какво означава?

Нанси Хол беше личната секретарка на главния изпълнителен директор Джон Дунър. Тя влетя в залата, където се провеждаше заседанието, без да чука, и извика към другия ѝ край. Всъщност не бе необходимо да повишава глас. Китайската зала в хотел „Мейфлауър“ имаше проблем с акустиката. Таванът бе с формата на купол. Дори и шепот в единия край на голямото помещение се чуваше в другия.

— Господин Дунър, трябва да говоря с вас веднага — смотолевитя. Шефът ѝ никога не я бе виждал толкова притеснена и разстроена.

Излизането на главния изпълнителен директор предизвика общо подобряване на настроението в залата, но бърбренето и усмивките бързо бяха секнати. Директорът се върна след по-малко от пет минути. Лицето му бе бледо, когато бързо се качи на подиума.

— Не разполагаме с никакво време — каза Дунър с треперещ глас, който шокира останалите членове на управителния съвет. — Моля да ме слушате внимателно. Наеният туристически автобус, в който са съпругата ми и повечето от вашите съпруги, е бил отвлечен. Похитителите твърдят, че са същите откачени копелета, които ограбват банки и вземат заложенници в Мериленд и Вирджиния през изминалите няколко седмици. Заявяват, че обирите и убийствата са били извършени като „нагледен урок“ за хората в тази зала. Искат да

повярваме, че държат условията им да бъдат изпълнени безпрекословно, и то навреме. До секундата.

Главният изпълнителен директор продължи. Лампата на подиума придаваше драматичен вид на лицето му.

— Условията им са прости и ясни. Искат трийсет милиона долара да им бъдат доставени точно до пет часа или всички заложници ще бъдат убити. Не знаем как са успели да похитят автобуса. Стив Болдинг от нашата Група за контролиране на рисковите ситуации е на път за насам. В момента преценява коя правозащитна агенция да намеси. Вероятно ще бъде ФБР.

Дунър спря да си поеме дъх. Лицето му бавно възвръщаше нормалния си цвят.

— Както знаете, имаме застрахователна полица срещу отвличане, която покрива откуп до петдесет милиона. Подозирам, че похитителите вече го знаят. Изглежда, действат методично и организирано. Освен това имат предварително начертан план, което им дава преимущество. Мисля, знаят, че сами сме поръчители по тази полица. Следователно можем да получим парите, и то бързо. А сега, дами и господа, трябва да обсъдим алтернативите. Ако има алтернативи. Похитителите са заявили категорично: не трябва да има никакви грешки или ще умират хора.

58.

Бях в офиса на ФБР на Четвърта улица, когато получих спешното обаждане.

Един туристически автобус във Вашингтон с осемнайсет пътници и шофьорът бил отвлечен малко след като потеглил от хотел „Ринесънс Мейфлауър“. Минути по-късно от застрахователна компания „Метро Хартфорд“ бил поискан откуп от трийсет милиона долара.

Инструкциите на похитителите гласяха, че не трябва да се намесва полицията, но нямаше начин ние да останем настрана и да се доверим на обещанията им. Разположихме се в хотел „Капитол Хилтън“, който е близо до „Мейфлауър“, на Шестнайсета и Кей. В допълнение към десетимата агенти, които вече бяха в „Мейфлауър“, разполагахме с четири оперативни отряда. Беше опасно, но Бетси смяташе, че трябва да наблюдаваме хотела отблизо. Техническото подсигуряване включваше скрити подслушвателни устройства и ограничен брой видеокамери. Целият офис на ФБР във Вашингтон беше вдигнат по тревога.

Специално оборудвани хеликоптери „Апачи“ летяха и търсеха автобуса. Те разполагаха с радари за топлинно излъчване, в случай че похитителите опитат да скрият превозното средство и пътниците. Номерът на покрива на автобуса беше изпратен на въздушната полиция, военните, градските, щатските и дори пътническите самолети и хеликоптери. На никого не бе обяснена причината за издирването.

„Капитол Хилтън“ бе толкова близо, че да можем да стигнем до „Мейфлауър“ за деветдесет секунди, ако се наложеше. Надявахме се, че сме достатъчно далеч, за да не забележат похитителите нашето присъствие. Имахме точно два часа до изтичане на срока за предаване на парите. Графикът беше необичайно напрегнат. И за тях, и за нас.

После нещата се усложниха.

Джил Ейбръмсън от вътрешната сигурност на застрахователната компания и Стив Болдинг от охранителната им фирма пристигнаха в

„Хилтън“. Ейбъръмсън беше едра жена в жълт делови костюм на тънко райе. Изглеждаше към петдесет годишна. Болдинг беше висок и в добра форма, вероятно наскоро бе навършил петдесет. Беше със син блейзър, бяла риза и дънки. Бяха дошли в „Хилтън“ да ни поучават как да си вършим работата.

Бетси понечи да заговори първа, но Болдинг рязко ѝ махна да мълчи. Той първи искаше да се изкаже. Беше очевидно, че се опитва да поеме контрол над срещата.

— Ето как ще процедираме. Позволявам ви да участвате, но си запазвам правото във всеки момент да изискам да се оттеглите. Бивш служител на Бюрото съм, така че знам какво трябва и какво не трябва да се прави. Нямаме време за любезности. Агент Кавалиър, имате ли някакви предположения за самоличността на похитителите? Сега е единайсет и четирийсет и шест. Крайният срок е един и четирийсет и пет. *Точно.*

Бетси си пое дълбоко дъх, преди да отговори на въпроса на Болдинг. Успяваше да запази спокойствие по-добре от мен, ако бях на мястото ѝ.

— Имаме заподозрени — да, но нищо, което можем да използваме, за да открием заложниците. Един от живеещите на улицата видял отвличането на автобуса. Участват двама мъже. Били със скиорски маски. Автобусът бил забелязан на Десейлс стрийт, но не знаем дали това е било преди или след отвличането. Сега е единайсет и четирийсет и седем, господин Болдинг.

Госпожа Ейбъръмсън каза нещо, което изненада всички ни:

— Парите в момента пътуват към „Мейфлауър“. Откупът ще бъде платен.

— В срок — добави Болдинг. — Очакваме допълнителни указания от похитителите. Те не са се свързвали с нас след първия контакт. Нашите хора ще осъществят предаването и ще бъдат сами.

Бетси Кавалиър най-после избухна:

— Изслушах ви, а сега вие ме чуйте, господине. Вие сте били във ФБР аз съм в него сега. Щях да съм ви шеф даже и да не бяхте напуснали и в действителност също съм по-висшестояща от вас. Моите хора ще направят предаването на парите. Аз ще присъствам — вие не. Категорична съм!

И Ейбъръмсън, и Болдинг започнаха да протестират, но Бетси веднага ги прекъсна:

— Нямам време да се занимавам повече с вас. Всичко ще бъде направено с ясното съзнание колко опасно предсказуеми са похитителите. Ако не приемате условията ми, излизате от играта. Ще ви арестувам още тук, Болдинг. Това се отнася и за вас, госпожо Ейбъръмсън. Чака ни много работа — *точно за час и петдесет и седем минути.*

59.

Вървеше сред хората в оживеното фоайе и широките коридори на „Капитол Хилтън“, без да се е отправил в конкретна посока. Никой от тях нямаше представа какво става и това много му харесваше. Само той знаеше отговорите, той знаеше и въпросите.

Вече бе забелязал агентите от ФБР и детектив Крос, когато пристигнаха. Те, разбира се, не го видяха, а дори и да го бяха видели, нямаше как да го спрат или заподозрат. Беше невъзможно.

Това бе такова невероятно несъответствие — неговата мисъл и опит срещу техните. Понякога дори не му изглеждаше като предизвикателство. То бе слабото място, единственият проблем, за който се сещаше: *ако се отегчеше твърде много или ако станеше прекалено небрежен, можеше да им се удаде възможност да го заловят.*

Забеляза малка група нервни и видимо напрегнати хора, които прекосиха фоайето и тръгнаха към конферентните зали на хотела. Там ФБР бяха разположили лагера си. „Метро Хартфорд“ нарушаваше неговите условия, но го беше очаквал. Това не беше особено важно. Нито спазването на срока. Той искаше ФБР и Крос да се намесят.

Накрая реши да си тръгне от „Хилтън“. Отправи се към „Ринесънс Мейфлауър“ — *мястото на ужасното престъпление.* Там щеше да бъде истинският екшън.

Точно това искаше Мислителя. Искеше да гледа, да бъде на мястото.

60.

Похитителите най-после се обадиха на борда на директорите на „Метро Хартфорд“ в един и десет. Оставаха само трийсет и пет минути до крайния срок.

Знаехме какво ще се случи, ако закъснеехме. Или ако похитителите закъснееха — дори и да го направеха нарочно.

Двамата с Бетси бързо се отправихме към хотел „Мейфлауър“. Открихме две дребни подробности, но при стечението на обстоятелствата досега те ни се сториха доста по-важни. Първата бе, че сервизната врата на кухнята водеше към малка товарна рампа и алея. По време на встъпването в длъжност на Клинтън там паркираха Тайните служби. Използвахме алеята, за да влезем незабелязани. Втората подробност беше, че агентите на ФБР бяха научили за специфична черта на Китайската зала, където се провеждаше събранието на „Метро Хартфорд“, и тази особеност на помещението можеше да ни бъде от полза. Точно зад залата имаше тясна метална стълба, която водеше към перваз над ротондата. Там имаше малки отвори, през които можехме да гледаме и слушаеме, без да бъдем забелязани.

С Бетси бързо се качихме на перваза и се надвесихме над заседателната зала. Само дето си направихме този труд.

Похитителите още бяха на линия.

— Предполагаме, че ФБР и вероятно вашингтонската полиция вече са намесени — каза гласът на похитителя по високоговорителя на телефона. — Не възразяваме. Очаквахме да се случи точно така. Всъщност се радваме на намесата на Бюрото. И вас сме включили в плана си.

Бетси и аз си разменихме смаяни погледи. Мислителя ни правеше да изглеждаме смешни. Защо? Бързо слязохме долу и се присъединихме към останалите в залата. В главата ми бучаха хиляди въпроси. Мислителя умееше да ни държи на нокти. Прекалено добър беше.

— Първо, ще повторя искането за парите — каза машинно измененият глас по телефона. — Това е много важно. Следвайте инструкциите ни. Както знаете, пет милиона от трийсетте трябва да са в необработени диаманти, които да бъдат опаковани в пътна чанта. Общо не трябва да има повече от осем пътни чанти. Парите да са в банкноти по двайсет и петдесет долара. Никакви банкноти по сто долара. Никакви пликчета с боя. Никакви проследяващи устройства. Така, с кого разговарям в момента?

Бетси се приближи до телефона. Аз също.

— Говори старши агент Елизабет Кавалиър. Аз съм специалният агент, натоварен със случая от ФБР.

— Аз съм Алекс Крос от вашингтонската полиция и съм свързка с Бюрото.

— Браво на вас. Имената ви са ми известни, репутациите — също. Парите ни готови ли са, както ги искаме?

— Да. Парите и диамантите са тук, в „Мейфлауър“ — отговори Бетси.

— Отлично! Ще поддържаме връзка.

Чухме щракване от затварянето на телефона.

Главният изпълнителен директор на „Метро Хартфорд“ избухна гневно:

— Те знаеха, че сте тук! О, боже, какво направихме! Ще убият заложниците!

Поставих длан на рамото му.

— Успокойте се. Моля ви! Парите приготвени ли са така, както ги искат? — попитах.

Той кимна:

— Съвсем точно. Диамантите ще пристигнат всеки момент. Парите вече са тук. Ние изпълняваме каквото зависи от нас, правим всичко възможно. А вие какво вършите?

Продължих да говоря спокойно:

— И никой от „Метро Хартфорд“ не е получил указания къде трябва да бъдат оставени парите и диамантите? Това е много важно.

Директорът се изплаши с основание.

— Чухте какво каза по телефона: че ще поддържаме връзка. Не, никой не е получавал съобщение къде трябва да бъдат оставени парите и диамантите.

— Това е добра новина, господин Дунър. Те действат професионално. Ние — също. Не вярвам досега да са наранили някого. Ще чакаме следващото им обаждане. Размяната е най-трудната част и за самите тях.

— Жена ми е в онзи автобус — промълви главният директор. — И дъщеря ми.

— Знам — казах му. — Знам.

Знаех и че Мислителя обича да убива семейства.

61.

Не че не правехме всичко възможно, но засега бяхме в ръцете им и времето ни изтичаше. Часовникът тиктакаше неумолимо. Много бързо.

Нито един хеликоптер не беше забелязал автобуса и това означаваше, че или бързо е напуснал пътната мрежа, или бяха сменили номера на покрива му. Хеликоптерите със скенери за топлинно излъчване също не бяха открили нищо. В един и двайсет последва ново обаждане в Китайската зала на „Мейфлауър“. Беше същият смущаващ машинно изменен глас.

— Време е за действие. На рецепцията има пратка за господин Дунър. Вътре има ханди-токита. Донесете ги.

— Къде отиваме? — попита Бетси.

— *Ние* отиваме при богатството. Вие ще натоварите парите и диамантите на един микробус и ще се отправите на север по Кънектикът авеню. Ако се отклоните от маршрута, който ви дам, един заложник ще бъде убит.

Връзката отново прекъсна.

Имахме паркиран микробус пред кухнята на хотела. Похитителите знаеха за него. Но откъде? На какво ни навеждаше това? Бетси Кавалиър, аз и още двама агенти се втурнахме към микробуса, после поехме по Кънектикът авеню.

Още се движехме по „Кънектикът“, когато ханди-токито забръмча. Агентите от ФБР казват ханди-токи вместо уоки-токи. Така ги бяха нарекли и похитителите по телефона. Какво означаваше това? Беше ли нещо важно? Или похитителят просто ни показваше, че знае всичко за нас?

— Детектив Крос?

— Тук съм. Движим се по Кънектикът авеню. Сега какво?

— Знам, че сте там. Слушайте внимателно. Ако видя някакви наблюдателни самолети или хеликоптери над определения маршрут, един заложник веднага ще бъде застрелян. Ясно?

— Напълно — казах аз. Погледнах Бетси. Тя моментално разпореди да прекъснат въздушното наблюдение. Похитителите сякаш бяха наясно с всичко, което правехме.

— Карайте възможно най-бързо към железопътната гара до летище Балтимор — Вашингтон. Вие и агентите от ФБР трябва да се качите на влака в три и десет от Балтимор за Бостън по Североизточния коридор. Носете чантите с парите с вас. Влакът в три и десет за Бостън. Знаем, че всички агенти на ФБР в Североизточния район са на ваше разположение. Пригответе се да ги използвате. Това не ни плаши. Предизвикваме ви да предотвратите предаването на откупа. Въпреки че това е невъзможно.

— С Мислителя ли говоря?

Ханди-токито замлъкна.

62.

Агенти на ФБР и местни полицаи бяха разположени по всички гари по маршрута на влака, но покриването на цялото разстояние бе невъзможно. Похитителите го знаеха. Всичко работеше в тяхна полза.

Агенти Кавалиър, Уолш и Дауд и аз се качихме на влака от Балтимор. Настанихме се в предната част на втория вагон.

Тракацията бе доста шумна, не можехме да мислим трезво, не успявахме дори да говорим нормално. Чакахме следващото обаждане на похитителите. Всяка изминала минута изглеждаше по-дълга, отколкото бе в действителност.

— Скоро ще ни кажат да хвърлим чантите от движещия се влак — рекох аз. — И ти ли мислиш така? Или имаш други идеи?

Бетси кимна:

— Не смятам, че ще рискуват да пресрещнат влака на някоя гара. Защо да го правят? Знаят, че не можем да покрием цялата територия оттук до Бостън. Забраната за летене в близост до влака ни остави с вързани ръце.

— Те, изглежда, са разрешили коварния проблем с предаването на парите. Той наистина е умен кучи син — вметна агент Уолш.

— Той или може би тя — отбеляза Бетси.

— Тони Брофи каза, че се е срещал с мъж, ако можем да му вярваме — напомних й аз.

— И ако човекът, когото е видял, наистина е Мислителя — възрази тя.

Агент Дауд се обади:

— Този прякор ме смущава. Звучи като особняк. Неудачник. Мислителя.

— Брофи каза същото. Рече, че мъжът, с когото говорил, бил истински задник. Но въпреки това е искал работата — обясни Бетси.

— Ами при това заплащане... — вмъкна Дауд.

Бетси сви рамене:

— Може и да е особняк, а е възможно и да е някакъв компютърен гений. Не бих се изненадала. Нали особняците въртят света. Връщат

си за това, което са изтърпели в гимназията. И аз го правя.

— Аз пък бях готин в гимназията — намигнах ѝ.

Ханди-токите отново забръмча.

— Здравсти, агенти — звезди. Истинското забавление едва започва. Помнете: ако видим хеликоптери или самолети близо до влака, *един заложник ще бъде убит* — заяви познатият мъжки глас. Това ли беше Мислителя?

— Как да сме сигурни, че заложниците още са живи? — попита Бетси. — Защо да ви вярваме, че казвате истината? Вече сте убивали невинни хора.

— *Не сте длъжни.* Не трябва. Вярно е, *правили сме го.* Но заложниците в автобуса са живи. Добре. Сега отворете вратите на влака. Готови за следващия ми сигнал! Донесете чантите до вратата. Бързо, бързо, бързо! Хайде! Не ни карайте да убиваме.

63.

Четиримата се втурнахме с тежките чанти с парите към най-близката врата. Вече се потях. Лицето и главата ми бяха пламнали.

— *Бързо! Пригответе се!* — крещеше трескавите си команди гласът по ханди-токите. — *Точно така!*

Бетси предупреждаваше хората си по друга двупосочна радиостанция. Пейзажът преливаше от яркозелено към мръснокафяво. Бяхме някъде край Абърдийн, Мериленд, след като отминахме предишната гара преди около седем минути.

— *Готови ли сте? Готови! Не ме разочаровайте!* — пищеше гласът.

Досега единственият номер, който бяхме измислили, бе да се опитаме да разпръснем чантите на разстояние една от друга. Дори бяхме обмисляли дали да не задържим едната чанта, за да ги принудим да се забавят, докато я търсят. Решихме да не рискуваме живота на заложниците.

Ханди-токите пак замлъкна.

— По дяволите! — възкликна Дауд.

— Да хвърляме ли чантите? — опита се да надвиха тракането на влака и свиренето на вятъра Уолш.

— Не! Чакайте! — извиках на него и Дауд, който се подаваше предпазливо навън. — Изчакайте нарежданията им! Щеше да ни каже да ги метнем. Не ги хвърляйте!

— Кучи син! — размаха ядосано ръка Бетси. — Опитват се да ни объркат. Сигурно точно сега ни се смеят.

— Да, вероятно — съгласих се аз. — Да запазим спокойствие. Трябва да сме хладнокръвни.

Във ФБР трескаво се опитваха да открият канала на радиостанцията на похитителите. Ханди-токите бяха съвсем модерни — такива, каквито използват военните. Скрамблерите^[1] в тях бяха кодирани да променят честотата при всяка употреба. Беше възможно дори похитителите да използват няколко различни устройства и да изхвърлят всяко, по което са се обаждали веднъж.

Бетси още беше бясна. Кафявите ѝ очи блестяха гневно.

— Той е измислил всичко, включително как да не ни остави време за планиране. Кой е този кучи син?

Ханди-токито пак прищрака.

— Отворете вратата! Пригответе се да хвърлите чантите — нареди гласът по радиото.

Вдигнах две чанти с банкноти по двайсет и петдесет долара. Сърцето ми биеше в гърлото, когато за втори път се втурнах към отворената врата. Вятърът навън бе пронизителен.

Сега влакът преминаваше през гъста гора от брястове, борове и храсталаци. Не видях никакви къщи — нито никакви лица сред дърветата. Изглеждаше идеално място за предаване на парите.

Ханди-токито пак замлъкна.

— Скапани копелета! — изкрепя агент Дауд. Останалите само изстенахме и пуснахме чантите на пода.

Гласът повтори упражнението единайсет пъти през следващия час и петнайсет минути. Три пъти ни кара да местим чантите с парите в различни вагони на влака.

Изпрати ни чак до последния вагон, а после веднага ни нареди да се върнем в първия.

— Вие сте добри момчета. Много послушни — каза гласът.

После двупосочната радиостанция отново замлъкна.

[1] Електронно устройство, модифициращо честотите на предаване. — Б.пр. ↑

64.

— Не издържам повече! — извика Бетси. — Дяволите да го вземат! Искам да убия това копеле! — Чантите с парите бяха големи и тежки; бяхме изтощени от размъкването им из влака. Бяхме плувнали в пот, покрити със сажди и мръсотия. Изнервени и избухливи. Постоянното тракане на влака ми изглеждаше още по-шумно.

Влакът пак прекосяваше гъста гора. Свирката му се чу силно. Агент Уолш следеше имената на гарите, които отминавахме.

В този момент ханди-токите пак прищрака.

— Пригответе чантите с парите и диамантите. Сега отворете вратите. И като ги хвърляте, ги метнете близо една до друга! Ако не го направите, един заложник ще бъде убит. Следим всяко ваше движение. Вие сте много красива, агент Кавалиър.

— Да, а ти си откачен — измърмори под нос Бетси. Бледосинята ѝ тениска беше потъмняла от пот. Кестенявата ѝ коса беше залепнала за главата. Ако бе имала и грам тлъстина преди, вече го бе изгубила по време на това налудничаво пътуване.

— Фалшива тревога — каза гласът с очевидно задоволство. — Като самите вас. Това е засега.

Радиостанцията пак замлъкна.

— По дяволите!

Всички се строполихме върху чантите и останахме така, ужасно задъхани. Опитвах се да продължавам да мисля трезво, но с всяка фалшива тревога ми се струваше все по-трудно. Не бях сигурен дали ще мога да пробягам още веднъж разстоянието до края на влака.

— Може би трябва да слезем с чантите от влака — заговори Уолш. — Да прецакаме графика им. Да направим нещо, което не очакват.

— Това е добра идея, но е прекалено опасно — заради заложниците — каза му Бетси.

Уолш и Дауд изпсуваха силно, когато радиостанцията отново се включи. Бяхме на границата на търпението си. Къде точно беше тази граница?

— Никаква почивка за лошите — рече гласът. Чухме го как си отвори кутийка с бира или безалкохолно. После въздишка от удоволствие. — Или може би трябва да кажем почивка за лошите?

Гласът по радиото внезапно изкрещя:

— Хвърлете чантите сега! Веднага! Наблюдаваме влака! Виждаме ви! Хвърлете чантите или ще убием всички!

Нямахме избор; не бяха ни оставили никаква възможност. Оставаше ни само да се постареем да метнем чантите близо една до друга. Бяхме прекалено изморени, за да се движим достатъчно бързо. Имах чувството, че ходя насън. Дрехите ми бяха подгизнали, ръцете и краката — натежали.

— Хвърляйте чантите по-бързо! — нареди гласът. — Да видим мускулите ви, агент Кавалиър.

Можеше ли да ни види? Вероятно. Така звучеше. Несъмнено беше някъде в гората с уоки-токито си. Колко ли човека се криеха там?

Когато хвърлихме осемте чанти, влакът направи остър завой. Не виждахме какво става и на петдесет метра от нас. Паднахме на пода, псувахме и стенехме.

Бетси избухна:

— Дяволите да ги вземат! Направиха го. Надхитриха ни и се измъкнаха. О, по дяволите!

Ханди-токито се включи отново. Не беше свършил с нас.

— Благодаря за помощта. Вие сте най-добрите. Винаги ще си намерите работа като товарачи в някой супермаркет. Това може и да не е лоша кариера за вас след днешния ден.

— Ти ли си Мислителя? — попитах аз.

Връзката прекъсна.

Гласът от радиостанцията изчезна, както и парите, и диамантите. Деветнайсетте зложници още бяха при тях.

65.

Дванайсет километра по-нататък агент Кавалиър, Дауд, Уолш и аз слязохме от влака на следващата гара.

Два черни събърбана ни чакаха. Край колите стояха няколко агенти от ФБР с пушки. Около гарата се беше насъбрала тълпа зяпачи. Те сочеха пушките и агентите, сякаш бяха някаква невиджана гледка.

Съобщиха ни най-новата информация.

— Изглежда, вече са напуснали гората — каза единият агент. — Кайл Крейг е на път за тук. Поставяме блокади по пътя, но не е ясно какво търсим. Има и добра новина все пак. Май открихме автобуса.

След няколко минути ни свързаха с някаква жена от Тиндън — малък град във Вирджиния. Предполагаше се, че има информация къде е автобусът. Тя каза, че ще говори само с „полицията“ и че няма вяра на ФБР и техните методи на действие.

Чак след като се представих, възрастната жена склони да говори с мен. Звучеше нервно.

Казваше се Изабел Морис и бе забелязала туристически автобус край една ферма в окръг Уорън. Заподозряла, че нещо не е наред, защото тя притежавала местната автобусна компания и този автобус не бил от нейните.

— Автобусът син със златни ивици ли е? — попита Бетси, без да се представя, че е от ФБР.

— Син със златисто. Не е от моите. Та не знам какво може да търси туристически автобус тук — каза госпожа Морис. — Няма причина такъв да се мотае из нашия край. Тук е затънтено място. Тиндън не е включен в никакви туристически обиколки.

— Записахте ли номера на автобуса или поне част от него? — попитах я.

Тя, изглежда, се раздражни от въпроса.

— Нямаше никаква причина да гледам номера. Защо да го правя?

— Госпожо Морис, тогава защо съобщихте за автобуса на местната полиция?

— Вече ви казах, ако сте ме слушали. Няма причина туристически автобус да се намира тук. Пък и приятелят ми е в местния граждански патрул. Аз съм вдовица. Всъщност той се обади на полицията. Защо толкова ви интересува, ако мога да знам?

— Госпожо Морис, когато видяхте автобуса, вътре имаше ли някакви пътници?

Двамата с Бетси се спогледахме, докато чакахме отговора.

— Не, само шофьорът. Беше едър човек. Не видях други хора. А полицията защо търси автобуса? И ФБР? Защо толкова ви интересува?

— Ще ви обясня след малко. Забелязахте ли някакви означения по автобуса? Някакви надписи? Лого? Всичко, което сте видели, може да ни е от полза. Става въпрос за човешки живот.

— О, боже! — възкликна тя. — Да, отстрани имаше реклама: *Посетете Уилямсбърг*. Помня, че я видях. И знаете ли какво още? Мисля, че на автобуса пишеше „Вашингтон на колела“. Да, почти съм сигурна, че имаше такъв надпис. Това върши ли ви работа?

66.

Бетси вече говореше по друга линия с Кайл Крейг. Правеха план как да стигнем бързо до Тиндън, Вирджиния. Госпожа Морис продължи да бърбори в ухото ми. Постепенно се сещаше и за други подробности. Каза, че видяла автобусът да завива по тесен път недалеч от мястото, където живеела.

— По този път има само три ферми и аз ги знам всичките. Две от тях граничат с изоставена военна база, която беше построена през осемдесетте. Трябва лично да проверя тази странна работа — заяви тя.

Веднага я прекъснах:

— Не, не! Вие не ходете там, госпожо Морис. Изобщо не мърдайте от мястото си. Тръгваме към вас.

— Аз познавам областта. Мога да ви помогна — възрази тя.

— Веднага потегляме. Моля ви, чакайте там!

Един от хеликоптерите на ФБР, който претърсваше областта, бе извикан при гарата. Точно когато той пристигна, се появи и Кайл. Никога не се бях радвал повече да го видя.

Бетси му обясни какво се надява да направи във Вирджиния:

— Ще се придвижим с хеликоптера възможно най-близо, но така, че да не ни забележат. На седем-осем километра от Тиндън. Не искам да намесваме прекалено голям наземен отряд. Десетина обучени хора, може и по-малко.

Кайл се съгласи с плана, защото беше добър, и ние потеглихме с хеликоптера на ФБР Крейг знаеше кои агенти от Куонтико са подходящи за тази задача и нареди те да бъдат изпратени в Тиндън.

Веднага щом се качихме в хеликоптера, обсъдихме всичко, което бяхме научили от предишните обири. Започнахме да получаваме информация за района, където госпожа Морис беше видяла автобуса. Военната база, която тя бе споменала, беше за ядрени оръжия от 80-те години.

— Междуконтинентални балистични ракети са били съхранявани под земята в няколко ядрени бази извън Вашингтон —

обясни Кайл. — Ако туристическият автобус е там, бетонният бункер го предпазва от топлинните скенери на хеликоптерите.

Нашият хеликоптер започна да се снишава към незастроен терен зад местното училище. Погледнах часовника си. Беше малко след шест часа. Дали деветнайсетте заложници бяха още живи? Каква садистична игра играеше Мислителя?

Яркозелени игрища се простираха зад двуетажното тухлено училище. Целият район бе пуст, с изключение на двата седана и черния микробус, които ни чакаха. Бяхме на седем-осем километра от пътя, където госпожа Морис беше видяла автобуса на „Вашингтон на колела“.

Изабел Морис седеше в първия седан. Изглеждаше почти осемдесет годишна, набита жена с неестествено бодра усмивка и с изкуствени зъби. Нечия симпатична баба.

— В коя ферма да отидем първо? — попитах я. — Къде може да се скрие някой?

Синкавосивите очи на жената се присвиха, докато размисляше.

— Фермата на Доналд Браун — каза тя накрая. — В нея никой не живее напоследък. Браун умря миналата пролет, бедният човечец. Там лесно може да се скрие човек.

67.

— Карай нататък — казах на нашия шофьор, когато стигнахме до фермата на Браун по път № 24. Той ме послуша. На около стотина метра по-нататък пътят завиваше. Спряхме след завоя. — Мярнах някого във фермата. Стоеше облегат на едно дърво. Близо до къщата. Той наблюдаваше пътя, Кайл. Забеляза, че минаваме. *Още са тук.*

Напред по пътя видях останките от старата ракетна база. Предполагах, че ще намерим автобуса, скрит в ракетния бункер, където хеликоптерите „Апачи“ не можеха да го открият. Не бях оптимист и за съдбата на деветнайсетимата заложници от „Метро Хартфорд“. Мислителя мразеше застрахователните компании, нали така? Това някакво отмъщение ли беше?

В главата ми проблясваха ярки образи на заложниците, убити при банковите обири; страхувах се, че във фермата може да намерим касапница. Бяха ни предупредили. Никакви грешки, никакви нарушения на правилата, които бяха наложени по време на банковите обири. Нещо променило ли се бе?

Кайл предложи:

— Да минем през гората. Нямаме време да умуваме.

Свърза се и с другите екипи. После той, Бетси и аз побягнахме на север през гъстата гора. Още не виждахме фермата, но и нас не можеха да ни видят.

Гората стигаше почти до къщата, което бе добре за нас. Тревата беше избуяла и почти скриваше алеята. В къщата не светеха лампи. Не се долавяше никакво движение. Никакви звуци.

Виждах часовоя на похитителите. Не беше прекалено далеч и стоеше с гръб към нас. Къде бяха другите? Къде бяха заложниците? Защо в къщата не светеше?

— Какво, по дяволите, прави той? — промърмори Кайл. И двамата бяхме озадачени.

— Не пази особено внимателно — прошепна Бетси. — Това не ми харесва.

— И на мен — казах аз. Нещо не се връзваше. Защо бяха оставили един-единствен часовой? И защо похитителите бяха още тук?

— Хайде първо да се справим с този. После ще атакуваме къщата — нареди тихо Кайл.

68.

Направих знак на Кайл и Бетси, че ще се заема с часовоя. Стигнах до него безшумно. Рязко го ударих с дръжката на пистолета си. Чу се изхрущяване и той се строполи на земята. Не издаде никакъв звук. *Беше прекалено лесно. Какво, по дяволите, ставаше?*

Бетси притича приведена до мен. Прошепна:

— Що за часовоя беше това? Досега винаги са били крайно предпазливи.

Петима-шестима агенти се появиха от гората зад нас. Бетси им направи знак да спрат. Къщата продължаваше да тъне в мрак и не се долавяше никакво движение. Сцената бе странна и някак нереална.

После Кайл ни махна да тръгваме, за да атакуваме къщата. Тихо побягнахме напред. Не видяхме други постове. Това някакъв капан ли беше? Изчакваха ни да нахлуем вътре ли? Ами госпожа Морис? Дали и тя не бе част от клопката?

Стигнах до къщата с първата група агенти и бях обзет от ужасяващо предчувствие. Вдигнах тока си и ритнах предната врата. Не повярвах на очите си. Едва се удържах да не извикам.

Заложниците бяха в дневната на къщата. Гледаха ме, видимо изплашени, но никой не беше ранен. Бързо ги преброих: шестнайсет жени, две деца и шофьора. Всички живи. Никой не бе наказан, че бяхме нарушили правилата.

— Похитителите? — попитах тихо. — Има ли някой от тях тук?

Една тъмнокоса жена пристъпи напред и ми отговори:

— Оставиха пазачи около къщата. Има един до бряста отпред.

— Вече не. Но не видяхме други — обясни Бетси на групата. — Всички останете тук, докато огледаме района.

Агентите от ФБР влязоха и се разпръснаха, за да претършуват къщата. Някои от похитените заплакаха, осъзнали, че няма да умрат и че най-после са спасени.

— Казаха, че ще ни убият, ако опитаем да излезем от къщата преди утре сутринта. Разправиха ни за семействата Бучиери и

Каселман — изхлипа една тъмнокоса жена. Тя се казваше Мери Джордан и явно бе водач на групата.

Претърсихме къщата внимателно — вътре нямаше никой друг. Нямаше очевидни следи, но криминолозите щяха да дойдат скоро. Туристическият автобус вече бе открит под един навес в бившата военна база.

След около половин час госпожа Морис нахлу през вратата. Двама агенти напразно се опитваха да я спрат. Видът на местната жителка бе почти комичен на фона на стреса от последните няколко часа.

— Защо сте ударили стария Бъд О’Мара? Той е добър човек, работи на паркинга. Бъд каза, че му платили да стои тук и да чака. Сто долара за удар по главата. Той е безобиден човек, нашият Бъд.

Нещо странно и опияняващо се случи, когато най-после пристигнаха колите на полицията. Заложниците започнаха да ръкопляскат и да ги приветстват. Бяхме дошли за тях, не бяхме позволили да умрат.

Но аз знаех, че не е така. Поради някаква причина Мислителя не бе пожелал те да умрат.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

УДАР И БЯГСТВО

69.

Разбира се, медиите вдигнаха страхотен шум около случая. Пресата бе научила за съществуването на *Мислителя* и вестниците бяха пълни със сензационни заглавия. Снимка на Томи Бучиери — една от първите жертви, се появяваше в безброй статии. Вече виждах лицето на малкото момче и насън.

Работех между дванайсет и шестнайсет часа на ден. Мичъл Бранд, който бе извършвал обири на банки във Вашингтон, все още бе в челото на списъка на заподозрените от ФБР. Беше на таблото със заподозрените повече от седмица. Не бяхме успели да открием Бранд, но той пасваше на психологическия профил. Междувременно криминолозите покриха целия район, където бяхме хвърлили парите, в търсене на следи. Специалистите от ФБР преровиха и всеки сантиметър от фермата на Браун. В мивката в кухнята откриха следи от театрален грим. Говорих с няколко от заложниците и те подкрепиха предположението, че похитителите навярно са носили грим, перуки и евентуално обувки с повдигащи стелки.

Заедно със Сампсън работихме във Вашингтон първите два дни. „Метро Хартфорд“ бяха предложили награда от един милион долара за информация, която би довела до залавянето на мъжете, замесени в престъплението. Наградата бе предназначена за обикновените хора, но би могла да заинтересува и всеки похитител, чийто дял бе по-малък от обещаната награда.

Търсенето на Мичъл Бранд също бе съсредоточено във Вашингтон. Бранд бе трийсет и седем годишен тъмнокож. Беше заподозрян в извършването на над десет обири, но официално не бе подвеждан под отговорност и сякаш бе изчезнал вдън земя. Преди време той бил сержант от армията и участвал в операция „Пустинна буря“. Известно бе, че е склонен към насилие. Според досието му от армията, имал коефициент на интелигентност над сто и петдесет.

Събрахме планина от информация, но нежеланата известност на случая работеше срещу нас. Телефонните обаждания и факсовете, които ни предлагаха различни версии, заливаха офиса на ФБР.

Изведнъж разполагахме със стотици следи, които трябваше да проверим. Чудех се дали Мислителя още действа срещу нас.

На втората вечер след отвличането на хората от „Метро Хартфорд“ Сампсън се появи вкъщи към единайсет. Тъкмо се бях прибрал. Грабнах няколко студени бири и излязохме на верандата да поговорим като що-годе цивилизовани възрастни.

— Надявах се да видя малкия принц тази вечер — каза Сампсън, като седна.

— Той скоро ще дойде да живее при нас — съобщих му последните новини. Поне част от тях.

Джон се ухили широко. Зъбите му бяха големи и бели като клавиши на пиано.

— Това е страхотна новина, готин. Предполагам, госпожица Джонсън също идва с него?

Поклатих глава:

— Не, тя няма да дойде, Джон. Така и не можа да превъзмогне онази история с Джефри Шейфър. Още се страхува за живота си, за живота на всички ни. Не иска вече да ме вижда. Всичко между нас свърши.

Сампсън ме гледаше недоумяващо.

— Дватамата изглеждахте щастливи заедно. Не ти вярвам, готин.

— И аз не можах да повярвам. Месеци наред. Предложих ѝ да напусна полицията и навярно щях да го направя. Но Кристин ми каза, че това не би променило нищо.

Погледнах приятеля си в очите.

— Загубих я, Джон. Опитвам се да продължа напред. Ала сърцето ми е разбито.

70.

Пейджърът ми иззвъня късно през следващата нощ. Беше Сампсън.

— Адът се стоварва отгоре ни — каза той. — Сериозно, Алекс.

— Къде си?

— В момента съм с Рахим Пауъл. Намираме се при „Ийст Капитол Дуелингс“. Един от неговите информатори ни подхвърли следа. Може би сме открили Мичъл Бранд.

— Тогава какъв е проблемът? — попитах.

— Рахим се обади на лейтенанта. Той позвъни на шефа. Главен инспектор Питман е решил да изпрати половин Вашингтон насам.

Вече бях побеснял.

— Но това си е моят случай, по дяволите! Питман не ми се е обаждал.

— Затова ти го казвам, готин. По-добре ела бързо.

Сампсън ме чакаше пред жилищните блокове в „Ийст Капитол Дуелингс“. Според информатора, Бранд се криел там. Тези блокове са нещо като склад за хора. Всъщност изглеждат по-скоро като изоставен затвор. Подобните на бункер сгради са заобиколени от студени бели метални огради. Изглеждат абсолютно потискащо и за съжаление приличат на доста от жилищните здания в Саутийст. Бедняците, които живеят в тях, се справят както могат при дадените обстоятелства.

— Това излиза извън контрол, Алекс — оплака се Сампсън, когато влязохме в осеяния с боклуци двор между сградите. — Тук има твърде много огнева мощ. Много баби — хилаво дете. Шефът пак реши да нанесе удар.

Огледах се и поклатих глава, после изпсувах тихо. Бяхме като в зоопарк. Видях хората от Отряда за бързо реагиране, няколко детективи от „Убийства“. *Мичъл Бранд. Боже господи! Възможно ли е той да е Мислителя?*

Бързо си сложих бронираната жилетка. Проверих глока си. После отидох да поговоря с главния инспектор. Напомних на Питман,

че случаят е мой, и той реши да не спори с мен. Усетих, че е изненадан да ме види тук.

— Аз поемам оттук — казах.

— Оградили сме Бранд от всички страни. Само да не прецакаш нещо! — изръмжа Питман и се отдалечи.

71.

Старши агент Джеймс Уолш пристигна малко след мен. Бетси Кавалиър обаче я нямаше. Отидох при Уолш. Двамата се бяхме сприятелили през последните няколко седмици. И той не харесваше това, което виждаше наоколо. И на него се бяха обадили късно.

— Къде е старши агент Кавалиър? — попитах го.

— Взе си два-три почивни дни. Май е при някаква приятелка в Мериленд. Познаваш ли Мичъл Бранд?

— Знам достатъчно за него. Вероятно е тежковъоръжен, ако е там горе. Очевидно има нова приятелка — казва се Тереза Лопес. Тя живее тук. Лопес има три деца. Познавам я по физиономия.

— Страхотно — поклати глава Джеймс. — Три деца, майка им и въоръжен заподозрян в обир на банки.

— Точно. Добре дошъл във Вашингтон, агент Уолш. Както и да е, възможно е Бранд да е бил в групата, която удари „Метро Хартфорд“. Може той да е и Мислителя. Трябва да го пипнем.

Срещнах се с ударния отряд в наблюдателния пост в съседната сграда. Постът беше един апартамент на последния етаж, който детективите от Отдела за борба с наркотиците използваха за наблюдение на района. Бях ходил там един-два пъти. Нали беше в моя квартал.

Планът бе осмина човека да атакуваме апартамента на шестия етаж, за да заловим Мичъл Бранд. Бяхме напълно достатъчно; повече хора не означаваше по-голяма безопасност.

Докато си слагаха бронираните жилетки и проверяваха оръжията си, аз огледах околните сгради. Уличните лампи хвърляха мъждива жълтеникава светлина. Много лош терен. Дори и при такова засилено полицейско присъствие търговията с наркотици продължаваше. Нищо не можеше да я спре. Видях групичка съгледвачи и помощници на пласьорите да се прокрадва зад далечния ъгъл на сградата. Един наркоман се приближи, крачеше бързо, привел глава. Един от нещастниците — позната гледка. Престанах да обръщам внимание на пласьорите, сякаш не съществуваха.

Обърнах се към отряда:

— Мичъл Бранд се издирва, за да бъде разпитан за обира в банката във Фолс Чърч. Той определено може да ни насочи към това кой стои зад обирите. Той е най-важният ни заподозрян засега. Възможно е да е Мислителя. Доколкото разбрахме, Бранд е в апартамента на приятелката си. Тя е новото му гадже. Детектив Сампсън ще ви раздаде схема на стандартен едностаен апартамент в тази сграда. Трябва да знаете, че в жилището може да са Бранд, приятелката му и трите ѝ деца, които са между две и шестгодишни.

Обърнах се към Уолш. Двама от неговите агенти бяха част от ударния отряд. Той не пожела да добави нищо, само обясни на хората си:

— Вашингтонската полиция ще бъде най-отпред при атаката. Ние ще осигуряваме подкреплението в коридора и при влизането в апартамента. Това е.

— Добре, да тръгваме — казах аз. — Всички да са крайно предпазливи. От това, което знаем за Бранд, той е тежковъоръжен и опасен.

— Бранд е бил в специалните сили в армията — добави Джон Сампсън. — Това вече е последната капка.

Въоръжен и опасен — това е често използвана фраза, но полицаите знаят какво точно означава тя.

Влязохме в третия блок през мръсния неосветен сутерен и бързо изкачихме стълбите до шестия етаж. Стълбището бе изцапано и неугледно. В сградата явно бе бушувал пожар. По стените, пода и дори по металния парапет имаше дебел слой сажди. Възможно ли бе Мислителя да се крие тук? Той чернокож ли беше? Това изглеждаше немислимо за ФБР. Защо?

Внезапно попаднахме на двама окаяни мършави наркомани, които тъкмо палеха цигарите си на площадката на четвъртия етаж. Вървахме с извадени оръжия и те ни погледнаха, опулили очи, изплашени и несмеещи да помръднат.

— Не сме направили нищо на никого — каза накрая единият с продран глас. Изглеждаше доста над четирийсетте, но навярно бе двайсетгодишен.

— Има си хас — измърморих тихо. Насочих пръст срещу тях. — Да не съм чул и шепот от вас.

Стреснатите наркомани навярно бяха помислили, че идваме за тях. Не можах да повярват на очите си, когато ги подминахме бързо. Чух Сампсън да казва:

— Веднага се измитайте оттук! Друг път няма да извадите такъв късмет.

Чувах бебешки плач и викове на малки деца, шум от включени телевизори, джаз, хип-хоп и салса, които проникваха през тънките стени. Стомахът ми се бе свил от напрежение. Да нападаме Бранд в толкова претъпкана сграда бе много лош вариант, но всички бързаха да видят някакви резултати. Бранд в крайна сметка беше основен заподозрян.

Сампсън докосна рамото ми.

— Аз ще вляза с Рахим. Ти ни следвай, готин. Не спори с мен!

Намръщих се, но кимнах. Джон и Рахим Пауъл бяха най-добрите в такива атаки. Действаха внимателно и находчиво, имаха голям опит,

но този случай бе труден и плашещ. *Въоръжен и опасен*. Всичко можеше да се случи.

Обърнах се към детектива, който държеше тежък метален стенобоен лост в ръце. Приличаше на малка тъпа ракета.

— Избий вратата с един удар. Няма нужда първо да чукаме.

Погледнах групата напрегнати сериозни мъже зад мен. Вдигнах юмрук.

— Влизаме на четири — казах.

Започнах да опъвам пръстите си: едно — две — три!

Стенобойният лост блъсна вратата с помитаща сила. Бравата веднага поддаде. Бяхме вътре. Сампсън и Пауъл бяха на крачка пред мен. Засега никой не стреляше.

— Мамооо! — извика изплашено едно от децата. Веднага се сетих за семействата, които до този момент бяха пострадали заради Мислителя. Не искахме да се пролива повече кръв.

Въоръжен и опасен.

Две деца гледаха телевизия. Къде беше Мичъл Бранд? И къде беше майката на децата — Тереза Лопес? Може би те въобще не бяха в апартамента. Някои хора оставят децата си сами вкъщи дни наред.

Вратата на спалнята пред нас беше затворена. Някъде в апартамента звучеше музика. Ако Мичъл Бранд бе тук тази вечер, той не се пазеше особено внимателно. Това не ми направи добро впечатление. Засега тази история никак не ми харесваше.

Отворих рязко вратата и погледнах вътре. Сърцето ми биеше до пръсване. Бях в поза за стрелба. Третото дете си играеше на пода с плюшено мече.

— Това е синьото мече — каза ми момиченцето.

— Синьото мече — прошепнах аз.

Бързо се върнах в коридора. Видях Сампсън да рита друга врата. Схемата на апартамента, която ни бяха дали, беше грешна. Жилището бе с две спални!

Внезапно Мичъл Бранд се появи в коридора. Влачеше Тереза Лопес. Беше притиснал 45 милиметров пистолет към челото ѝ. Тя бе красива жена с бледокафява кожа и трепереше неудържимо. И Бранд, и Лопес бяха голи, ако не се брояха златните верижки на дебелия му врат, на китката и на левия му глезен.

— Пусни оръжието, Бранд — опитах да надвикам шумотевицата в апартамента. — Няма да отидеш никъде. Не можеш да се измъкнеш оттук. Достатъчно си умен, за да го разбереш. *Пусни оръжието!*

— Махай се от пътя ми! — кресна той. — Достатъчно съм умен първо да ти пусна един куршум между очите.

Останах неподвижен точно срещу него. Сампсън и Рахим заеха позицията от двете ми страни.

— Обирът на „Фърст Юниън“ във Фолс Чърч. Ако не си замесен, няма да имаш проблеми — казах, като леко понижих глас. — Пусни оръжието.

Бранд пак извика:

— Не съм обирал „Фърст Юниън“! Бях в Ню Йорк цялата седмица! Бях на сватбата на сестрата на Тереза. Някой ме е натопил. Някой е излъгал, че съм аз!

Тереза Лопес ридаеше несдържано. Децата ѝ плачеха и зовяха майка си. Детективите и агентите от ФБР ги държаха настрана, за да са в безопасност.

— Той беше на сватбата на сестра ми! — извика Тереза насреща ми. Очите ѝ ме гледаха умоляващо. — *Той беше на сватба!*

— Мамоооо! Мамооо! — хлипаха децата.

— Пусни оръжието, Бранд. Облечи си някакви дрехи. Просто искаме да поговорим с теб. Вярвам ти, че си бил на сватба. Вярвам и на Тереза. *Пусни оръжието!*

Усещах, че ризата ми е подгизнала от пот. Едно от децата още надничаше зад Бранд и Лопес. Ако стрелях, можеше да го раня. *О, Боже, не позволявай да стрелям по този човек!*

Най-после Мичъл бавно свали оръжието от челото на Тереза. Целуна я по слепоочието.

— Извинявай, мила — прошепна той.

Вече смятах, че сме допуснали грешка. Чувствах го. Когато той пусна оръжието, вече го знаех. Може би някой бе натопил Мичъл Бранд. Бяхме загубили толкова време и средства да го издирваме. Бяхме пропилили дни наред.

Усещах студения дъх на Мислителя във врата си.

73.

Върнах се вкъщи много късно. Толкова ми се беше струпало на главата: твърде много работа, Кристин, арестът на Мичъл Бранд същата нощ.

Трябваше да се отпусна, така че посвирих Гершуин и Коул Портър на пианото, докато очите ми започнаха да се затварят. Тогава се качих в стаята си. Заспах веднага щом положих глава на възглавницата.

Спах до сутринта. Накрая, към седем и половина, слязох при Нана и Деймън, които закусваха. Това беше важен ден за семейство Крос. Даже нямаше да ходя на работа. Очакваше ме нещо по-приятно.

Излязохме от къщи към осем и половина. Отивахме в болницата. Днес щяха да изпишат Джени.

Тя ни чакаше. Когато пристигнахме в стаята ѝ, беше приготвила багажа си и бе облечена с дънки и тениска с надпис „Грижа за земята“. Нана ѝ бе донесла дрехите предния ден, но, разбира се, Джени беше поръчала точно кои ѝ трябва.

— Да вървим, да вървим! Нямам търпение да се прибера у дома — изкикоти се тя и забъбри безспирно веднага щом ни видя. — Ето го куфара ми, ще побързаме ли? — Подаде малкия си розов куфар на Деймън, който направи физиономия, но все пак го взе от ръката ѝ.

— И колко време ще трае това специално отношение? — попита той.

— До края на живота ти — подреди го тя. — Може и по-дълго.

Изведнъж сянка на страх пробяга през лицето ѝ.

— Нали мога да се прибера вкъщи?

Кимнах и се усмигнах:

— Разбира се. Но не можеш да си тръгнеш от стаята пеш. Такива са правилата на болницата, сестричке.

Джени ме изгледа съкрушено.

— Не и на количка. Тържественото ми заминаване.

Вдигнах я на ръце.

— Да, на количка. Но сега си така издокарана. Изглеждаш красива за отпътуването си, принцесо.

Спряхме при стаята на сестрите и Джени се сбогува с тях и ги прегърна поред. Най-последно си тръгнахме от болницата.

Джени вече беше добре. Изследванията на отстранения тумор бяха показали, че е доброкачествен. Дъщеря ми бе здрава, а аз чувствах невероятно облекчение. Ако някога бях забравял колко много я обичам, а се съмнявам това да е ставало, вече никога нямаше да се случи. Джени, Деймън и малкият Алекс бяха моите съкровища.

Отне ни по-малко от десет минути да стигнем до вкъщи и в колата Джени се държеше като неспокойно кутре. Подаваше глава през спуснатия прозорец и гледаше с широко отворени очи, душеше градския въздух и обявяваше, че всичко е страхотно и великолепно.

Когато стигнахме до вкъщи, паркирах колата и Джени слезе бавно, почти благоговейно. Огледа старата ни къща, сякаш беше катедралата „Нотр Дам“ в Париж. Завъртя се на триста и шейсет градуса, огледа улицата и съседните къщи и кимна доволно.

— Няма по-хубаво място от дома — прошепна тя накрая. — Точно като във „Вълшебникът от Оз“. — Обърна се към мен: — Даже си свалил хвърчилото с Батман и Робин от дървото. Слава богу!

Засмях се и усетих блаженството, което се разлива по тялото ми. Знаех какво е това. *Вече не се страхувах, че може да загубя Джени.*

— Всъщност Нана се покатери да го свали — казах аз.

— Я стига! — засмя се Нана и размаха длан срещу мен.

Последвахме Джени вкъщи и тя веднага взе на ръце котката Роузи. Притисна я към себе си, а Роузи я близна по лицето. После Джени бавно затанцува с котката — точно като на вечерта на кръщенето на Алекс.

И запя тихо:

— Розите са червени, теменужките са сини, а аз съм тъй щастлива у дома, обичам ви всички.

Беше толкова хубаво и успокояващо да я гледам. *Да, Джени Крос, няма по-хубаво място от дома. Може би затова работя толкова много, за да го защита.*

Но пък май пак разсъждавам прекалено, както винаги, такъв съм си аз.

74.

Отидох в офиса на ФБР рано на следващата сутрин. Целият етаж бе пълен с факсове, телефони, компютри и енергия — добра и лоша. Вече бе съвсем ясно, че Мичъл Бранд не е нашият човек и че навярно е бил натопен нарочно от някого.

Бетси Кавалиър се бе върнала на работа. Имаше тен, ведра усмивка и изглеждаше отпочинала. Зачудих се за момент къде ли е ходила, но после ме отнесе вихърът на разследването.

Затрупаният с оборудване оперативен център на ФБР си беше на мястото, но сега три или четири от стените бяха покрити с евентуални версии. Гледната точка на ФБР бе, че трябва да се провери всяка вероятност, дори и най-нищожната. Директорът вече бе обявил официално, че това е най-мащабното издирване в историята на Бюрото. Корпоративна Америка упражняваше огромен натиск. Същото се бе случило и след като Юнабомбър^[1] бе убил бизнесмен от Ню Джърси в началото на деветдесетте.

Прекарах по-голямата част от деня в една стая без прозорци, където изгледах безброй диапозитиви заедно с няколко агенти и други детективи от полицията. На екрана постоянно се сменяха лицата на заподозрени, после ги класифицирахме в три категории: *отхвърлени*, *вероятни* и *изключително вероятни*.

В шест часа вечерта старши агент Уолш проведе съвещание, на което обсъдихме възможността престъпниците да нанесат следващия си удар скоро. Бетси Кавалиър закъсня за срещата. Тя седна отзад и само наблюдаваше.

Двама специалисти по поведенческа психология от ФБР бяха съставили списък с потенциални бъдещи мишени на Мислителя. Списъкът включваше многонационални банки, други големи застрахователни компании, компании за кредитни карти, конгломерати от сферата на комуникациите и фирми от Уолстрийт.

Един от психолозите — д-р Джоана Родман, заяви, че обирите демонстрират жлъч и омраза, подобни на които тя самата не била

срещала. Каза, че престъпниците се наслаждават на това, че успяват да надхитрят властите и че вероятно са гладни за слава и известност.

После д-р Родман направи най-дръзкото си предположение. Смяташе, че Мислителя ще нанесе нов удар.

— Готова съм да се хвана на бас — каза тя. — А не съм човек, който често се обзалага.

Мълчах през по-голямата част от съвещанието. Предпочитах да седя и да слушам. Така бях успял да завърша университета в Джорджтаун, а после и „Джон Хопкинс“.

Агент Кавалиър обаче не го прие.

— Доктор Крос, какво смятате за вероятността Мислителя да атакува отново? — попита тя малко след като д-р Родман бе завършила изложението си. — Вие бихте ли се обзаложили?

Погладих брадичката си и си спомних, че имах този тик в училище. Поизправих се на мястото си.

— Аз също не обичам да правя облози. Мисля, че списъкът с потенциалните мишени е доста изчерпателен. Съгласен съм с повечето от казаното. Един човек ръководи всичко това. Той ангажира различни екипи за отделните задачи.

Намръщих се леко на Бетси, после продължих:

— Считам, че първите обири и убийства са целели да ужасят всички. Така и стана. Но в случая с „Метро Хартфорд“ екипът е трябвало да действа бързо и ефективно *без кръвопролития*. Не открих доказателства за злоба и омраза в това отвлечане. Не и като съдя по казаното от заложниците. Това е различното в сравнение с банковите обири. Фактът, че никой не е бил убит, ме кара да вярвам... че всичко е свършило. Че това е краят.

— Трийсет милиона и после изчезва? — попита Бетси Кавалиър. — Край?

Кимнах:

— Смятам, че играта на Мислителя сега е: „Хванете ме, ако можете. А между другото — *не можете*.“

[1] Прозвище на Теодор Качински — изпращал бомби по пощата от 1978 г. и заловен след мащабна операция на ФБР на 3.IV.1996 г. в Монтана. — Б.пр. ↑

Бетси Кавалиър дойде при мен след края на срещата.

— Не ти се подмазвам, но съм съгласна с теб — каза тя. — Мисля, че той си играе с нас. Може би точно той е натопил Мичъл Бранд.

— Възможно е. Колкото странно и шантаво да изглежда. Той има огромно самочувствие, обича да се съревновава и това е най-доброто, което сме открили засега. Единствената сламка, за която да се заловим.

— Стига толкова работа за днес. Ела да пийнем по нещо долу, Алекс. Искам да поговоря с теб. Обещавам да не е за Мислителя.

Примигнах.

— Бетси, трябва да се прибера вкъщи тази вечер. Дъщеря ми се прибра от болницата едва вчера — обясних й. — Съжалявам. Не мога да повярвам, че ти отказвам за втори път. Не те избягвам.

Тя се усмихна мило:

— Разбирам. Няма значение. Просто нещо ми подсказва, че имаш нужда да поговориш с някого. Върви си вкъщи. Аз имам достатъчно работа. И още нещо. Един екип заминаваме за Хартфорд утре. Ще интервюираме служители и бивши служители на „Метро Хартфорд“. Мисля, че трябва да се включиш в групата. Важно е, Алекс. Тръгваме от „Болинг“ към осем.

— Ще бъда там. Някак ще успеем да пипнем Мислителя. Ако той е натопил Мичъл Бранд, това е била първата му грешка. Тя означава, че поема излишни рискове.

Прибрах се у дома и хапнах разкошната вечеря с Нана и децата, най-вкусната във Вашингтон онази вечер. Нана беше сготвила пуйка, което прави веднъж на два-три месеца. Тя казва, че бялото месо на пуйката, когато е приготвено както трябва, е твърде вкусно, за да се яде само два пъти годишно — на Коледа и на Деня на благодарността.

— Видя ли това, Алекс? — попита ме и ми подаде една статия, която беше изрязала от „Вашингтон Поуст“. Беше изследване на Съвета за правата на децата и представляваше класация на най-

добрите и най-лошите места за отглеждане на деца в Америка. Вашингтон бе последен, най-лошото място за деца в цялата страна.

— Видях я — казах й. Не се сдържах да я закача: — Сега разбираш защо работя до късно толкова често. Опитвам се да помогна да се разчисти тази бъркотия в столицата ни.

Нана ме погледна право в очите.

— Не си убедителен, момко.

Иронията на съдбата бе, че това бе вечерта, в която обикновено провеждахме седмичните си тренировки по бокс. Джени настоя да слезем с Деймън в мазето и да й позволим да гледа. Синът ми вече бе приготвил репликата си:

— Искаш да видиш дали и аз няма да отпътувам за болницата ли?

Джени не му остана длъжна:

— Тъпо! Освен това доктор Петито каза, че боксирането и твоят измислен ъперкът нямат нищо общо с моя тумор. Не се заблуждавай, Деймън, ти не си Мохамед Али.

Така че слязохме в мазето и се концентрирахме върху движенията на краката — основните положения. Дори показах на децата как Али бе засенчил Сони Листън в първите два боя в Маями и Люистън, Мейн, и после бе направил същото с Флойд Патерсън, след като Патерсън го бе предизвикал месеци наред преди мача.

— Това тренировка по бокс ли е или урок по история? — попита Деймън недоволно.

— Две за цената на едно! — извика Джени радостно. — Това е супер! Бокс и история. На мен ми харесва. — Беше се върнала с целия си блясък.

След като децата си легнаха, се обадох на Кристин, но отново попаднах на телефонния ѝ секретар. Тя не вдигаше. Чувствах се, сякаш имах забит между ребрата нож. Знаех, че трябва да продължа напред, но все се надявах, че ще убедя Кристин да промени решението си. Ала това не можеше да стане, след като тя не искаше да говори с мен. Дори не ми позволяваше да виждам малкия Алекс. Той ужасно ми липсваше.

В крайна сметка отново седнах на пианото. Внимателно избърсах клавишите и посвирих Бах и Моцарт, за да успокоя душата си. Не се получи.

76.

На следващата сутрин пристигнах във военновъздушната база „Болинг“ в Анакостия в осем без десет. Старши агент Кавалиър и още трима агенти, включително Джеймс Уолш, пристигнаха точно в осем. Психоложката от Куонтико — д-р Джоана Родман, се появи няколко минути по-късно. Качихме се в хеликоптер „Бел“, който беше лъскаво черен, много официален и важен на вид. Отивахме на лов за Мислителя. Надявах се той да не прави същото с нас.

Пристигнахме в офиса на „Метро Хартфорд“ в девет и трийсет. Когато влязох в сградата, изпитах натрапчиво усещането, че това място е съзнателно проектирано от застрахователната компания да внушава доверие, дори страхопочитание. Фоайето имаше огромни високи тавани, излъскани стъкла навсякъде, полирани черни гранитни подове, а по стените — крещящи произведения на модерното изкуство. В контраст с обширното общо пространство, кабинетите вътре изглеждаха като създадени от най-неопитния архитект във фирмата или от някой стажант. Преградни стенички оформяха безброй кутийки в големите задушни помещения на всеки етаж. Имаше множество хора, които се размотаваха край кутийките. Агенти на ФБР бяха идвали тук и преди днешния ден, но сега бе моментът да влезе в действие тежката артилерия.

Онзи ден разговарях с двама и осем човека и бързо открих, че много малко от служителите на „Метро Хартфорд“ притежават чувство за хумор. *Какво толкова смешно има?* — изглежда, бе мотото на компанията. Направи ми впечатление и че много малко от хората, с които се запознах, бяха склонни да поемат какъвто и да било риск. Някои от тях буквално заявиха: „Повече предпазливост никога не е излишна“.

Последният ми разговор бе най-интересен. Беше с жена на име Хилди Рейдър. Бях отегчен и разсеян, но още първото ѝ изречение прикова вниманието ми.

— Мисля, че познавам един от похитителите. Той беше тук, в централния офис. Бях на такова разстояние от него, на каквото съм от

ВАС В МОМЕНТА.

Опитах да не покажа изненадата си.

— Защо не сте съобщили по-рано за това? — попитах.

— Обадох се на специалната гореща линия на „Метро Хартфорд“. Говорих с няколко човека. Сега за пръв път някой се свързва с мен по този повод.

— Разполагате с цялото ми внимание, Хилди — казах ѝ.

Тя бе едра жена с приятна, ведра усмивка. Беше на четирийсет и две години, бивша секретарка на един от директорите. Вече не работеше в „Метро Хартфорд“, което вероятно обясняваше защо никой не ѝ бе обърнал внимание досега. Била уволнявана два пъти от застрахователната компания. Първият път бил по време на един от повтарящите се и сравнително редовни периоди на затягане на коланите в компанията. Две години по-късно я наели отново, но преди три месеца пак я освободили поради — както тя се изрази — „лоша атмосфера“ между нея и шефа ѝ, главния финансов директор на „Метро Хартфорд“ — Луис Финчър. Съпругата на Финчър бе една от зложниците в автобуса.

— Кажете ми за човека, когото сте срещнали в „Хартфорд“, този, за когото смятате, че е замесен в отвличането — помолих я, след като изслушах тези обяснения.

— Ще получа ли някакви пари за това? — попита тя, като ме изгледа подозрително. — В момента съм безработна, нали разбирате.

— Компанията е обявила награда за всяка информация, която доведе до осъждане на престъпниците.

Жената поклати глава и се засмя:

— Аха. Това май е доста далечна перспектива. Пък и защо да вярвам на „Метро“?

Не можех да оспоря правотата ѝ. Изчаках я да събере мислите си. Чувствах, че в момента се чуди точно колко да ми каже.

— Запознах се с него в „Том Куинс“. Това е близкият бар на Ъсайлъм стрийт. Поговорихме и той доста ми хареса. Но беше някак прекалено чаровен, което ме накара да съм нащрек. Чаровните мъже

винаги носят неприятности. Може да е женен? Или пък гей? Както и да е, поговорихме известно време и той явно се забавляваше, но нищо не се получи в крайна сметка, ако разбирате какво искам да кажа. Всъщност той пръв си тръгна от бара. После, няколко вечери по-късно, пак го срещнах в „Куинс“. Само че този път всичко беше различно. Разбирате ли, барманката ми е приятелка. Тя ми каза, че този мъж питал за мен преди онази вечер, когато се запознахме. Знаел името ми. Знаел, че работя в „Метро“. Само от любопитство говорих с него втория път.

— И не се изплашихте? — попитах я.

— Не и докато бях в бара. Там всички ме познават, така че веднага ще ми се притекат на помощ, ако се наложи. Исках да разбера какво, по дяволите, си е наумил този човек. После разбрах всичко. Той искаше да говорим повече за застрахователната компания, отколкото за мен самата. Насочваше разговора много умело, но определено разпитваше за шефовете. Кой е най-строг? Кой има решаващата дума? Дори се интересуваше от семействата им. Питаше конкретно за господин Финчър. И за господин Дунър. Сетне, както и предния път, си тръгна преди мен.

Кимнах, докато довършвах записките си.

— И повече не сте го виждали и чували?

Хилди Рейдър поклати глава и присви очи:

— Всъщност чух нещо за него. Останах приятелка с Бетси Бектън. Тя е една от секретарките на господин Дунър, председателя на борда. Той е най-главният в „Метро Хартфорд“.

Бях виждал Дунър в действие и се съгласих с Хилди. В компанията той беше шефът на всички шефове.

— Това е интересна история — продължи Хилди. — Бетси се запознала с мъж, който изглеждал точно като моя познат от „Куинс“. Каза, че седнал до нея в едно кафене в центъра. Побъбрили си, докато пили кафе или капучино, не знам какво. Мъжът се интересувал... познайте от какво? *От шефовете в „Метро Хартфорд“*. Той е бил един от похитителите, не мислите ли?

78.

В течение на дългия ден научих, че почти седемдесет хиляди човека от района на Хартфорд работят в застрахователната индустрия. Освен това „Метро Хартфорд“, „Етна“, „Травълърс“, „Масмючуъл“, „Финикс Хоум Лайф“ и „Юнайтед Хелт Кеър“ — всички имаха централни офиси в този район. В резултат разполагахме с повече помощ, отколкото се нуждаехме, и с повече заподозрени. Мислителя можеше да е бил свързан с всяка една от застрахователните компании в някакъв момент в миналото.

След като приключих в застрахователната компания за деня, се срещнах с останалите в един хотел наблизо, за да споделим какво сме научили. Най-важният пробив за деня беше историята на Хилди Рейдър, че един от похитителите вероятно е бил в Хартфорд седмица преди отвличането.

— Утре сутринта ще разпитаме и двете жени — и Рейдър, и Бектън. Накарайте ги да помогнат за съставянето на портрет по описанията им. Веднага щом разполагаме с него, ще го покажем из всички офиси. Трябва да го изпратим и във Вашингтон. Да видим дали някой няма да го познае — каза Бетси. После се усмихна. — Нещата се раздвижват. Може пък престъпниците да не са чак толкова хитри.

Към осем и половина излязох от хотелския апартамент да се обадя на Джени и Деймън, преди да са си легнали. Нана вдигна телефона. Позна, че съм аз още преди да издам звук.

— Тук всичко е наред, Алекс. Домът е добре и без теб. Изпусна чудесна вечеря. Веднага щом разбрах, че няма да си тук, сготвих любимото ти ядене.

Направих измъчена физиономия. Не вярвах на ушите си.

— Наистина ли направи гювеч на фурна?

Тя се засмя:

— Естествено, че не. Хапнахме ребърца. — Нана се засмя още по-силно. Ребърцата са второто ми най-любимо ястие, а аз още бях гладен след блудкавата вечеря в хотела. — Ядохме и сандвичи с

пуешко. Довършихме и плодовия пай. До троха. Джени и Деймън са тук. Играем на скрабъл и вече обрах всичките им спестявания.

— Нана води само с дванайсет точки и нейният ред вече мина — каза Джени, когато взе слушалката. — Ти добре ли си, тате? — попита загрижено.

— Защо да не съм добре? — запитах на свой ред. Всъщност се почувствах много по-добре. Нана бе успяла да ме разсмее. — Как я карате?

Джени се изкиска:

— Аз съм по-добре от всякога. Деймън е изненадващо мил. Донесе ми какви домашни имам да пиша за училище и вече са готови. Супер! Сега ще поведе в резултата и повече няма да ме задминат. Но ти ни липсваш. Пази се, тате! Да не ти се случи нещо!

Чувствах се доста изморен, но се върнах да довърша обсъждането с агентите от ФБР. *Да не ти се случи нещо*, мислех си, докато вървах по дългия коридор на хотела. Джени започваше да говори като Кристин. *Пази се. Да не ти се случи нещо.*

79.

Бях разсеян, когато почуках и Бетси Кавалиър отвори вратата на стаята си. Изглежда, другите агенти си бяха тръгнали. Тя се бе преоблякла в бяла тениска и дънки и беше боса.

— Съжалявам, че излязох. Трябваше да се обадя вкъщи — извиних се аз.

— Ние разрешихме случая, докато те нямаше — засмя се тя.

— Чудесно! Бог да благослови ФБР! Вие сте най-добрите. Всеотдайност, смелост, чест.

— Знаеш нашето мото. Всъщност всички бяха изтощени. Може сега най-после да пийнем по нещо, ако искаш. Този път нямаш никакво извинение. Какво ще кажеш за бара на покрива, за който има толкова реклами в асансьора? Или да отидем да разгледаме Спортния музей на Кънектикът? Или музея на хартфордската полиция?

— Барът на покрива ме устройва — кимнах аз. — Можеш да ми покажеш града от високо.

Барът наистина имаше идеална гледка към Хартфорд и околността. Виждах светлинните реклами, както и шосе 84, което се виеше на североизток. Бетси си поръча чаша каберне. Аз предпочетох бира.

— Как са нещата вкъщи? — попита тя веднага щом сервитьорът взе поръчката ни.

Засмях се:

— Вече имам две деца у дома, които са страхотни, но в живота ни има известни сътресения и промени.

— Аз съм една от шест дъщери — каза Бетси. — Най-голямата и най-глезената. Знам за сътресенията и промените в семейния живот.

Усмихна се, виждах как се отпуска. Харесваше ми, че и аз се чувствах по-свободно.

— Ти имаш ли любимец? — попита тя. — Разбира се, имаш, но не ми кавай. Всъщност знам, че и без това не би ми казал. Аз бях любимката на родителите си. В това се крие повтарящият се проблем в ужасната история на живота ми.

Продължих да се усмихвам.

— Какъв е проблемът? Не виждам такъв. Мислех те за съвършена.

Бетси лапна няколко солени фъстъка. Погледна ме право в очите.

— Синдромът на отличничката. Нищо, което правя, не е достатъчно добро — поне според мен. Всичко трябва да бъде идеално. Без грешки, без пропуски — каза тя и се засмя на себе си. Това ми харесваше у нея: не си придаваше важност, гледната ѝ точка бе много трезва.

— Още ли се стремиш към собствените си идеали? — попитах я.

Тя прокара пръсти през косата си и отмести кичурите от челото.

— И да, и не. Почти съм постигнала това, което желая да бъда в работата. Твърде добра съм за Бюрото. Как бяха казали? „Амбицията създава повече роби от нуждата“. Но признавам, че в живота ми няма равновесие. Ето ти един хубав образ за равновесието в живота — продължи. — Човек жонглира с четири топки, които се казват работа, семейство, приятели, дух. Така. *Работа* е гумена топка. Ако я изпуснеш, отскача обратно. А другите топки са стъклени.

— Изпускал съм някои от тези стъклени топки в живота си. Те се поочукват, а понякога се пръсват на парчета.

— Точно така.

Питиетата ни дойдоха и ние се захвем със задължителното нервно отпиване. Смешно. И двамата бяхме наясно какво става, но не знаехме накъде отива и дали това е добра или лоша идея. Тя бе потопъл и сърдечен човек, отколкото очаквах. А беше и добър слушател.

— Обзалагам се, че балансираш много добре между работата, семейството и приятелите. А и духът ти изглежда наред — каза тя.

— Напоследък не балансирам добре с работата. А твоят дух също е наред. Ти си ентузиазизирана, мислиш позитивно. Хората те харесват. Но сигурно са ти казвали всичко това и преди.

— Не толкова често, че да ми е омръзнало да го чувам. — Вдигна чашата си с вино. — Да пием за положителния дух и за духовитостта. И за доживотната присъда на нашия приятел Мислителя.

— За две доживотни присъди на Мислителя — рекох аз и вдигнах бирата си.

— Е, ето ни в Хартфорд — каза тя, взряла се в светлините на града. Погледах я известно време и бях сигурен, че желае точно това.

— Какво? — попитах.

Тя отново се засмя. Смехът ѝ бе заразителен. Имаше страхотна усмивка, от която тъмните ѝ очи грейваха.

— Какво значи това *какво*?

— Какво? Просто какво? — подразних я. — Знаеш много добре за какво говоря.

Бетси продължаваше да се смее:

— Аз трябваше да ти задам този въпрос, Алекс. Нямам избор. В това отношение. Нямам право на избор. Ето. Може да е много конфузно, но не ми пука. Добре. Така, искаш ли да дойдеш с мен в стаята ми? Аз го желая. Без никакво обвързване. Довери ми се. Не съм от тези, които се вкопчват.

Не знаех какво да ѝ отговоря, но не казах *не*.

80.

И двамата мълчахме, докато излизахме от бара на хотела. Чувствах се малко смутен, може би доста смутен.

— Аз всъщност харесвам обвързването — казах накрая. — Понякога дори харесвам вкопчването.

— Знам. Просто този път карай по течението. Ще ни се отрази добре и на двамата. Ще бъде хубаво. Отдавна се трупа и е доста вълнуващо.

Доста вълнуващо.

Щом се качихме в асансьора, с Бетси се целунахме за първи път. Беше нежна и сладка целувка. Беше запомняща се, каквито трябва да бъдат всички първи целувки. Тя се надигна на пръсти, за да достигне устните ми. Знаех, че ще запомня това.

Разсмях се веднага щом се отдръпнахме — обичайният й изблик на веселост.

— Не съм чак толкова ниска. Почти метър и шейсет съм. Хубава ли беше? Целувката ни?

— Хареса ми да те целувам — казах й. — Но си много ниска.

Вкусът й бе на сладка мента и още го усещах върху устните си. Зачудих се дали не бе лапнала някой ментов бонбон. Тя бе доста ловка и бърза. Кожата й беше мека и гладка при допир. Тъмната й коса блестеше и отскачаше леко от раменете. Не можех да отрека, че ме привлича.

Но трябваше да реша. Имах чувството, че това се случва прекалено скоро за мен. Твърде, твърде скоро.

Вратата на асансьора се отвори на нейния етаж. Почувствах прилив на тревога, може би дори на страх. Нямах представа как да постъпя, но знаех, че харесвам Бетси Кавалиър. Исках да я прегръщам, исках да я опозная, да науча каква е всъщност, как мисли, за какво мечтае, какво ще каже.

Бетси прошепна:

— *Уоли.*

Бързо се шмугнахме обратно в асансьора. Сърцето ми подскочи.
По дяволите!

Тя се обърна към мен и пак се разсмя:

— Хвана се! Там нямаше никой. Не бъди толкова нервен.
Достатъчно е, че аз съм нервна.

Вече и двамата се смеехме. Тя определено беше забавна. Може би това бе достатъчно засега. Допадаше ми да бъда с нея, да се смеем заедно.

Прегърнахме се веднага щом се озовахме в стаята ѝ. Бетси бе толкова топла. Пръстите ми нежно се плъзнаха по гърба ѝ и тя въздъхна тихо. Описвах малки кръгове с палеца си по гърба ѝ. Леко галех кожата ѝ и усещах как дишането ѝ се ускорява. И моето сърце биеше по-силно.

— Бетси — прошепнах, — не мога да го направя. Още не.

— Знам — отвърна тя. — Просто ме прегърни. И така е хубаво.
Разкажи ми за нея, Алекс. Можеш да говориш с мен.

Реших, че навярно е права. Можех да говоря с нея и дори го исках.

— Както ти казах, аз си падам по обвързването. Много държа на интимността, но чувствам, че тя трябва да бъде спечелена. Бях влюбен в една жена — Кристин Джонсън. Изглежда, и двамата бяхме. Исках винаги да съм с нея.

Рухнах. Не го желяех, но изведнъж, най-неочаквано, заплаках. Плачех и не можех да спра. Усещах, че Бетси продължава да ме прегръща, притискаше ме силно и не ме пускаше.

— Съжалявам — промълвих накрая.

— Недей — каза тя. — Не си направил нищо лошо. Изобщо.
Всъщност постъпи правилно.

Най-после се отдръпнах леко и я погледнах в лицето. Красивите ѝ кафяви очи бяха мокри от сълзи.

— Хайде просто да постоим така. Мисля, че и двамата имаме нужда от прегръдки. Те са полезни.

Двамата с Бетси дълго се прегръщахме, а сетне аз отидох в стаята си сам.

81.

Мислителя се чувстваше толкова невероятно уверен и развълнуван, че не можеше да го понесе. *Онази вечер той бе там, в Хартфорд.* Вече не се страхуваше от никого. Никой не го плашеше. Нито ФБР. Нито някой друг, зает с разследването.

Как да надмине себе си? Как да се преоткрие? Това бе единствената му грижа. Как да става все по-добър.

Имаше план за тази вечер — различен план. Маневрата беше толкова хитра, толкова перверзна. Никога не бе чувал за нещо подобно. Беше толкова очарователно и оригинално „творение“.

Най-елементарната част бе да влезе с взлом в малкия озеленен апартамент в покрайнините на Хартфорд. Изрязва парче стъкло от вратата на лоджията, пресегна се към дръжката и готово — вече бе вътре.

Заслуша се в диханието на къщата за един прекрасен миг. Единственият звук, който се чуваше, беше вятърът, шумолящ в дърветата край неподвижната черна вода на малкото езеро.

Малко се страхуваше да е вътре в къщата, но страхът бе естествен и опияняващ. Страхът превръщаше този момент във велик за него. Той нахлузи маската на президента Клинтън — същата, която бе използвал при първия банков обир.

Бавно се придвижи до голямата спалня в задната част на апартамента. Ставаше все по-хубаво. Почти усещаше, че мястото му е тук. Притежанието е девет десети от закона. Нали така беше старото правило?

Моментът на истината!

Тихо, съвсем тихо отвори вратата на спалнята. Стаята миришеше на сандалово дърво и жасмин. Спря за момент на прага, докато очите му свикнат със сумрака. Присви очи и огледа помещението, изучи го, овладя положението. Видя я!

Сега! Давай! Не губи и секунда.

Движеше се много бързо. Сякаш прелетя през стаята и стигна до голямото легло. Стовари се върху спящата фигура с цялата си тежест.

Чу се ох, после изплашен вик. Той бързо залепи с изолирбанд устата ѝ, после прикова с белезници тънките ѝ китки към рамката на леглото.

Щрак-щрак. Толкова бързо, толкова умело.

Пленницата му опита да изпищи, пробва да се извие и завърти, да се освободи. Беше с жълто копринено боди. Докосването до него го възбуди, така че той го свали от тялото ѝ. Погали коприната, допря я до лицето си. После я прокара през зъбите си.

— Няма да стане. Не можеш да се измъкнеш. Престани да се опитваш! Дразнещо е. Моля те, опитай да се отпуснеш! Няма да те нараня — каза той. — За мен е важно да не те нараня.

Даде ѝ няколко секунди да осъзнае казаното от него. Да разбере.

Наведе се, докато лицето му се озова на сантиметри от нейното.

— Ще ти обясня защо съм тук и какво смятам да направя. Ще бъда много ясен и точен. Вярвам, че няма да разкажеш на никого за това, но ако го сториш, ще се върна толкова лесно, колкото дойдох тази вечер. Ще премина през всяка алармена система, която си купиш, и тогава ще те изтезвам. Ще те убия, но първо ще извърша много поужасни неща.

Жертвата кимна. Най-последно — *разбירהше*. Изтезание е вълшебна дума. Може би трябва да я използват по-често в училищата.

— От известно време те наблюдавам и изучавам. Смятам, че си идеална за мен. Сигурен съм, а обикновено не греша за подобни неща. Прав съм в деветдесет и девет процента от случаите.

Заложницата пак се отнесе. Видя го в очите ѝ. *Лампите светят, но вкъщи няма никой.*

— Ето идеята, замисля. Ще се опитам тази вечер да ти направя бебе. Да, чу ме правилно. Искам да забременееш — обясни Мислителя. — Изучил съм овулационния ти цикъл, контрацептивната ти програма. Не питай как, направил съм го. Довери ми се. Говоря съвсем сериозно. Ако не заченеш, ще се върна отново, *Джъстин*. Ако направиш аборт, ще те изтезвам ужасно, после ще те убия. Но не се тревожи, това дете ще бъде много специално — каза Мислителя. — Това дете ще бъде шедьовър. *Люби се с мен, Джъстин.*

По обед на следващия ден случаят придоби странен и неочакван обрат. Пак провеждах разговори в „Метро Хартфорд“, когато Бетси се появи внезапно. Помоли ме да изляза в коридора. Лицето ѝ бе бледо.

— О, не, какво? — успях да попитам.

— Алекс, това е толкова гадно, че още треперя. Чуй какво научих току-що. Снощи двайсет и четири годишна жена е била изнасилена в апартамента си в едно предградие на Хартфорд. Изнасилвачът ѝ казал, че иска тя да роди бебе от него. След като той си тръгнал, тя отишла в болницата и оттам извикали полицията. В доклада им пише, че изнасилвачът носел маска на Клинтън — като онази, използвана при първия банков обир, Алекс — и също така, че се нарекъл Мислителя.

— Жената още ли е в болницата? Полицайте охраняват ли я? — попитах. Мислите ми препускаха, вече набелязваха различни възможности, отхвърляха идеята, че това е съвпадение. *Мислителя с маска на Клинтън съвсем близо до Хартфорд?* Твърде много съвпадения.

— Напуснала е болницата и се е прибрала в дома си, Алекс. Току-що са я намерили мъртва. Той я *предупредил* да не казва на никого и да не прави аборт. Тя не се подчинила. Направила грешка. Той я е *отровил*, Алекс. Дано гори в ада!

Двамата с Бетси отидохме в апартамента на мъртвата. Гледката беше повече от ужасяваща. Жената лежеше на пода в кухнята, гротескно и неестествено сгърчена. Спомних си телата на Бриан и Ерол Паркър. Бедната жена бе *наказана*. Криминалозите от ФБР обработваха целия апартамент. За нас с Бетси нямаше работа тук. Негодникът бе идвал в Хартфорд и може би още беше в града. Дразнеше ни.

Това бе по-стресиращо от повечето случаи, по които бях работил. Който и да стоеше зад обирите и убийствата, бе неуловим, не можех да проумея действията му.

Кой, по дяволите, беше Мислителя? Наистина ли бе идвал в Хартфорд предната нощ и тази сутрин? Защо поемаше такъв риск?

Работих в офиса на „Метро Хартфорд“ до седем вечерта. Опитвах да не го показвам, но бях на ръба да се отчая. Разпитах още няколко служители, после отидох в „Личен състав“ и четох заплашителните писма, изпращани на застрахователната компания. Имаше купчини такива. Обикновено заплашителните писма идват от скърбящи и сърдити роднини, на които е било отказано изплащане на застраховка или които смятаха, че процедурата е твърде дълга — каквато действително бе. Говорих около час с началника на охраната на сградата — Тери Майър. Тя беше независима от Стив Болдинг, който беше външен консултант. Тери ми разясни процедурите за проверка на пощата, за действия при бомбена заплаха, заплахи по електронната поща и дори един широко разпространен формуляр как да се подава сигнал при съмнение за писмо — бомба.

— Подготвени сме за много потенциални опасности — каза ми Майър. — Но не и за това, което се случи.

Целия ден бях като робот. Продължавах да виждам отровената жена. Мислителя бе пожелал тя да роди бебе от него. Това вероятно означаваше, че той няма собствени деца. Искаше наследник, малка частица безсмъртие.

83.

Върнах се във Вашингтон с последния полет същата вечер. Когато пристигнах у дома, бе няколко минути след единайсет. Прозорците на кухнята светеха ярко. Горе бе тъмно. Децата вероятно спяха.

— Прибрах се — съобщих, като отворих скърцащата кухненска врата. „Трябва да я смажа“, напомних си мислено. Пак изоставах с домашните ремонти.

— Хвана ли всички лоши? — попита Нана от обичайното си място до масата. Пред нея лежеше книга, озаглавена *Цветът на водата*.

— Движим се в правилната посока. Лошият най-после направи няколко грешки. Пое твърде много рискове. Сега съм по-обнадежден, отколкото преди. Книгата хубава ли е? — Искях да сменя темата. Бях си у дома.

Нана се нацупи, после ми се усмихна накриво.

— Обнадеждена съм. Авторът определено може да опише една буря. Обаче не сменяй темата. Седни да поговорим, Алекс.

— Не може ли да стоя прав, докато говорим? А може ли да си намеря и нещо за вечеря?

Нана се намръщи и поклати глава невярващо:

— Не ви ли храниха в самолета?

— Вечерята в самолета беше захаросани фъстъци и малка чашка кока-кола. Не съм хапвал друго целия ден. Това пиле и курабийките стават ли за ядене?

Нана наклони глава настрана. Намръщи ми се.

— Не, пилето е развалено. Прибрах го развалено. Как мислиш, Алекс? Разбира се, че става за ядене. Това е домашен кулинарен шедьовър.

Спрях да надзъртам в хладилника и я изгледах.

— Извинявай. Караме ли се днес?

— Изобщо. Щеше да разбереш, ако се карахме. Аз специално съм много добре. Ти си този, който се преуморява от работа. Но това,

изглежда, ти допада. Още преследваш дракони и си представяш как ги съсичаш с меча си.

Извадих пиленето от хладилника. Бях ужасно гладен. Бих могъл да го изям и студено.

— Може би този идиотски случай скоро ще приключи.

— После ще има друг и след него пак друг. Днес прочетох една хубава поговорка: *Винаги има място за развитие — докато умреш.* Какво ще кажеш?

Кимнах и въздъгнах:

— И ти ли си уморена да живееш с детектив, който преследва убийци? Не мога да те виня.

Нана сбърчи лице.

— Не, никак не съм уморена. Дори ми харесва. Но разбирам защо някой може да е на друго мнение.

— Аз също, особено в дни като днешния. Не ми харесва това, което се случи между Кристин и мен. Направо ме съсипва. Чувствам се съкрушен. Сърцето ме боли. Но разбирам от какво се страхува тя. Аз също се плаша.

Нана бавно кимна:

— Даже и да не е Кристин, ти имаш нужда от някого. Джени и Деймън — също. Защо не си изясниш приоритетите?

— Прекарвам много време с децата. Но ще се постарая — казах, докато прехвърлях пиленето и гарнитурата в един тиган.

— Как би могъл, Алекс? Ти постоянно разследваш убийства. Това явно е на първо място за теб напоследък.

От думите ѝ ме заболя. Такава ли бе истината?

— Напоследък станаха твърде много жестоки убийства. Все ще си намеря някоя. Сигурно има жена, която ще реши, че си струвам неприятностите.

Нана се засмя:

— Може би някоя серийна убийца. Тях определено ги привличаш.

Към един най-после се отправих към спалнята. Бях на най-горното стъпало, когато телефонът иззвъня.

— По дяволите! — изпсувах и се втурнах в стаята си. Вдигнах, преди звънът да е събудил цялата къща. — Да?

— Извинявай — прошепна един глас. — Извинявай, Алекс.

Беше Бетси.

Всъщност се зарадвах да я чуя.

— Няма нищо. Какво става? — попитах.

— Алекс, направихме пробив. Добри новини. Току-що се случи нещо. Едно петнайсетгодишно момиче от Бруклин предяви претенции за наградата, обявена от застрахователната компания! Явно в Ню Йорк са я възприели много на сериозно. Момичето казва, че баща ѝ е един от мъжете, участвали в случая с „Метро Хартфорд“. Тя познава и другите замесени. Алекс, те са детективи от нюйоркската полиция. Мислителя е ченге.

84.

Мислителя е ченге. Ако беше вярно, обясняваше много неща. Отчасти и това откъде знаеше толкова за охранителната система на банките *и за нас*.

В пет и петнайсет сутринта се срещнах с Бетси Кавалиър и четирима други агенти от ФБР на базата „Болинг“. Един хеликоптер ни чакаше. Излетяхме в гъстата сива мъгла, заради която земята изчезна секунди след като се издигнахме във въздуха.

Бяхме превъзбудени и изключително любопитни. Бетси седеше на предния ред седалки с един от старшите агенти — Майкъл Дауд. Носеше светлосив костюм и бяла блуза и пак изглеждаше сериозна и строга. Агент Дауд ни подаде папките с информацията за заподозрените детективи от Ню Йорк.

Прочетох материалите, докато летяхме към Ню Йорк. Въпросните детективи бяха от Бруклин. Работеха в Шейсет и първи район, което беше близо до Кони Айланд и Шийпхед Бей. В записките се казваше, че в този район действат най-различни престъпници, включително мафията, руски групировки, азиатци, латиноамериканци и чернокожи. Петимата заподозрени детективи работеха заедно от десетина години и според написаното бяха близки приятели.

Предполагаше се, че са добри ченгета, така пишеше в досието. Но имало и предупредителни сигнали. Използвали оръжията си по-често от средното, дори и в сравнение с детективите от Отдела за борба с наркотиците. Трима от петимата били многократно наказвани дисциплинарно. Лидерът им бе детектив Брайън Макдугъл.

Имаше и пет-шест страници за петнайсетгодишната свидетелка — дъщерята на Брайън Макдугъл. Тя бе отлична ученичка в гимназията „Ърсълин“. Очевидно бе затворена и нямаше много приятели там. Изглеждаше отговорна и надеждна, можеше да ѝ се вярва, според детективите от Ню Йорк, които бяха разговаряли с нея. Причината да издаде баща си също изглеждаше убедителна: той пиел и често биел майка ѝ, когато си бил вкъщи. *Той е виновен за*

отвлечането на хората от „Метро Хартфорд“. Той и неговите приятели детективи са го направили — беше казало момичето.

Всъщност тези новини ми действаха ободряващо. Така се върши обикновено полицейската работа. Хвърляш много мрежи, проверяваш ги и много често нещо се улавя в някоя от тях. В повечето случаи разкритието идва от роднина или приятел на престъпника. Като сърдитата дъщеря, която искаше наказание за баща си.

В седем и половина влязохме в конферентната зала в сградата на Пълис Плаза № 1 и се срещнахме с няколко човека от Полицейското управление на Ню Йорк, включително с главния детектив. Аз бях представител на вашингтонската полиция и знаех, че Кайл Крейг бе уредил присъствието ми на тази среща. Той бе пожелал лично да чуя разказа на момичето.

Кайл искаше да знае дали ще ѝ повярвам.

85.

Вероника Макдугъл вече беше в конферентната зала. Носеше измачкани дънки и масленозелена спортна блуза. Къдравата ѝ червена коса бе разрошена. Тъмните кръгове под очите ѝ ми подсказаха, че не е спала от известно време.

Момичето ни погледна с безразличие, докато се представяхме, седнали около голямата махагонова маса. Главен детектив Андрю Грос я представи.

— Вероника е много смела млада жена — каза той. — Сама ще разкаже историята си.

Тя бързо си пое дълбоко дъх. Очите ѝ бяха като малки зелени мъниста и в тях се четеше страх.

— Снощи си написах някои неща. Нещо като план. Ще направя изложението си, после може да ми задавате въпроси.

Главен детектив Грос се намеси внимателно. Той беше едър мъж с гъсти сиви мустаци и дълги бакенбарди. Говореше приглушено.

— Така ще бъде чудесно, Вероника. Оставяме на теб да решиш как да процедираме. Нас ни устройва всякак. Не бързай.

Момичето поклати глава. Изглеждаше много несигурно.

— Добре съм. Трябва да го направя — промълви. После започна да разказва. — Баща ми е това, което наричат „душа човек“. Много се гордее с това. Предан е на приятелите си, особено на другите полицаи. Той е „страхотен човек“. Е, има си и друга страна. По-рано майка ми беше красива. Но това беше преди десет години, тогава бе с петнайсет килограма по-слаба. Тя се нуждае от хубави неща. Имам предвид материални неща, вещи — дрехи и обувки. Интересува се най-вече от тях. Тя не е най-умната личност на света, но баща ми се мисли за такъв и затова я тормози безмилостно. Преди няколко години той започна да пие твърде много. После стана особено жесток, започна да бие майка ми. Нарича я „стара чанта“. Много остроумно, какво ще кажете.

Вероника замълча и огледа стаята; проверяваше нашата реакция на казаното от нея. В конферентната зала цареше странна тишина.

Никой от нас не можеше да отмести поглед от тийнейджърката и всички виждахме гнева, който гореше в зелените ѝ очи.

— Затова съм тук днес. Затова съм способна да извърша това ужасно нещо: да *изпортя* собствения си баща. Да погазя законите на свещеното Синьо братство.

Тя спря и отново ни изгледа обвинително. Не можех да отделя очи от нея. Никой в стаята не можеше. Това изглеждаше абсолютно убедително: разкритие, идващо от член на семейството.

— Баща ми не осъзнава, че аз всъщност съм много по-умна и че съм наблюдателна. Може би съм се научила от него. Помня, че когато бях на десетина години, бях убедена, че и аз ще стана детектив в полицията. Каква ирония, а? Направо прочувствено, не мислите ли? Като пораснах, забелязах — виждах, — че баща ми има много повече пари, отколкото би трябвало. Понякога ни организираше „екскурзия за извинение“ — до Ирландия или до Карибите. И винаги имаше пари за себе си. Купуваше си много хубави дрехи, модерни костюми от „Барнис“ и „Сакс“. Нова кола през година. Лъскава бяла платноходка в залива. Миналото лято, един петък вечерта, баща ми се напи отвратително. Помня, че щеше да ходи на автомобилно състезание с приятелите си в събота. Той тръгна да се разходи до къщата на баба ми, която е на няколко пресечки от нас. Онази вечер го проследих. Беше прекалено пиян, за да ме забележи. Баща ми отиде в старата барака за инструменти в градината зад къщата на баба. Там отмести една работна маса и някакви дървени греди. Не можех да разбера какво точно прави, така че се върнах на следващия ден и погледнах зад гредите. Вътре имаше пари — много пари. Не знам откъде се бяха взели, все още не зная. Но бях наясно, че не са от детективската му заплата. *Преброих почти двайсет хиляди долара.* Взех няколкостотин, а той така и не забеляза. След това започнах да го наблюдавам още по-внимателно. Напоследък, да кажем през последния месец, баща ми и приятелите му бяха намислили нещо. Неговите авери. Беше толкова очевидно. Постоянно се събираха заедно след работа. Една вечер го чух да споменава нещо за Вашингтон на приятеля си Джими Крус. После замина някъде за четири дни. Върна се вкъщи на четвъртия следобед. Беше денят след отвлечането на хората от „Метро Хартфорд“. Запразни към три и до седем вече бе мъртвопиян. Нея вечер счупи скулата на мама. Нарани окото ѝ, замалко да го извади.

Баща ми носи един глупав пръстен с монограм. Онази вечер отидох в бараката зад къщата на баба и намерих още пари. Не можех да повярвам. Имаше толкова много пари, всичките в брой.

Вероника Макдугъл бръкна под масата и издърпа една синя раница — от тези, с които децата ходят на училище. Отвори я. Извади няколко пачки банкноти и ни ги показа. На лицето ѝ бяха изписани срам и болка.

— Тук са десет хиляди и четиристотин долара. Бяха в бараката на баба. Баща ми ги е сложил там. Той е участвал в отвличането във Вашингтон. Мисли се за твърде умен.

Чак тогава, след като ни разказа какво бе извършил баща ѝ, Вероника Макдугъл рухна и заплака.

— Съжалявам — повтаряше тя. — Толкова съжалявам! — Мисля, че се извиняваше за неговите престъпления.

Повярвах ѝ и още бях потресен от смразяващото признание на Вероника Макдугъл за баща ѝ, който бе полицай. Интересен въпрос бе дали групата от Бруклин бе замислила и предишните банкови обири. Дали бяха убили хладнокръвно няколко човека, преди да се заемат с отвличането? Някой от детективите ли беше Мислителя?

Имах предостатъчно време да мисля през безкрайния ден, в който трябваше да се говори с ФБР, кмета и полицейския комисар на Ню Йорк. Междувременно петимата детективи от Бруклин бяха поставени под наблюдение, но още не бяхме получили разрешение да ги арестуваме. Беше потискащо, влудяващо, сякаш бяхме вързани да прекарваме деня в задръстване на магистралата за Лонг Айланд или на някоя от нюйоркските артерии. Проверяваше се дали детективите са били на работа в дните на предишните обири. Дискретно се разпитваха други детективи и дори някои информатори. Парите, намерени в къщата на майката на Брайън Макдугъл, бяха прибрани и те определено бяха част от платения откуп.

В шест часа вечерта още нищо не бе решено. Никой от нас не вярваше, че може да се бавим толкова. Бетси се появи за малко и съобщи, че засега няма напредък. Към седем отидох и се настаних в един хотел за нощта.

Ядосвах се все повече и повече. Взех си горещ душ, после прелистих туристическия справочник, за да избира някой хубав ресторант, където да вечерям. Към девет в крайна сметка си поръчах румсървис. Мислех за Кристин и момченцето си. Не ми се излизаше. Може би ако Бетси беше свободна, щях да изляза с нея, но тя бе ангажирана, бореше се с тромавата полицейска машина.

Излегнах се и опитах да почета „Молитви за дъжд“ от Денис Леън. Беше от поредицата книги, които бях прочел с удоволствие напоследък: „Жената на пилота“, „Хари Потър и философският камък“, книгата на Леън.

Не можех да се съсредоточа. Исках да заловя петимата нюйоркски детективи. Исках да си бъда у дома с децата и малкият

Алекс да бъде част от семейството ни. Това бе единственото нещо, което ми вдъхваше сили напоследък.

Накрая се замислих за Бетси Кавалиър. Опитвах да избягвам тези мисли, но сега си спомних нашата „среща“ в Хартфорд. Тя ми харесваше — това бе положението. Искях да я видя пак и се надявах, че и тя го желае.

Телефонът в стаята ми извънтя към единайсет. Беше Бетси. Звучеше уморено и отчаяно и определено не бе в настроение.

— Тъкмо приключвам тук. Надявам се. Колкото и да не ти се иска, планирано е да ги арестуваме утре. Направо няма да повярваш какви глупости ставаха днес. Куп приказки за гражданските права на детективите. Плюс ефекта върху морала в полицейското управление. Как да се извърши арестът „според правилата“. Никой не желае да признае, че *тези петимата са много лоши актьори. Че вероятно са убийци*. И да им закове жалките задници.

— Те са петима лоши актьори. Закови им жалките задници! — казах ѝ.

Чух я да се засмива и си представих усмивката ѝ.

— Точно това ще направим, Алекс. Рано сутринта. Ще ги пипнем. Може би ще хванем и Мислителя. Трябва да остана тук още поне час. Ще се видим утре сутринта. *Рано*.

Четири часът е много рано сутринта. За този час бе определено да се появим в домовете на петимата детективи. Всичко бе уточнено. Договорките бяха направени; поне се надявах всичко да е свършило.

Три и трийсет е още по-рано и това бе часът, в който се срещнахме някъде в окръг Насау на Лонг Айланд. Не знаех много за района, но бе изискан и красив, съвсем различен от Пета улица и Саутийст. Някой от екипа каза, че кварталът е необичаен, защото много полицаи и хора от мафията живеят тук в очевидна хармония.

Случаят бе федерален, така че официално Бетси Кавалиър отговаряше за арестите. Това илюстрираше уважението, което проявяваха към нея във Вашингтон, даже и в Ню Йорк да беше различно.

— Радвам се да видя, че всички са бодри и готови за работа тази сутрин. Или нощ? В която и часова зона да се намираме. — Тя се пошегува и получи няколко усмивки. Бяхме четирийсет човека — и полицаи, и агенти от ФБР, но Бюрото определено командваше операцията тази сутрин. Бетси ни раздели на пет групи по осем човека — аз се паднах в нейната.

Всички бяхме готови и невероятно напрегнати. Отидохме с колите до една къща на Хай стрийт в Масапеква. В предградието сякаш всички спяха. Куче залая в някой от съседните дворове. Росата блестеше по грижливо поддържаните морави. Животът изглеждаше хубав тук, където детектив Брайън Макдугъл живееше с жена си, която биеше, и дъщеря си, изпълнена с горчивина и гняв.

Бетси заговори в уоки-токито си. Изглеждаше абсолютно спокойна въпреки напрежението.

— Проверка на радиостанциите. — След това: — Екип А през предната врата. Екип Б — кухнята. Екип В — верандата. Екип Г — подкрепление... *сега. Тръгвайте!* Заловете го!

Агентите и полицаите се пръснаха около къщата веднага щом тя даде сигнала. Дватамата с Бетси ги гледахме. Ние бяхме екип Г — подкреплението.

Екип А влезе в къщата бързо и безшумно.

После същото направи и екип Б. Не виждахме третата двойка от мястото, където стояхме. Те бяха отзад.

Вътре се чува викове. После силно *пат*. Отсечено, определено беше изстрел.

— По дяволите! — Бетси ме погледна. — Макдугъл ни е чакал. Как, по дяволите, е узнал?

Последваха още няколко изстрела. Някой извика. Една жена започна да пищи и проклина. Дали беше майката на Вероника Макдугъл?

Бетси и аз изскочихме от колата и бързо се отправихме към къщата. Но не влязохме. Мислех си за другите четири къщи, които колегите ни атакуваха в момента. Надявах се там да няма същите проблеми.

— Докладвайте — нареди Бетси по радиостанцията си. — Какво става вътре? Какво, по дяволите, се обърка?

— Райс е ранен. Аз съм пред спалнята на втория етаж. Макдугъл и жена му са вътре.

— Как е Райс? — попита тя разтревожено.

— Рана в гърдите. В съзнание е. Обаче кърви обилно. Веднага извикай линейка! Макдугъл го простреля.

Внезапно прозорецът на втория стаж се отвори. Видях една фигура да се подава от него и да претичва по перваза към долепения покрив на гаража.

Двамата с Бетси се втурнахме нататък. Спомних си, че е била в отбора на Джорджтаун по бадминтон. Още се движеше бързо.

— Той е *навън*! Макдугъл е на покрива на гаража — съобщи тя на останалите.

— Виждам го! — казах й. Той се насочваше към ъгъла, където покривът на гаража се допираше до гъста редица ели. Не виждах какво има зад тях, но предположих, че е двор на друга къща. — Макдугъл! — извиках. — Спри! Полиция! Спри или ще стрелям!

Той не погледна назад, не спря, не се поколеба. Направо скочи към дърветата.

Бягах с приведена глава направо през гъстите храсти, които драскаха и режиха ръцете ми до кръв. Брайън Макдугъл не беше стигнал много далеч в съседния двор.

Пробягах още десетина крачки, следвайки го, после се метнах върху него. Прицелих дясното си рамо в коленете му. Искях да го заболи.

Той падна лошо, но бе зареден с адреналин, също като мен. Претърколи се и се изтръгна от ръцете ми. Бързо скочи на крака, аз — също.

— Трябваше да останеш на земята — казах му. — Не трябва да правиш грешки. Ставането беше грешка.

Ударих го силно с прав десен. Получи се много добре. Главата му отскочи на петнайсетина сантиметра.

Подскочих леко. Макдугъл замахна напосоки и въобще не ме докосна. Пак го ударих. Коленете му се подкосиха, но той не се предаде. Определено беше як и издръжлив.

— Впечатлен съм — казах му, дразнейки го. — Но трябваше да си останеш на земята.

— Алекс! — извика Бетси, появила се в двора.

Искях физически контакт с Макдугъл, само още минута на ринга. Чувствах, че имам право, а и той заслужаваше това, което му се случваше в момента. Отново замахна странично с юмрук, но аз отскочих и избегнах удара. Той вече бе изморен.

— Сега не биеш жена си и дъщеря си — казах. — Сега си имаш работа с някого с твоята сила. Аз отвърщам на удара, Макдугъл.

— Майната ти! — изръмжа той, но едва си поемаше дъх. Лицето и вратът му бяха лъснали от пот.

— Ти ли си човекът? Ти ли си Мислителя, Брайън? Ти ли уби всички онези хора?

Той не ми отговори, така че го ударих силно в корема. Мъжът се присви одве, а лицето му се изкриви от болка.

Бетси вече се бе приближила до нас. Също и двама други агенти. Просто ни гледаха; разбираха какво става. Те също го желяеха.

— Стъпи стабилно — дадох му боксьорски съвет. — Още стоиш на пети.

Той измърмори нещо. Не го разбрах. Не ме интересуваше какво казва. Пак го ударих в корема.

— Видя ли? Порази тялото — казах му. — Уча децата си на същото.

Забих още един юмрук в корема му. Не го събори, но ударът беше добър, сякаш блъсках тежка боксова круша. После един рязък ъперкът във върха на брадичката му. Той се строполи по лице на тревата. Остана там. Беше нокаутиран.

Наведох се над него, леко задъхан, поизпотен.

— Брайън Макдугъл, зададох ти въпрос. Ти ли си Мислителя?

89.

Следващите два дни бяха изтощителни и ужасно потискащи. Петимата детективи бяха задържани в ареста на площад „Фоули“. Беше сигурно място, където понякога пазеха информатори от мафията и съгрешили полицаи заради собствената им сигурност.

Разпитах всекиго от детективите, като започнах с най-младия — Винсънт О’Мали, и завърших с Брайън Макдугъл, който се оказа лидерът на групата. Един след друг полицаите отричаха участие в отвличането на хората от „Метро Хартфорд“.

Часове след първия разпит на Брайън Макдугъл той пожела да ме види отново.

Когато окованият детектив влезе в стаята за разпити, почувствах, че нещо се е променило. Видях го на лицето му.

Макдугъл бе видимо разстроен, когато проговори:

— Различно е от това, което си представях. В затвора. Да седя от срещната страна на масата за разпити. Това е по-скоро дефанзивна игра. Опитваш да върнеш топката от другата страна на мрежата.

— Искаш ли нещо? — попитах го. — Нещо газирано?

— Цигара.

Помолих да донесат цигари. Някой подхвърли пакет „Марлборо“ и веднага излезе. Макдугъл си запали и издиша бавно, сякаш пушенето бе най-голямото удоволствие, което животът можеше да му предложи. Може би в момента му се струваше така.

Наблюдавах как погледът му ту се фокусира, ту се отнася някъде далече. Той очевидно беше умен, предвидлив. Мислителя? Чаках търпеливо да чуя какво иска от мен. Той искаше *нещо*.

— Виждал съм много детективи да го правят — каза, като издиша облак дим. — Знаеш как да изслушваш. Не правиш грешки.

Последва кратко мълчание. И двамата имахме цялото време на света.

— Какво искаш от нас? — попитах най-сетне.

— Правилен въпрос, детектив Крос. И до това ще стигна скоро. Знаеш ли, аз бях честен полицаи в началото. Човек трябва много да

внимава, когато загуби първите си идеали.

— Ще се постарая да го запомня — казах и се усмихнах леко, без да изглежда иронично.

— Какво поддържа духа ти? — запита Макдугъл. Явно се интересуваше от отговора ми. Може би му изглеждах смешен. Повероятно си играеше с мен. Но засега щях да го изтърпя.

Погледнах в очите му и видях пустота, може би дори угризения.

— Не искам да разочаровам семейството си, нито самия себе си. Така съм устроен. Сигурно нямам богато въображение.

Димът се процеждаше през пръстите му.

— Попита ме какво искам. Правилен въпрос. Винаги действам според интереса си, винаги. — Въздъхна шумно. — Добре, сега ще ти кажа какво искам.

Знаех, че трябва да слушам, не да говоря.

— Първо, никой не пострада при отвлечането. Не сме наранили никого, докато изпълнявахме плана си.

— Ами семейство Бучиери? Джеймс Бартлет? Госпожица Колинс? — попитах аз.

Макдугъл поклати глава:

— Аз не съм участвал в тези обири. Знаеш, че е така. *Аз знам, че ти знаеш.*

Беше прав; поне предполагах, че те не са замесени в първите обири. Стилът им беше различен. Освен това дневниците за дежурствата на полицаите показваха, че са били на работа в няколко от дните, в които бяха извършени обирите.

— Добре. И какво следва оттук нататък? Наясно си, че искаме да пипнем човека, който е организирал всичко това. То ни интересува най-вече.

— Знам. Ето предложението ми. Ще бъде трудно да го преглътнат, но не подлежи на преговори. Искам най-добрата сделка, която съм виждал като полицай. Това означава програма за защита на свидетелите в някой кънтри клуб като „Грийнхевън“. И освобождаване максимум след десет години. Бил съм свидетел на сключването на такава сделка с обвинен в убийство. Наясно съм какво може да се направи и какво не.

Не казах нищо, но не се и налагаше. Макдугъл знаеше, че аз не мога да сключа сделката.

— А какво предлагаш в замяна? Какво ще получим от теб?
Той се втренчи право в очите ми. Погледът му ме прониза.

— В замяна — *ще ви го осигуря*. Ще ви кажа как да откриете човека, който планира всички тези удари. Нарича се Мислителя. Знам къде се намира.

ПЕТА ЧАСТ
СГРОМОЛЯСВАНЕ

90.

ФБР, Полицейското управление на Ню Йорк и Министерството на правосъдието проведоха поредица срещи на високо ниво, за да установят какъв е най-добрият отговор на предложението на Брайън Макдугъл. Бях почти сигурен, че нищо няма да се реши поне до понеделник.

В четири и половина взех влака за Вашингтон. Бетси Кавалиър и Майкъл Дауд останаха в Ню Йорк — просто за всеки случай.

Аз самият имах важна работа. Вечерта ходихме с децата и Нана да гледаме *Междузвездни войни: Епизод I — Невидимата заплаха*. Прекарахме си добре, макар че се бяхме надявали Самюъл Джаксън да има по-важна роля във филма. Забелязвах лека промяна в отношенията между Джени и Деймън. След болестта й Деймън бе много по-търпелив с нея. Джени също се държеше по-добре с брат си и не се заяждаше с него толкова често. Бяха пораснали през изминалите няколко седмици. Предполагах, че сега се превръщат в приятели и че това приятелство ще продължи до края на живота им.

Рано в събота реших да проведя задушевен разговор с децата. Вече се бях посъветвал с Нана какво да им споделя. Реакцията на самата Нана беше съвсем типична: ужасно съжаляваше за станалото между Кристин и мен. А за малкия Алекс каза, че няма търпение той да дойде в дома ни.

— Обожавам бебетата, Алекс. Това ще ме подмлади с десет години. — Почти й повярвах.

— Не е нещо хубаво — заяви Деймън, докато ме гледаше през масата на закуска. — Нали?

Усмихнах му се.

— Ами има една добра и една лоша новина. Откъде да започна? — попитах малко неуверено.

— От началото — предложи Джени.

Началото? Къде точно бе началото?

Най-после заговорих по същество:

— Двамата с Кристин бяхме много близки дълго време. Мисля, че и вие го знаете. Все още сме, но напоследък нещата се промениха. След края на учебната година тя ще напусне Вашингтон. Не знам къде точно ще отиде да живее. Ала ние няма да я виждаме често.

Джени се умърлуши, а Деймън сподели:

— Тя е различна в училище, татко. Всички го казват. Лесно се ядосва. Постоянно изглежда тъжна.

Болеше ме да го чуя. Чувствах, че вината отчасти е моя.

— Тя преживя нещо много лошо и страшно — казах аз. — Трудно е дори да си представим как се е чувствала. Още се опитва да се възстанови. Може да ѝ отнеме известно време.

Най-после се обади и Джени. Гласът ѝ бе изненадващо тих. Очите ѝ бяха загрижени и разтревожени.

— Ами нашето момченце? — попита тя.

— Малкият Алекс ще дойде да живее при нас. Това е добрата новина, която ви обещах.

— Урааа! Урааа! — извика Джени и изтанцува един от импровизираните си танци. — Обичам малкия Алекс! Радвам се, че той ще дойде при нас.

— Чудесно! — одобрително каза Деймън и лицето му засия.

Аз също се радвах и за момент се запитах как може да съм толкова щастлив и толкова тъжен едновременно. Синът ми идваше да живее с нас, но Кристин си бе отишла. Вече бе официално; бях казал на Нана и на децата. Не бях се чувствал толкова празен и самотен от дълго време.

91.

Колкото по-опасно беше, толкова по-силна бе тръпката. Мислителя вече знаеше колко вярна е тази максима, а това наистина беше опасно. Парите го радваха, но не му стигаха. Опасността взривяваше адреналина му и го възбуждаше.

Агент Джеймс Уолш живееше сам в малка къща под наем край Александрия. Къщата бе обикновена и непретенциозна като самия него. Идеално подходеше на личността му. Беше „честно“ и „открито“ жилище.

Мислителя не се затрудни да влезе в сградата. Полицаяте са невероятно немарливи за сигурността на собствените си домове. Уолш бе небрежен или твърде самоуверен.

Мислителя искаше да влезе и излезе бързо, но не и да бъде нехаен. *Дъските на пода скърцаха.* Вече знаеше това: беше влизал в къщата преди.

Дъските продължаваха да издават резки звуци, докато той се приближаваше към спалнята на Джеймс Уолш.

Колкото по-опасно, толкова по-добре. Колкото по-дръзко, толкова по-голяма тръпка.

Така бе при него.

Бавно и тихо бутна вратата на спалнята и я отвори. Понечи да влезе, когато...

— Не мърдай — каза Уолш от сумрака.

Едва успяваше да различи агента в другия край на стаята. Беше застанал зад леглото. Държеше карабина в ръцете си. Уолш криеше оръжието под леглото си и никога не заспиваше, без да е проверил дали е там.

— Виждаш оръжието, господине. Насочено е право в гърдите ти. Няма да пропусна, обещавам.

— Ясно — каза Мислителя и се засмя тихо. — Шах и мат, така ли? Хвана Мислителя. Много проникателно.

Усмихнат, той тръгна към Уолш.

Колкото по-опасно, толкова по-добре.

— Недей! Спри! — извика рязко Джеймс. — Спри или ще стрелям. СПРИ!

— Да, както *обеща* — рече Мислителя.

Не спря, не забави крачка, продължи да се доближава невъзмутимо.

Джеймс Уолш натисна спусъка. Едничкото действие, което трябваше да предизвика смъртта му, да го изпрати на онзи свят, да прекрати престъпните му набези. *Но нищо не се случи.*

— Ах, нали обещахте, агент Уолш!

Той допря собствения си пистолет до челото на мъжа. Със свободната си ръка погали ниско подстриганата му коса.

— Аз съм Мислителя, не ти. Умираще да ме заловиш, но аз те издебнах. Аз *изпразних* патроните от оръжието ти. Всичките ще ви хвана. Един по един. Агенти Уолш, Дауд, Кавалиър. Може би дори детектив Алекс Крос. Всички ще умрете.

92.

Пристигнах в дома на Джеймс Уолш във Вирджиния около обед в неделя. Няколко съседни сновяха нервно по улицата. Чух една възрастна жена да мърмори и въздиша:

— Такъв добър човек. Какъв срам, каква загуба! Той беше агент от ФБР знаете ли?

Знаех. Поех си дълбоко дъх, после влязох в скромната къща, където Уолш бе живял и умрял. Имаше множество агенти от Бюрото, също и от местната полиция. Тъй като бе убит агент от ФБР бяха извикали Отряда за тежки престъпления от Куонтико.

Забелязах Майкъл Дауд и бързо тръгнах към него. Той бе пребледнял и бе на ръба да рухне.

— Съжалявам — казах му. Двамата с Уолш бяха приятели. Дауд живееше недалеч, в едно от предградията на Вирджиния.

— О, боже! Джими не ми е казал и дума. Аз му бях приятел, за бога!

Кимнах.

— Какво разбрахте досега? Какво се е случило?

Майкъл посочи спалнята:

— Джими е там. Май се е самоубил, Алекс. Оставил е бележка. Не е за вярване.

Прекоших семпло обзаведената дневна. От разговорите с него знаех, че Уолш се е развел преди две-три години. Имаше шестнайсет годишен син в подготвително училище и друг в колежа „Холи Крос“, където бе учил и Джеймс.

Уолш ме чакаше в банята, която бе свързана със спалнята. Лежеше свит на белите плочки на пода, залят от кръвта му. Видях какво бе останало от задната част на главата му, когато влязох вътре.

Дауд ме последва. Подаде ми бележката, която бе поставена в найлонов плик за събиране на веществени доказателства. Прочетох я през найлона. Беше за синовете на Уолш.

Вече не издържам, стана прекалено.

Тази работа, този случай — всичко останало.
Андрю, Питър, искрено съжалявам за това.

Обичам ви,
баща ви.

Иззвъня мобилен телефон и ме стресна. Беше този на Дауд. Той се обади, после ми го подаде:

— Бетси е.

— Пътувам към летището. О, Алекс, защо той би сторил подобно нещо? — чух гласа ѝ. Очевидно беше още в Ню Йорк. — Горкият Джим. Горкият Джим! Защо се е самоубил? Той не е такъв човек.

После се разрида и макар че бе много далеч, никога не бях я чувствал по-близка.

Не ѝ казах това, което си мислех. Запазих го за себе си и то ме смрази. *Може би усетът на Бетси бе правилен. Може би Джеймс Уолш не се беше самоубил.*

93.

Върнах се в Ню Йорк рано в понеделник сутринта. Имаше заседание в девет часа в щабквартирата на ФБР в Манхатън и аз успях да стигна точно навреме. Стаявах в себе си доста неща, мълчах и се опитвах да си придавам вид, сякаш нищо не ме смущава.

Влязох в официалната конферентна зала, без да свалям слънчевите си очила. Бетси някак усети пристигането ми. Вдигна глава от планината книжа и ми кимна сдържано. Разбрах, че е прекарала голяма част от нощта, мислейки за Джеймс Уолш. Както и аз.

Седнах на едно от свободните места точно когато юристът от Министерството на правосъдието започна изявлението си. Той бе минал петдесетте, строг и сериозен, почти непресторен. Беше в излъскан тъмносив костюм, който имаше тесни ревери и изглеждаше поне на двайсет години.

— Постигнахме договореност с Брайън Макдугъл — съобщи той на събралата се група.

Погледнах към Бетси и тя поклати глава, после измъчено вдигна очи към тавана. Вече знаеше.

Не можех да повярвам. Слушах внимателно всяка дума, която излизаше от устата на адвоката.

— Не можете да говорите за нищо, което ще се обсъжда в тази зала. Няма да съобщим абсолютно нищо на пресата. Детектив Макдугъл се съгласи да разкрие пред следователите общия план и изпълнението на отвличането. Той има ценна информация, която може да доведе до залавянето на изключително опасен престъпник, така наречения Мислител.

Бях съвсем шокиран, потиснат и се чувствах напълно изигран. Проклетите юристи от Министерството на правосъдието бяха сключили сделка през уикенда и можех да се обзаложа, че Макдугъл е получил всичко, което бе поискал. Направо ми призля, но в Правосъдието работеха така открай време.

Брайън Макдугъл знаеше точно каква сделка може да постигне с тях. Сега единственият важен въпрос беше ще може ли той да ни

осигури Мислителя? Колко знаеше? Знаеше ли изобщо нещо?

Скоро щях да науча. Разпитвах основния свидетел детектив Макдугъл по-късно сутринта в ареста, където още се намираше. От страна на нийоркската полиция присъстваше детектив Хари Уайс. Бетси Кавалиър представляваше ФБР.

Налице бяха и двамата адвокати на Макдугъл. Никой от тях не беше с двайсетгодишен костюм. Изглеждаха елегантни, скъпи, умни. Детективът вдигна глава, когато влязохме в малката стая, където щеше да се проведе разпитът.

— Вони, а? — подметна той. — Съгласен съм. Но такава е системата.

Макдугъл Философа седеше между адвокатите си. Разпитът започна.

Бетси се наведе към мен.

— Дано да си струва. Сега ще разберем какво са купили от Правосъдието — прошепна тя.

94.

Срещата започна много лошо. Детектив Уайс от Отдела за вътрешни разследвания на нийоркската полиция заговори от името на всички ни. Реши да тръгне от самото начало и методично да обсъди предишните показания на Макдугъл ред по ред.

Беше мъчително бавно. Ужасно ми се искаше да го прекъсна, но не го направих. Всеки път, когато Уайс зададеше нов въпрос или се впуснеше в безсмислена тирада, критикуваща Макдугъл, аз побутвах крака на Бетси под масата. В отговор тя няколко пъти ме срита по пищяла.

Накрая и на задържания му писна.

— Нищо не разбирате! — избухна той срещу водещия разпита. — Вие сте големи смешници! Тук сме да вършим работа, Уайс, не да си прикриваш дебелия задник. Губиш ми времето. Нека някой друг задава въпросите.

Изглежда навъсено Хари, който явно не разбра причината за избухването.

— Задаваш само глупави и ненужни въпроси, тъпанар такъв! — Макдугъл се изправи и изкрещя с пълен глас: — За нищо не ставаш, вониш, губиш времето на всички!

После се обърна към мръсния прозорец с дебели метални решетки и мрежа. Адвокатите му отидоха при него. Той каза нещо и всички се засмяха. *Ха-ха-ха. Колко остроумен е Брайън Макдугъл.*

Останалите седяхме на масата и ги гледахме. Бетси се опита да успокои Уайс, да запази единството помежду ни.

— Майната му! — каза Уайс изненадващо ясно и смело. — Мога да го питам каквото си искам. Нали купихме кучия син.

Бетси кимна:

— Прав си, Хари. Той е арогантен и грешни. *Типичен детектив.* Може би ще отговаря по-добре, ако Алекс Крос задава въпросите. Изглежда, мрази Отдела за вътрешни разследвания.

Уайс отначало поклати глава, после склони:

— Хубаво, щом се налага. Ще постъпим, както с добре. Аз съм част от екипа.

— Всички сме — каза Бетси и леко го потупа по ръката. Беше много добра. — Благодаря ти, че прие предложението.

Макдугъл се върна на масата. Изглеждаше поуспокоен. Дори се извини на Уайс:

— Съжалявам. Нещо нервите ми не издържат.

Изчаках няколко секунди Хари да приеме извинението му, но той не каза нищо. Започнах:

— Детектив Макдугъл, защо не ни разкажете това, което знаете и е важно. Знаете какво трябва да ни разкажете. Знаете и какво ни интересува.

Брайън се спогледа и с двамата си адвокати. Най-после се усмихна.

95.

— Добре, да опитаме с този подход — каза Макдугъл. — Прости въпроси и прости отговори. Срецах се с така наречения Мислител три пъти. Винаги във Вашингтон. Всеки път, когато се виждах с него, той ни плащаше „пътни разноски“, както се изразяваше. По петдесет хиляди за пътуване, което за нас бе повече от добре, а така привлече вниманието ни, изостри интереса ни. Той беше много, изключително предпазлив. Обмисляше всичко задълбочено. Беше предвидил всяко възможно развитие. Знаеше за какво говори. И веднага ни каза, че нашият дял от операцията ще бъде петнайсет милиона долара. Беше много убедителен, когато говореше за „Метро Хартфорд“. Имаше идея и план, който бе извънредно подробен. Чувствах, че може да се осъществи, и така се оказа в действителност.

— Той откъде беше научил за вас? — попитах. — Как се свърза с вас?

Макдугъл хареса въпросите или поне си придаде вид, че ги одобрява.

— Понякога използваме един адвокат. — Погледна двамата мъже до себе си. — Не тези господа. Той се свърза с *другия* ни адвокат. Не знаем точно как бе научил за нас, но знаеше *какво сме правили, как работим*. Това е полезна информация, детектив Уайс. Запишете си я. Кой би могъл да знае за нас? Някой в правоохранителната система. Полицай? Някой от *нашите*, детектив Уайс? Агент от ФБР? Полицай от Вашингтон? Може би някой в тази стая? Би могъл да е всеки.

Хари не се сдържа. Лицето му почервения. Яката на бялата му риза изглеждаше с няколко номера по-малка.

— Но ти вече знаеш кой е той, нали, Макдугъл? Не е ли така?

Брайън погледна към Бетси и мен. Поклати глава. И той не вярваше на Уайс.

— Ще стигна и дотам, до това, което знам, и това, което не знам. Не подценявайте информацията, че той бе осведомен за нас. Знаеше за детектив Крос. И за агент Кавалиър. Знаеше *всичко*. Това е важно.

— Съгласен съм — кимнах. — Моля, продължавай.

— Добре. Преди да се съгласим на втора среща, ние вече правехме всичко възможно да открием кой, по дяволите, е този Мислител. Дори говорихме с ФБР за него. Използвахме всичките си връзки. Не научихме нищо. Той не оставяше следи. Така че отидохме на втората среща и той пак не се разкри. Боби Шоу опита да го проследи, след като той излезе от хотела, но го изпусна.

— Какво те караше да мислиш, че може да е полицай? — попитах.

Макдугъл сви рамене:

— Определено ни минаваше през ума. На третата среща трябваше да се уточни дали сме вътре или вън от играта. Половината от трийсет милиона долара — *вече знаехме, че сме вътре*. И той бе сигурен, че сме вътре. Опитахме да договорим по-голям дял. Той се засмя и каза: *в никакъв случай*. Съгласихме се на условията му. Или го правим, както той каже, или се омитаме. Мислителя си тръгна от хотела след срещата. Този път бяхме подготвили двама души да го проследят. Той е висок, пълен, с тъмна брада — но вероятно е дегизировка. Нашите хора замалко пак да го изтърват. Но не го изпуснаха. Извадиха късмет. Видяха го да влиза в болницата за ветерани „Хейзълуд“ във Вашингтон. Той *не излезе* оттам. Не знаем как изглежда, но Мислителя влезе и остана там. Не излезе.

Макдугъл млъкна. Очите му бавно обходиха редицата от Уайс до Бетси и мен.

— Той е душевноболен, момчета и момичета. Пациент е на болницата за ветерани „Хейзълуд“. В психиатричното отделение. Просто трябва да го откриете там.

Веднага изпратиха агенти на ФБР в болницата „Хейзълуд“. Картоните на всички настоящи пациенти, както и на персонала, бяха иззети за проверка. Администрацията на болницата блокираше достъпа до самите пациенти, но това нямаше да трае дълго.

Прекарах остатък от този много дълъг ден в четене на копия от досиета на служители и клиенти на „Метро Хартфорд“ и сравнявайки ги с медицинските картони от болницата „Хейзълуд“. Слава богу, че имаше компютри! Дори и Мислителя да беше в болницата, никой не знаеше как точно изглежда той. Неговата половина от трийсетте милиона долара още липсваше. Но сега бяхме по-близо от всякога до него. Бяхме възстановили почти всичките пари от петимата детективи. Само няколкостотин долара липсваха. Всички детективи се опитваха да си играят на „хайде да сключим сделка“.

Онази вечер към девет и половина двамата с Бетси вечеряхме в ресторант в Ню Йорк, който се казваше „Еко“. Бетси беше с жълта туника, златни обици и гривни. Стояха й добре в контраст с тъмната коса и тена, който още имаше. Мисля, че и тя знаеше, че изглежда добре. Много, много женствена.

— Това нещо като среща ли е? — попита ме, когато седнахме на масата в уютния, но шумен ресторант в Манхатън.

Усмихнах се.

— Бих казал, че можем да го броим за среща, особено ако не говорим за работа твърде много.

— Имаш думата ми. Дори и Мислителя да влезе и да седне на масата ни.

— Съжалявам за Джим Уолш — казах й. Не бяхме имали възможност да поговорим.

— Знам, Алекс. Аз също съжалявам. Той наистина беше добър човек.

— Изненада ли се? Че се е самоубил?

Тя постави ръката си върху моята.

— Да — *напълно*. Но да не говорим за това тази вечер. Става ли?

За първи път се разкри и ми разказа малко за себе си. Беше учила в гимназията „Джон Каръл“ във Вашингтон и бе възпитана като католичка. Каза, че семейството ѝ било „строго, строго и още по-строго; много дисциплина“. Майка ѝ била домакиня и починала, когато Бетси била шестнайсет годишна. Баща ѝ бил сержант от армията, после станал пожарникар.

— Имах гадже от „Джон Каръл“ — казах ѝ. — Много хубава униформа имаше.

— Скоро ли е било това? — попита ме тя. Кафявите ѝ очи проблеснаха. Беше забавна. Сподели, че дължи чувството си за хумор на стария си квартал във Вашингтон и на атмосферата в къщата на родителите си. — Ако беше момче в нашия квартал, трябваше или да си забавен, или да ядеш много бой. Баща ми искал момче, а съм се родила аз. Той беше строг човек, но забавен, все се шегуваше. Умря от сърдечен удар, докато беше на работа. Мисля, че затова тренирам всеки ден като откачена.

Разказах ѝ, че моите родители са починали, преди да навърша десет години, и че съм отгледан от баба си.

— Аз също тренирам много.

— Ти си учил в Джорджтаун, после в „Джон Хопкинс“, нали? — запита тя.

Направих измъчена физиономия, но всъщност се смеех.

— Подготвила си се за срещата. Да, имам докторат по психология от „Хопкинс“. Квалификацията ми е твърде висока за работата, която върша.

Тя се засмя:

— И аз съм учила в Джорджтаун. Но доста след теб.

— Четири години. Само четири кратки години, агент Кавалиър. И си била в отбора по бадминтон.

Тя се нацупи:

— Оооо! Още някой се е подготвял за срещата.

Засмях се:

— Не, не. Всъщност веднъж те гледах как играеш.

— И си ме спомняш? — попита удивено.

— Помня те. Сякаш се носеше във въздуха, когато бягаше. Не се сетих в първия момент, като те срещнах сега, но после си спомних.

Бетси попита за обучението ми по психология в „Джон Хопкинс“, сетне за трите години частна практика.

— Значи повече ти харесва да си детектив и да разследваш убийства?

— Да. Допада ми разнообразието и напрежението.

Тя призна, че и за нея е така.

Поговорихме за хората, които са били важни в живота ни. Разказах ѝ за Мария — жена ми, която беше убита. Показах ѝ снимките на Деймън и Джени, които носех в портфейла си.

Забелязах, че тонът ѝ е станал по-мек.

— Не съм се омъжвала. Две от сестрите ми са омъжени, имат деца. Обичам племенниците си. Те ми викат *леля Ченге*.

— Може ли да ти задам един личен въпрос?

Тя кимна:

— Стреляй направо. Ще го понеса.

— Някога била ли си близо до това да се задомиш? — попитах я. — *Лельо Ченге?*

— Това личен въпрос ли е или професионален, докторе? — Вече бях усетил, че е невероятно резервирана в някои отношения. Чувството ѝ за хумор навярно беше най-добрата ѝ защита.

— Това е приятелски въпрос — отвърнах.

— Знам. Усецам го, Алекс. Имала съм няколко добри приятели в миналото — мъже, преди това момчета. Винаги, когато нещата започваха да стават твърде сериозни, се измъквах. Ох! Май се изпуснах.

— Просто каза истината — усмихнах се. — Толкова бавно се разкриваш.

Тя се наведе към мен. Целуна челото ми, после нежно ме докосна по устните. Целувките бяха сладки и напълно неустоими.

— Харесва ми да съм с теб — каза тя. — Обичам да си говорим дълго. Ще тръгваме ли?

Върнахме се в хотела заедно. Изпратих я до стаята ѝ. Целунах я пред вратата и това ми хареса още повече от първия път в Хартфорд. *Напредвай бавно и спокойно и ще спечелиш състезанието.*

— Ти още не си готов — промълви тя спокойно.

— Права си... не съм готов.

— Но ти остава много малко. — Усмихна се, после влезе в стаята си и затвори вратата. — Не знаеш какво изпускаш — извика отвътре.

Усмивах се през целия път до моята стая. Мисля, че знаех какво изпускам.

— Тръгваме! — каза Джон Сампсън и плесна с ръце. — Лоши момчета, лоши момчета, къде сте се скрили?

В шест часа във вторник сутринта двамата със Сампсън слязохме от моето порше на служебния паркинг на болницата за ветерани „Хейзълууд“ във Вашингтон. Голямата, просторна болница се намираше на юг от Военномедицинския център „Уолтър Рийд“ и малко по на север от Дома на войниците и авиаторите.

Домът на Мислителя? — чудех се. — Възможно ли е? Според Брайън Макдугъл — да, а за него толкова много зависи от това дали ще се окаже прав.

Джон и аз бяхме облечени в спортни ризи, широки бежови панталони и маратонки. Щяхме да работим ден-два в болницата. Засега от ФБР не бяха успели да идентифицират Мислителя сред пациентите или персонала.

Районът на „Хейзълууд“ бе ограден от висока каменна стена, обрасла с бръшлян. Пейзажът бе суров: няколко широколистни и вечнозелени храсти и дървета, изкуствени насипи, които напомняха военни укрепления.

— Това е главната сграда на болницата — обясних и посочих бледожълто здание на шест етажа. Наоколо имаше още пет-шест по-малки и подобни на бункери сгради.

— Идвал съм тук — каза Сампсън. Присви очи. — Познавах няколко човека, които бяха във Виетнам, а после се озоваха тук. Не се скъсваха да хвалят това място. Такива заведения ми напомнят за разни документални филми. Сещаш ли се за оня, където един пациент отказваше да яде? И му пъхнаха храната с маркуч през носа?

Погледнах го и поклатих глава:

— Явно „Хейзълууд“ никак не ти допада.

— Не харесвам системата за оказване на здравни грижи за ветераните. Не ми допада какво става с хората, които биват ранени във военни операции в чужбина. Но тези, които работят тук, общо взето са добри. Сигурно вече не използват маркучи през носа.

— Може да се наложи ние да използваме — казах му. — Ако намерим нашия човек.

— Като открием Мислителя, готин, определено ще му пъкнем едно маркуче в носа.

Изкачихме стръмните каменни стъпала и влязохме в административната сграда на болницата. Упътиха ни как да стигнем до кабинета на полковник Даниъл Шофийлд, директора на отделението.

Полковник Шофийлд ни чакаше пред малка стаичка. Двама други мъже и една дребна руса жена вече бяха вътре.

— Да влезем — подкани ни Шофийлд. Изглеждаше напрегнат и разстроен. Каква изненада.

Представи ни много официално на хората в стаята, като започна от Сампсън и мен, а после премина към персонала си. Никой от тях не се радваше да ни види.

— Това е госпожица Катлийн Макгигън. Тя е главна сестра на етажи четвърти и пети, където ще работите вие с господин Сампсън. Това е доктор Падриак Киофи. Доктор Киофи е психиатърът, който ръководи психиатричните отделения. И доктор Маркузе, един от петимата отлични психотерапевти, които работят в болницата.

Доктор Маркузе кимна дружелюбно към нас. Той изглеждаше приятен човек, но сестра Макгигън и д-р Киофи стояха с каменни лица.

— Обясних извънредно деликатната ситуация на госпожица Макгигън, доктор Киофи и доктор Маркузе. Честно казано, никой не приема с лекота положението, но разбираме, че нямаме избор. Ако този предполагаем убиец се крие тук, главната ни грижа е за безопасността на хората. Ясно е, че трябва да го заловим. Всички са единодушни по този въпрос.

— Той е бил тук — казах аз. — Поне за известно време. Може да е тук и сега.

— Не вярвам, че е тук — прекъсна ме доктор Киофи. — Съжалявам. Просто не мога да си го представя. Познавам всички пациенти и повярвайте ми, никой от тях не е Мислителя. Никой дори не се доближава до него. Мъжете и жените тук са много дълбоко умствено разстроени хора.

— Може да е човек от персонала — подметнах аз и проследих реакцията му.

— Мнението ми остава същото, детектив Крос.

Нуждаех се от съдействието им и считах, че е полезно да се сприятелим, ако е възможно.

— Детектив Сампсън и аз ще влезем и излезем оттук колкото се може най-бързо. Имаме основания да смятаме, че убиецът е — или поне е бил — ваш пациент. Не знам дали това помага, или влошава положението, но аз съм психолог. Учил съм в „Хопкинс“. Работил съм в болницата „Маклийн“. Мисля, че ще намеря мястото си в отделенията.

Джон се обади:

— Аз пък съм бил портиер на Юниън Стейшън. И аз ще намеря мястото си тук. Мога да понеса натоварването.

Медиците не се засмяха и не казаха нито дума. Сестра Макгигън и д-р Киофи изгледаха навъсено Сампсън, който бе имал дързостта да се пошегува в такъв сериозен момент. Как не го е срам!

Реших, че трябва да приложам съвсем различна тактика, ако искам да стигна донякъде с тях.

— В болницата използват ли се „Анектин“ или „Марплан“? — поинтересувах се.

Доктор Киофи сви рамене:

— Разбира се. Но защо питате за тези лекарства?

— Точно те са използвани, за да бъдат убити партньори на убиеца. Той знае много за отровите и, изглежда, му доставя удоволствие да гледа как хората умират. Една от бандите така и не бе открита, вероятно също са били убити. Детектив Сампсън и аз ще трябва да прегледаме всички картони и доклади, както и бележките по конкретни случаи на пациенти. После ще проверя най-обещаващите следи. Днес ще работим в смяната от седем до три.

Полковник Шофийлд кимна любезно:

— Очаквам всички да оказват пълно съдействие на детективите. Може в болницата да има убиец. Възможно е, колкото и малко вероятно да е.

В осем двамата със Сампсън започнахме дежурството си в „Хейзълууд“. Аз бях психологически консултант, а той — портиер. А Мислителя? Какъв бе той?

99.

Същата сутрин, някъде на петия етаж на „Хейзълуд“, Мислителя бе невероятно ядосан на лекаря си. Тъпият, некадърен доктор му бе отнел привилегията да напуска района на болницата без разрешение. Психиатърът искаше да знае защо напоследък той се е променил. Какво ставаше? *Какво премълчаваше, какво таеше в себе си?*

Задушаваше се в жалката малка стаичка на петия етаж. Нервираше се все повече и повече. *На кого всъщност се ядосваше? Освен на психиатъра?* Замисли се, седна и написа писмо.

*Г-н Патрик Лий
Собственик*

Уважаеми господине,

Изобщо не ви разбирам. Подписах договора за наем с поправките, както се уговорихме на добра воля. Аз изпълних моята част от договора, а вие — не! Държете се, сякаш нарочно искате да го прекратите.

Нека ви напомня, г-н Лий, че макар вие да сте собственик на този апартамент, щом сте взели парите ми, той е мой дом.

Това писмо ще докаже — за протокола — незаконните действия, които сте предприели срещу мен.

Трябва да престанете да закачате предупреждения за изгонване на вратата ми. Плащал съм наема навреме всеки месец.

Трябва да спрете да ми се обаждате и да бърборите на оглушителния си кантонски диалект и да ме безпокоите.

Престанете да ме тормозите!

Моля ви за последен път.

Престанете да ме тормозите!

Незабавно.

Или аз ще започна да ви тормозя!

Спря да пише. После мисли дълго и задълбочено за писмото, което бе написал току-що. Започваше да губи контрол, нали? Щеше да избухне.

Изключи компютъра си и излезе в коридора на отделението. Придоба обичайното си пасивно и леко отнесено изражение. Смахнатите бяха плъзнали в целия си блясък. Смахнати в опърпани халати, смахнати в скърцащи колички, смахнати без дрехи.

Понякога, в повечето случаи, не можеше да повярва, че се намира тук. Разбира се, това бе номерът, нали така. Никой нямаше да отгатне, че той е Мислителя. Никой нямаше да го открие тук. Беше в абсолютна безопасност.

И тогава видя детектив Алекс Крос.

100.

В този ден със Сампсън работихме от седем до три и половина следобед. Когато пристигнах на петия етаж, изпитах чувството, че почти чувам опъването на тънката червена линия между разума и лудостта.

Помещението изглеждаше като стандартно психиатрично отделение: всичко бе в избеляло мораво и сиво, сестрите носеха табли с малки чашки, изтормозени мъже в болнични пижами и зацапани халати. Бях виждал всичко това и преди, освен едно. Всички от болничния персонал носеха свирки, за да подадат звуков сигнал, ако се нуждаят от помощ. Това вероятно означаваше, че в миналото е имало инциденти с хора от персонала.

Четвъртият и петият стаж съставляваха психиатричното отделение. На петия етаж имаше трийсет и един ветерани — на възраст между двайсет и три и седемдесет и пет години. Пациентите се смятаха за опасни или за себе си, или за околните.

Започнах търсенето си от петия стаж. Двама от пациентите тук бяха високи и набити. Те що-годе отговаряха на описанието на мъжа, проследен от детективите Крус и О'Мали. Единият от тях — Клетъс Андерсън, имаше посивяла брада и бе работил в полицията в Денвър и Солт Лейк Сити след уволнението си от армията.

Намерих Андерсън да се мотае в дневната стая още първата сутрин. Минаваше десет часът, но той още бе по пижама и с доста омърлян халат. Гледаше телевизия и определено не ми направи впечатление на гениален престъпник.

Декорът в дневната стая се състоеше от около десетина кафяви пластмасови стола, клатеца се маса за карти и телевизор, закачен на стената. Въздухът бе пропит от цигарен дим. Андерсън пушеше. Седнах пред телевизора и му кимнах за поздрав.

Той се обърна към мен и издиха едно не съвсем правилно кръгче дим.

— Ти си нов, нали? Играеш ли билиард? — попита ме.

— Може да опитам.

— Опитай — рече и се усмихна, сякаш се бях пошегувал. — Имаш ли ключове за стаята с билиярда?

Мъжът се изправи, без да дочака отговор на въпроса си. Или бе забравил, че ме е питал нещо. Знаех от картоните, че е доста избухлив и че в момента бе на конски дози валиум. Добре че беше така. Андерсън бе висок над метър и деветдесет и тежеше над сто и трийсет килограма.

Стаята с билиярда бе изненадващо жизнерадостна, с два големи прозореца, които гледаха към ограденото игрище. По края му имаше кленове и брястове и в дърветата пееха птички.

Стоях там сам с Клетъс Андерсън. Възможно ли бе този едър мъж да е Мислителя? Още не бях сигурен. Може би щях да бъда, ако ми размажеше главата с някоя топка или пръчка за билиард.

С Андерсън играхме на осем топки. Той не бе особено добър. Постарах се да не загуби бързо, като нарочно направих няколко слаби удара, но той сякаш не забеляза. Сиво-сините му очи бяха почти безизразни.

— Искан ми се да извия вратовете на тези шибани сойки — измърмори, след като пропусна да вкара топка, която дори не бе на най-добра позиция върху масата.

— Какво са ти направили сойките?

— Те са навън. Аз съм тук — каза и ме изгледа навъсено. — Не се опитвай да ми се правиш на психиатър. Гледай си играта.

Пратих една топка в ъгловия джоб, после нарочно пропуснах да вкарам следващата. Андерсън взе моята щека и дълго обмисля следващия си удар. Твърде дълго, помислих си аз. Внезапно се изправи. С всичките си метър и деветдесет и няколко сантиметра. Тялото му се напрегна; също и огромните ръце.

— Каза ли ми нещо ей сега, господинчо? — попита той. Ръцете му стискаха пръчката, чак вратът му бе напрегнат. Имаше и доста тлъстини, но те бяха стегнати като на ръгбистите и някои професионални борци.

— Не. Нито дума.

— Това смешно ли ти се вижда? Малко представление за цвъртящите сойки, които знаеш, че мразя?

Поклатих глава:

— Не съм казал нищо подобно.

Андерсън се отдръпна от масата. Продължаваше да стиска щеката.

— Мога да се закълна, че измърмори и ме нарече „путьо“. Или тъпчо? Нещо такова обидно?

Погледнах го право в очите.

— Мисля, че играта ни свърши, господин Андерсън. Моля ви, оставете пръчката.

— Смяташ, че можеш да ме накараш да оставя тази пръчка? Сигурно, ако ме мислиш за путьо.

Вдигнах свирката към устните си.

— Нов съм тук и се нуждая от тази работа. Не искам неприятности.

— Е, значи си дошъл на погрешното място, защото тук е адска дупка, човече — каза той. — А ти си смотаняк. Духач.

Андерсън хвърли щеката на масата и тръгна към вратата. Пътьом блъсна рамото ми.

— Внимавай к'во приказваш, *черньо* — избълва, сякаш плюеше думите.

Не му дадох повече възможност да дрънка. Сграбчих го и го завъртях съвсем изненадващо. Показах му колко силни са ръцете и раменете ми. Изгледах го презрително. Искях да видя какво ще стане, като го провокирам.

— Ти внимавай какво приказваш — прошепнах. — Внимавай много, когато съм наоколо.

Пуснах Клетъс Андерсън и той се извърна. Изпратих с поглед едрия мъж, който излезе от стаята. А аз се надявах той да е Мислителя.

101.

Най-лошата възможност, която си представях досега, бе Мислителя да изчезне и повече да не чуем нищо за него. Търсенето му се бе превърнало в чакане или молене Мислителя да направи нещо, което да ни насочи към него.

Смените в болницата започваха с трийсет минутен преглед на картоните плюс кафе. При този преглед за всеки пациент се казваше по нещо и се отбелязваха промените в привилегиите. Основните думи, които се повтаряха многократно, бяха: *въздействие, съдействие, взаимодействие* и, разбира се, ПТР. Поне половината мъже в отделението страдаха от пост травматично разстройство.

Оперативката свърши, денят ми започна. Главната задача на психологическия съветник е да взаимодейства с пациентите. Точно това правех и си припомних кое първоначално ме бе привлякло към психологията.

В действителност голяма част от миналото ми ме връхлиташе отново, особено съчувствието и разбирането за ужасната сила на травмата. Толкова много от тези хора страдаха от нея. За тях светът вече не бе безопасен, вече не можеха да се справят с него. Околните им се струваха опасни и недостойни за доверието им. Постоянно присъстваха и съмнението в собствените сили, и чувството за вина. Вярата и духовността не съществуваха. *Защо Мислителя бе избрал да се скрие точно тук?*

По време на осемчасовата смяна имах ред конкретни задължения: проверка на острите предмети в седем (трябваше да преброя приборите в кухнята; ако нещо липсваше, което не се случваше често, бе необходимо да се претърсят стаите); в осем разговор насаме с пациент на име Коупланд, за когото се смяташе, че е изключително склонен към самоубийство; проверки на всеки петнайсет минути от девет нататък (на местоположението на всички пациенти и поставяне на отметка срещу имената им на черната дъска в коридора до сестринската стая); и изхвърляне на боклука (някой трябваше да изпразни кофите).

Всеки път, щом отидех до черната дъска, отбелязвах най-вероятните заподозрени с малко по-дебела тебеширена черта. В края на часа, в който аз правех проверките, открих, че имам седем кандидати в горещия си списък.

Фредрик Щабо имаше позволение да ходи из целия град, но той бе кротка душа и се съмнявах да е убиец. След Виетнам бе обикалял страната и не се бе задържал на никоя работа повече от две-три седмици. От време на време плюеше по болничния персонал, но това изглеждаше най-сериозната агресия, на която бе способен.

Стивън Боуен имаше разрешение да излиза в града. Във Виетнам бил обещаващ капитан от пехотата. Получил ПТР и от 1971 г. насам многократно бе постъпвал в болници за ветерани. Гордееше се с това, че никога не е имал истинска работа след напускането на армията.

Дейвид Хейл бил полицаи в Мериленд в продължение на две години, преди да бъде сполетян от параноичните мисли, че всеки азиатец, когото виждал по улицата, иска да го убие.

Майкъл Феско бе работил в две банки във Вашингтон, но изглеждаше прекалено отнесен, за да води дори собствената си чекова книжка. Може би се преструваше, че има ПТР, но според терапевта му не беше така.

Клетъс Андерсън отговаряше на общото физическо описание на Мислителя. Той не ми харесваше. Беше склонен към насилие. Но Андерсън не бе направил нищо, с което да ме накара да заподозра, че е възможно той да е Мислителя. По-скоро обратното.

Точно преди края на смяната Бетси Кавалиър ми позвъни в отделението. Обадих се от малката стая за персонала зад тази на сестрите.

— Бетси? Какво става?

— Майк Дауд е изчезнал. Не дойде на работа тази сутрин. Обадихме се на жена му, но тя каза, че е излязъл, както обикновено.

— Бюрото какво прави по въпроса? — попитах аз.

— Не мислим, че е претърпял автомобилна катастрофа. Но е твърде рано да го обявим за изчезнал. Само дето това не е типично за Дауд. Той е много дисциплиниран човек, домошар, на него може да се разчита. Първо Уолш. Сега Майкъл. Какво, по дяволите, става, Алекс? Той стои зад всичко, нали?

Беше ни взел на мушка ли? Първо смъртта на агент Джеймс Уолш, сега изчезването на Дауд. Нямаше как да сме сигурни, че събитията са свързани, но трябваше да приемем, че са. *Той стои зад всичко, нали?*

Бях насрочил разговор с д-р Киофи в административната сграда, така че спазих уговорката. Бях направил някои предварителни проучвания за него и някои от другите психиатри в „Хейзълуд“. Самият Киофи беше ветеран от армията; беше ходил два пъти във Виетнам и бе работил в седем болници за ветерани преди тази. Възможно ли бе той да е Мислителя? Определено имаше познания по патологична психология. Но пък и аз притежавах такива.

Когато ме въведеха в кабинета му, д-р Киофи пишеше нещо, седнал на малка маса. Беше с гръб към прозореца. Седеше на плетен стол с жълта раирана възглавничка.

Не го виждах много добре, но знаех, че той ме вижда. Такива игрички си играем ние, лечителите на мислите.

Най-после той вдигна глава и се престори на изненадан, че съм пред него.

— Детектив Крос, съжалявам. Май съм се отнесъл и времето е отлетяло.

Подръпна маншетите си, после стана от стола и ми посочи един кът с мека мебел край стената.

— С доктор Маркузе си говорихме за вас снощи. Даваме си сметка, че се държахме твърде сурово с вас и другия детектив първия ден. Навярно идеята, че полицаи ще се мотаят из отделението, ни се е сторила смущаваща. Както и да е, подочух, че се справяте отлично като психологически съветник.

Отказах да налапам стръвта. Той беше лекар; аз бях *психологически съветник*. Казах на Киофи за списъка със заподозрени, който бях набелязал. Той го взе. Бързо прегледа имената.

— Познавам всички тези пациенти, разбира се. Сигурен съм, че някои са достатъчно озлобени, та да проявят насилие. Всъщност

Андерсън и Хейл са извършвали убийства в миналото. Но е трудно да си представя някой от тези мъже да организира поредица дръзки обири. Пък и, от друга страна, защо би му притрябвало да стои тук, ако имаше толкова много пари? — засмя се той. — На негово място аз бих изчезнал. — *Така ли, д-р Киофи?* Пак се зачудих.

После прекарах почти час в разговор с д-р Маркузе, който имаше по-малък кабинет точно до този на Киофи. Неговата компания ми беше приятна и времето бързо отлетя. Маркузе бе енергичен, умен и се стараеше да съдейства на разследването. Или си придаваше такъв вид.

— Как се озовахте тук, в „Хейзълуд“? — попитах накрая.

— Добър въпрос със сложен отговор. Баща ми беше военен пилот. Загуби и двата си крака във Втората световна война. Прекарвам времето си край болници за ветерани, откакто навърших седем години. Ужасно ги мразех, и то с основание. Предполагам, че съм искал да ги направя по-добри места, отколкото онези, в които лежеше баща ми.

— Успявате ли?

— Тук съм по-малко от осем месеца. Заех мястото на доктор Франсис, който се прехвърли в друга болница за ветерани във Флорида. Парите просто не достигат до тези места. Това е позор за нацията, а никой не се интересува. По телевизията би трябвало да показват репортажи от тези болници всяка седмица — докато някой наистина направи нещо за тях. Алекс, не знам какво да ви кажа за вашия убиец.

— Не вярвате, че наистина е тук, нали? — попитах.

Маркузе поклати глава:

— Ако е, той наистина е голям Мислител. Ако е тук, значи е заблудил всички.

103.

Виждам ви, доктор Крос. *Виждам ви, но вие нямате и представа кой съм аз. Мога да се доближа и да ви докосна.*

Много по-умен съм от вас — и много по-умен, отколкото си мислите, че съм. Това е простият факт. И е доказуем. Правили са ми купища тестове за интелигентност. Още и още от най-задълбочените тестове за интелигентност. Виждали ли сте резултатите ми от тях? Бяхте ли впечатлен?

Седях точно през един стол от вас в стаята за почивка вчера сутринта. Изучавах лицето ви. Очите ми обходиха добре тренираното ви тяло. Мислех си, че може би греша и че вие не сте наистина Алекс Крос. Бяхте толкова близо, че можех да скоча и да ви стисна за гушата. Това щеше ли да ви изненада?

Признавам, това, че сте тук, определено ме изненада. Виждал съм снимката ви — вие сте известен — и после ето ви пред мен. Накарахте всичките ми параноични мечти и фантазии да се сбъднат.

Защо сте тук, доктор Крос? Защо? Как, по дяволите, сте открили къде съм? Толкова ли сте добър?

Това е въпросът, който си задавам отново и отново, който отеква в главата ми.

Защо Алекс Крос е тук? Толкова ли е добър?

Сега ще ви приготвя една изненада. Ще подготвя специален план във ваша чест.

Гледам ви как се отдалечавате по коридора, внимавайте да не дрънчите с ключовете си. Докато ви наблюдавам, съставям нов план.

Сега и вие сте част от него.

Бъдете изключително внимателен, доктор Крос.

Много по-уязвим сте, отколкото мислите. Нямате и представа.

Знаете ли какво? Ще се приближа и ще ви докосна.

Пипнах те.

104.

— Болницата ми изглежда задънена улица, Бетси. Огледах всички — лекарите, сестрите, пациентите. Чудя се дали със Сампсън да продължим да ходим в „Хейзълууд“ след тази седмица. Може би Брайън Макдугъл ни прати за зелен хайвер. Може би Мислителя си играе с нас. Научихте ли нещо ново за Уолш и Дауд?

Тя поклати глава. Виждах болката и разочарованието в очите ѝ.

— Майкъл още го няма. Абсолютно нищо. Просто е изчезнал.

Седях в кабинета ѝ и двамата бяхме качили крака на бюрото ѝ. Пиехме леден чай от бутилки. Почивахме, споделяхме нещастията си. Бетси можеше да бъде добър слушател, когато искаше — или трябваше — да бъде.

— Каж ми какво си узнал досега — помоли ме. — Просто нека го изслушам. Искам да го премисля.

— Не успяхме да открием нищо, което да свързва някой пациент или човек от персонала на болницата с отвличането или предишните банкови обири. Никой от пациентите не изглежда способен да извърши подобни престъпления. Дори лекарите не са особено впечатляващи. Може би Маркузе е по-различен, но мисля, че е добър човек. Половин дузина от твоите агенти претърсиха всяко кътче на „Хейзълууд“. Нищо, Бетси. Ще прегледам отново папките през уикенда.

— Но мислиш, че сме го изпуснали?

— Пак старата песен — никакви заподозрени. Мислителя сякаш умее да изчезва от лицето на земята, когато си поиска.

Тя разтри очи с юмруци, после пак ме погледна.

— От Министерството на правосъдието много разчитат на историята на Брайън Макдугъл. Те ще продължат да търсят в „Хейзълууд“. После ще проверят и всяка друга болница за ветерани в страната. Това значи, че и аз ще продължа да търся. Но ти мислиш, че Макдугъл и приятелчетата му са объркали нещо?

— Може би са объркали, а е възможно и Мислителя да ги е надхитрил. А има вероятност и Макдугъл да си е измислил цялата

история. Той навярно ще получи това, което иска. Както казах, ще прегледам всичко още веднъж през уикенда.

Бетси се взираше в градския пейзаж.

— Значи смяташ да работиш през почивните дни? Срамота! По вида ти личи, че имаш нужда от отмора.

Отпих от чая си и я погледнах.

— Имаш нещо предвид ли?

Тя се засмя и изражението на лицето ѝ бе неустойимо закачливо. Подсвирна с гърлото на бутилката.

— Мисля, че е време, Алекс. И двамата имаме нужда от малко старомодно ЗАБАВЛЕНИЕ. Какво ще кажеш да мина да те взема към обяд в събота?

Поклатих глава, но се смеех.

— Това „да“ ли е? — попита тя.

— Да. Мисля, че имам нужда от малко старомодно ЗАБАВЛЕНИЕ. Сигурен съм.

105.

Едва дочаках събота следобед. Гледах да се занимавам с децата: ходихме да пазаруваме, после се отбихме в новия зоопарк в Саутийст. Не допусках Мислителя в ума си. Нито Уолш и Дауд, болницата за ветерани „Хейзълуд“, убийствата и насилието.

Бетси дойде да ме вземе точно в дванайсет със синия си сааб. Колата беше измита, може би и полирана, и изглеждаше лъскава и нова, а денят — многообещаващ.

Знаех, че Джени ни гледа от прозореца на стаята си, така че се обърнах и направих смешна физиономия, после помахах. Джени също ми махна, ухилена до уши. Двете с котката Роузи стояха там и наблюдаваха представлението ми.

Подадох се през страничния прозорец на сааба на Бетси. Тя беше с тънко кожено яке върху бяла копринена блуза. Наистина можеше да изглежда страхотно, когато пожелаеше, и предположих, че днес го бе поискала.

— Винаги си точно навреме. Прецизна. Също като Мислителя — пошегувах се.

— Откаченият Мислител — поправи ме тя. — Това би било страхотен край на историята, нали, Алекс? Аз съм той! Ти ме залавяш, защото съм допуснала една фатална грешка. Тази, че съм се влюбила в теб.

— Влюбила ли си се? — попитах и се наместих на седалката. — Старши агент Кавалиър?

Тя се засмя и ми показа красивата си усмивка. Изоставяше всички задръжки.

— Отказвам се от скъпоценния си уикенд, нали?

— Е, къде отиваме? — попитах.

— Ще видиш съвсем скоро. Имам план.

— Не съм изненадан.

Десет минути по-късно тя зави със сааба към хотел „Четири сезона“ на Пенсилвания авеню. Знамената над входа се развяваха от

вятъра. Във вътрешния двор имаше тухлен зид, покрит с бостънски бръшлян. Много красиво.

— Тук добре ли е? — попита тя и ме погледна. Погледът ѝ беше малко нервен и несигурен.

— Мисля, че да — отвърнах. — И е удобно. Идеален план.

— Защо да губим ценно време в пътуване? — каза Бетси и се усмихна неустойимо. Беше доста дръзка за агент от ФБР особено толкова умен агент с големи амбиции. Много харесвах стила ѝ: стремеше се към това, което желаше. Запитах се дали обикновено го постига.

Беше направила регистрацията предварително, така че направо ни заведоха в стаята ни на последния етаж на хотела. Вървах след нея през цялото време. *Гледах я как ходи.*

— Нуждаете ли се от още нещо? — попита младият, но учтив пиколо, когато ни въведе в апартамента.

Подадох му бакшиша.

— Благодаря, че ни доведе до стаята. Просто затвори вратата на излизане. Внимателно.

Той кимна.

— Румсървисът тук е страхотен между другото. Най-добрият във Вашингтон.

— Благодаря. Вратата — каза Бетси, махна с ръка и се усмихна. — Внимателно. Довиждане.

Бетси вече събличаше коженото си яке. След като вратата щракна, тя се озова в обятията ми. Целувахме се и се притискахме един към друг като в бавен, грациозен, неустоим танц. И двамата бяхме влюбени и това не беше лошо, мислех си. Добро старомодно забавление. Нали така бе обещала?

Чувствах Бетси като наелектризирана в ръцете си, но ми бе много хубаво. Тя бе изтъкана от контрасти. Беше дребна и лека, но атлетична и силна; беше умна и сериозна, но и забавна, насмешлива, дръзка. О, да, беше дяволски сексапилна!

Придвижихме се към леглото и се отпуснахме върху него. Не знам кой водеше и кой следваше. Нямаше значение. Надвесих се над нея.

Погледнах право в кафявите ѝ очи.

— Ти си доста сигурна в себе си. Направила си регистрацията предварително и всичко останало.

— Време беше — каза простичко тя.

Свалих меката ѝ бяла блуза и после късата черна пола. Нежно погалих копринено гладкото ѝ лице, сетне ръцете, краката, ходилата. Сигурно ни отне половин час да се съблечем.

— Имаш най-прекрасните пръсти — прошепна тя. — Не спирай. Моля те, не спирай!

— Няма. Харесва ми да те докосвам. Ти не спирай.

— О, боже, толкова е хубаво! *Алекс!* — изкрещя тя, напълно необичайно за нея.

Целувах я, където вече я бях докоснал с пръстите си. Беше толкова топла. Имаше омайващ парфюм, за който ми обясни, че се казва „Завинаги“ на Алфред Сунг. Целувах устните ѝ, не завинаги, но дълго, дълго време.

Потанцувахме още, прегръцахме се, целувахме се, галехме телата си. Имахме цялото време на света. Боже, как ми бе липсвало да съм с някоя жена по този начин!

— Сега. Моля те! — прошепна накрая един от двамата ни.

Определено беше време.

Влязох в Бетси бавно, много бавно. Не спирах. Бях отгоре, но не отпусках тежестта си върху нея. Движехме се заедно и всичко изглеждаше толкова лесно и естествено. Тя започна да тананика, не някоя конкретна песен, просто някакви сладки звуци, от които усетих, че душата ми вибрира като камертон.

— Харесва ми да съм с теб. Много. Повече, отколкото очаквах.

— И на мен. Казах ти, че ще е по-приятно, отколкото да преследваме Мислителя.

— Много по-приятно.

— *Сега! Моля те!*

107.

Двамата заспахме прегърнати в някакъв момент по-късно следобеда.

Събудих се пръв и видях, че вече е почти шест. Нямаше значение колко е часът. Нито дори кой ден е. Обадох се вкъщи и проверих как са всички. Бяха щастливи, че съм излязъл и че се забавлявам, както никога.

Така беше. Гледах Бетси как спи гола и само това ми стигаше да се чувствам доволен още дълго време. Хрумна ми да приготвя гореща вана за двама ни. Дали? Да. *Защо не?*

В банята открих буркан с яркосини перли за вана край нещата, които тя бе донесла. Пак ме изпреварваше, нали? Запитах се дали това ми харесва и реших, че отговорът е „да“.

Ваната бавно се пълнеше, когато чух гласа ѝ зад мен:

— О, браво! Исках да си вземем вана двамата.

Погледнах я — още беше гола.

— Мислила си за това предварително, а?

— Ами да. Доста често. Какво, смяташ, правя по време на тези безкрайни съвещания?

Няколко минути по-късно се намествахме във ваната заедно. Беше невероятно хубаво: идеалното средство срещу преумората, напряжението, отчаянието, които изпитвахме през последния месец.

— Толкова ми харесва с теб — прошепна Бетси, гледайки ме право в очите. — Не искам да излизам от тази вана, нито пък ти. Това е раят.

— Тук имат отличен румсървис. Най-добрият във Вашингтон — напомних ѝ. — Вероятно могат да дойдат направо до ваната, ако помолим учтиво.

— Хайде да проверим — предложи тя.

108.

Продължихме така — отпуснато, чудесно, свършено — цялата събота и в неделя сутринта. Единственият проблем бе, че времето летеше прекалено бързо.

Колкото по-дълго прекарвах с Бетси и колкото повече разговаряхме, толкова повече я харесвах, а ми се бе нравила и преди да дойдем в „Четири сезона“. Как да не я харесвам? Само веднъж в събота говорихме малко за Мислителя. Бетси попита дали според мен сме в опасност. Чудеше се дали той не ни преследва. И двамата не можехме да отговорим на този въпрос, но и двамата бяхме дошли с pistolетите си.

Към десет в неделя сутринта закусихме край басейна. Седяхме на шезлонгите върху пухкави бяло-сини хавлии. Четяхме „Уошингтън Поуст“ и „Ню Йорк Таймс“. От време на време привличахме по някой любопитен поглед, но „Четири сезона“ е изтънчена хотелска верига и хората, които отсядат в нея, особено във Вашингтон, са виждали всичко — и много, много повече. Пък и двамата с Бетси несъмнено изглеждахме доволни и щастливи заедно.

Трябваше да го предвидя. Не знам защо, но внезапно се сетих за човека, който бе организирал обирите, убийствата, отвлечането — Мислителя. Опитах да го прогоня от съзнанието си. Не успях. Жаждата да го заловя се беше върнала, работата ме чакаше.

Погледнах Бетси. Тя седеше със затворени очи и изглеждаше напълно отпусната. Тази сутрин беше лакирала ноктите си в яркочервено. Беше си сложила същия нюанс червило. Сега не приличаше на агент от ФБР. Беше сексапилна и красива и ми бе изключително приятно да бъда с нея.

Не исках да я тревожа. Беше заслужила малко почивка, лежеше така спокойно на шезлонга.

— Бетси?

Устните ѝ се разтеглиха в усмивка. Очите ѝ останаха затворени. Леко раздвижи тялото си, за да се намести по-удобно на шезлонга.

— Да. С удоволствие ще се върна в стаята с теб. Дори ще се откажа от приятното припичане на слънце. Можем да оставим хавлиите си на шезлонгите. Навярно ще са още тук, когато се върнем.

Усмихнах се, после леко разтрих гърба ѝ.

— Съжалявам, че го правя. Но може ли да поговорим за случая, Бетси? За него?

Тя отвори очи. Бяха присвити и съсредоточени. Просто за миг стана съвсем делова. Удивих се на трансформацията ѝ. Беше по-тежък случай и от мен.

— Какво за него? — попита. — Какво мислиш?

Приседнах на ръба на шезлонга ѝ.

— Прекарахме последните две седмици в ровене около „Метро Хартфорд“. После разпитвахме Макдугъл. През цялото това време пренебрегахме банките, които бе ударил преди това. Бетси, искам пак да прегледам старите папки. Дори досиетата на персонала на банките.

Изглеждаше озадачена.

— Добре. Става. Разбира се. Но ме обърка. Какво ти хрумна, Алекс? Какво трябва да търсим?

— Четирима служители бяха убити във „Фърст Юниън“. Нямаше причина или повод. През цялото време приемахме, че той ги е наказал за назидание. Но защо четирима? Не се връзва според мен.

Тя пак затвори очи. Виждах, че мисли на бързи обороти. Почти чувах как превключва скоростите.

— Планирал е отмъщение срещу една конкретна банка и същевременно е искал парите.

— Звучи типично за него, нали? Той е задълбочен и ефективен. Не пропуска възможност. Иска всичко.

Бетси пак отвори очи. Погледна ме напрегнато. Нацупи червените си устни.

— Но има едно нещо. Важно е.

Целунах я леко.

— Какво?

— Все още желая да се върнем в стаята. После може да прегледаме всички прашни, мухлясали папки на банката.

Засмях се:

— Струва ми се мъдър план. Особено първата част.

В три следобед вече бяхме в офиса на ФБР Бетси се беше обадила предварително и материалите, свързани с „Фърст Юниън“, ни чакаха в кабинета ѝ. Заровихме се в папките. Ровихме и ровихме. Поръчахме си сандвичи и чай с лед от закувалнята на ъгъла.

Два пъти.

— Защо, по дяволите, двамата с теб сме толкова амбицирани да го открием? — вдигна по едно време глава Бетси.

— Вероятно той е убил Уолш, а може би и Дауд. Той е болен ум, който е на свобода, и е ужасно опасен.

Тя кимна сериозно:

— Ние сме болни умове и виж докъде сме стигнали. Подай ми онази купчина, моля те. Боже, колко хубаво, спокойно и слънчево беше в „Четири сезона“!

Към единайсет ми попадна малка черно-бяла снимка. Бях се заровил в досиетата на персонала.

— Бетси? — повиках я.

— Ъхъ? — Тя се бе задълбочила в нейната купчина папки.

— Този човек е бил шеф на охраната в банката. Бетси, той е пациент на „Хейзълуд“. Познавам го. Говорих с него тази седмица. В болницата не знаят, че някога е работил във „Фърст Юниън“. *Той е нашият човек.* Трябва да е той. — Подадох ѝ снимката.

Бързо се уговорихме, че двамата със Сампсън ще се върнем в „Хейзълуд“ на следващата сутрин. Междувременно тя се опита да събере цялата информация за пациента на име Фредрик Щабо. Проклетият смотаняк Фредрик Щабо!

Беше възможно Щабо да няма връзка със случая, но не изглеждаше вероятно. Той бе работил като шеф на охраната във „Фърст Юниън“. Беше висок, с брада и пациент на „Хейзълуд“. Пасваше на описанието, дадено от Брайън Макдугъл. Психиатричният му профил включваше повтарящи се параноични фантазии, насочени срещу много от големите фигури в бизнеса, включително няколко от

петстотинте най-мощни компании в страната. Просто ми се бе сторил прекалено вглъбен и безпомощен, за да бъде Мислителя.

Най-убедителното доказателство бе, че в болничното му досие *не се споменаваше, че е работил във „Фърст Юниън“*. Предполагаше се, че изобщо не се е задържал на работа някъде след завръщането си от Виетнам. Разбира се, сега знаехме, че е лъгал през всичките тези години.

Според психиатричния му профил, Щабо имаше параноично разстройство на личността. Изпитваше дълбоко недоверие към хората, особено към бизнесмените, и вярваше, че те го експлоатират и мамят. Беше убеден, че ако се довери на някого, информацията ще бъде използвана срещу него. През продължилия му две години брак — 1970 и 1971 г. — Щабо бил патологично свръхчувствителен и ревнив в отношенията с жена си. Когато бракът се провалил, той тръгнал из страната. В крайна сметка се озовал в „Хейзълуд“, където потърсил помощ три години преди обирите и една година след като бил уволнен от „Фърст Юниън“. По време на честите си престои в „Хейзълуд“ винаги се държал хладно и резервирано. Изолирал се от всички в болницата — и от пациентите, и от персонала. Никога не се сприятелил с никого, но като цяло изглеждал безобиден за другите *и през повечето време имал разрешение да се разхожда в района на болницата и в града*.

След като отново прочетох профила му, ми направи впечатление, че работата на Щабо в банката е пасвала идеално на умственото му разстройство. Като много действени параноици, Щабо бе потърсил работа, в която да процедира с назидателен и морализаторски маниер, който да е социално приемлив. Като шеф на охраната на банката той се съсредоточил върху необходимостта да предотврати нападение от всекиго по всяко време. Защиатавайки банката, той несъзнателно е защитавал и самия себе си.

Иронията бе, че организирайки поредица успешни банкови обири, той бе доказал, поне символично, че нямаше как да се защити от атаките на другите. Може би това бе идеята му.

Недоверчивостта му правеше лечението в болницата трудно, ако не и невъзможно. Бе постъпвал в „Хейзълуд“ четири пъти през изминалите осемнайсет месеца. Дали болницата бе прикритие за другите му дейности? Дали бе избрал „Хейзълуд“ като скривалище?

И най-озадачаващото — защо още беше там?

В понеделник сутринта отново отидох на работа в „Хейзълуд“. Бях облечен в широка бяла риза и джинсов панталон, достатъчно широк, за да скрие кобура, закрепен на глезена ми. Един агент от ФБР на име Джак Уотърхаус бе прикрепен към персонала като помощник. Сампсън продължи да се прави на портиер, но сега работеше само на петия стаж.

Фредрик Щабо отново не направи нищо, с което да предизвика подозрение или да се разкрие по някакъв начин. В продължение на три последователни дни изобщо не бе излизал от отделението. Спеше в стаята си. От време на време работеше на един стар лаптоп „Епъл“.

Какво, по дяволите, правеше? Дали знаеше, че го наблюдаваме?

Късно в сряда, след края на смяната, се срещнах с Бетси в административната сграда на болницата. Тя беше със строг син костюм и сини обувки с токчета и пак изглеждаше съвсем делова. На моменти сякаш бе съвсем различен човек, заета и дистанцирана.

Очевидно бе не по-малко отчаяна от самия мен.

— Работил е по този план поне четири години, нали? Да предположим, че някъде е скрил петнайсетте милиона. Убил е доста хора, за да се сдобие с тях. А сега си седи в „Хейзълуд“? Не вярвам!

Казах ѝ какво мисля за Щабо:

— Той е изключително параноичен. Психопат. Възможно е дори да знае, че сме в болницата. Може би трябва да се изтеглим оттук. Да го наблюдаваме отвън. Доктор Киофи възобнови правото му да излиза в града. Щабо може да влиза и излиза от болницата, когато реши.

Докато говорех, Бетси нервно подръпваше реверите на сакото си. Страхувах се да не започне да скубе косата си.

— Но не ходи *никъде*! Той е петдесет годишен хахо. Абсолютен неудачник!

— Бетси, знам. От три дни го гледам как спи или си играе игри в Интернет.

Тя се засмя:

— Значи е извършил пет съвършени престъпления — поне за толкова знаем. А сега се е оттеглил на спокойствие във фермата си?

— Да. В шантавата ферма.

— Искаш ли да ти разкажа как мина денят ми? — попита тя.

Кимнах.

— Ами посетих „Фърст Юниън“ и говорих с всички, които са работили там, когато Щабо е бил в банката. Смятали са го за много всеотдаен в интерес на истината. Но бил маниак относно това, че трябва да се действа ефикасно и че нещата трябва да се правят *точно* навреме. Някои му се присмивали за това.

— Как са му се присмивали?

— Щабо е имал *прякор*, Алекс. Чуй това: прякорът му бил Мислителя! Името било *на майтап*. Трябвало е да бъде майтап с Щабо. А той е обърнал шегата на сериозно. Сега шегата е за наша сметка.

111.

На следващата сутрин стана най-странното нещо. Докато се разминавахме в коридора, Щабо се допря до мен. Успя да си придаде смутен вид и се извини, че му се „завил свят“, но бях почти сигурен, че го направи нарочно. Защо? Защо, по дяволите, му беше това?

Около час по-късно го видях да излиза от отделението. Бях сигурен, че знае, че го наблюдавам. Веднага щом излезе, аз се втурнах към вратата.

— Къде отива Щабо? — попитах помощника, който току-що го бе пуснал.

— На физиотерапия. Навън. Разписа се. Щабо има разрешение да излиза в града. Може да ходи, където поиска.

Беше вегетирал в отделението толкова дълго, че ме бе издебнал в момент, когато не бях нащрек.

— Кажи на главната сестра, че се налага да изляза.

— Сам ѝ кажи. — Помощникът се намръщи и опита да ми препречи пътя.

Бутнах го настрани.

— *Кажи и!* Важно е.

Излязох от отделението и взех разнебитения и своенравно работещ асансьор до първия етаж. Фредрик Щабо мразеше физкултурния салон, така че не бе вероятно да е отишъл на физиотерапия. Спомних си, че бях чел за отношението му към упражненията в бележките на сестрата, която се грижеше за него. Къде отиваше тогава?

Бързо излязох и го видях да пресича двора между болничните сгради. *Висок и с брада* — като физическото описание, което бяхме получили от Брайън Макдугъл.

Когато Щабо подмина физкултурния салон, не се изненадах.

Той беше на ход!

Продължи да върви, а аз го следвах. Изглеждаше някак нервен и напрегнат. Накрая обърна глава в моята посока и аз рязко свърнах от алеята. Не мисля, че ме видя. Дали?

Щабо продължи направо и излезе през портала на болницата. Улицата отпред бе с натоварено движение. Той пое на юг. Сякаш нямаше никакви грижи. Това ли бе Мислителя?

Скочи в такси на две пресечки от болницата. Пред „Холидей Ин“ имаше три паркирани таксита.

Бързо изтичах до едното, качих се и казах на шофьора да следва таксито на Щабо.

Шофьорът беше индиец.

— Къде отиваме, господине? — попита той.

— Нямам представа — отвърнах. Показах му детективската си значка.

Мъжът поклати глава, после изплака в дланите си:

— О, братко! Този мой лош късмет. Като във филмите — *следвай онова такси.*

Щабо слезе от таксито на Роуд Айланд авеню в Нортийст. Аз — също. Той повървя известно време, зяпаше витрините. Поне така изглеждаше. Сега имаше по-спокоен вид. Нервните му тикове бяха намалели, откакто напусна района на болницата. Вероятно се беше преструвал, че ги има.

Накрая влезе в ниска порутена кафява сграда, също на Роуд Айланд авеню. На приземния етаж имаше китайска пералня — *А. Лий*.

Какво правеше там? Дали не се измъкваше през задната врата? После видях, че на втория етаж светна лампа. Щабо мина край нея няколко пъти. Той беше. *Висок и с брада*.

Съзнанието ми беше претоварено от различните възможности. *Никой в „Хейзълуд“ не знаеше за апартамента на Щабо във Вашингтон*. За него също не се споменавахе в записките на сестрите.

Смяташе се, че Щабо е скитник. *Безнадежден, безобиден, бездомник*. Това бе илюзията, която бе създал. Най-последно бях научил една негова тайна. Какво означаваше тя?

Останах долу на улицата. Не предусещах никаква конкретна опасност. Поне още не.

Чаках на улицата доста дълго. Той остана в сградата почти два часа. Повече не го видях на прозореца. Какво правеше там? Времето лети, когато стоиш нащрек.

После светлината в апартамента изгасна.

Гледах сградата с нарастващо напрежение. Щабо не се появи навън. Разтревожих се. Къде беше?

Цели пет минути след като светлината на втория етаж изгасна, Щабо се появи на входа. Нервните му тикове като че ли се бяха възобновили. Може би бяха истински.

Той постоянно потриваше очите си, после брадичката си. Въртеше се неспокойно и често подръпваше ризата от гърдите си. Прокара пръсти през гъстата си черна коса три или четири пъти.

Този, когото виждах, ли беше Мислителя? Изглеждаше почти невъзможно. Но ако не беше той, къде се озовавахме ние?

Щабо продължаваше да оглежда нервно улицата, но аз стоях скрит в сенките на друга сграда. Бях сигурен, че не ме вижда. От какво се страхуваше?

Тръгна. Наблюдавах го как измина обратно същия път по Роуд Айланд авеню. После махна на едно такси.

Не го проследих. Исках, но предпочитах да направя друго. Едно предчувствие, което трябваше да проверя. Бързо пресяхох улицата и влязох в сградата, където Щабо бе прекарал следобеда.

Трябваше да открия какво бе правил там вътре. Крайно време беше да си призная — той ме побъркваше. Предаваше ми нервните си тикове.

113.

Използвах една малка, но много полезна кука за ключалки и влязох в апартамента на Щабо за нула време. Не беше законно, но никой нямаше да разбере, че съм бил там.

Смятах бързо да огледам апартамента и веднага да се измъкна. Съмнявах се да е оставил някакви доказателства, свързващи го с отвличането или с банковите обири. Но трябваше да видя апартамента му. Необходимо бе да науча за Щабо повече, отколкото лекарите и сестрите от „Хейзълуд“ бяха отразили в докладите си. Трябваше да разбере Мислителя.

Той притежаваше колекция от наострени ловджийски ножове, събираше и стари оръжия: пушки от Гражданската война, немски лугери, американски колтове. Имаше сувенири от Виетнам: церемониален меч и военен флаг на батальон *K10 NVA* от Северновиетнамската армия. Но най-много в апартамента бяха книгите и списанията: „Злото, което хората причиняват“, „Престъпление и наказание“, „Вестник за оръжията“, „Научна Америка“.

Засега нямаше големи изненади. Освен тази, че той изобщо имаше апартамент.

— Щабо, ти ли си Мислителя? — попитах на глас. — Ти ли си Мислителя? Каква, по дяволите, е твоята игра?

Бързо претърсих дневната, малката спалня, после клаустрофобичната дупка, която очевидно използваше като кабинет.

Щабо, тук ли си замислил всичко?

На бюрото лежеше недовършено, написано на ръка писмо. Изглежда, беше работил по него неотдавна. Зачетох го.

*Г-н Артър Лий
Пералня „А. Лий“*

Това е предупреждение и ако бях на ваше място, щях да го приема много сериозно.

Преди три седмици оставих дрехи за химическо чистене при вас. Преди да оставя дрехи за чистене, винаги прилагам списък на всички дрехи в торбата и кратко описание на всяка дреха.

Пазя си копие от всеки, списък.
Списъкът е подреден и полезен.

Писмото продължаваше с това, че някакви дрехи на Щабо липсвали. Той беше говорил с някого в пералнята и му бяха обещали веднага да потърсят и изпратят дрехите му. Не беше ги получил.

Слизам право в пералнята ви. Срецам се с ВАС. Възмутен съм, а ВИЕ имате наглостта да се изправите и да ми кажете, че дрехите ми ги няма. А после дойде и последната обида. Казвате ми, че вероятно моят портиер ги е откраднал.

Аз нямам никакъв портиер! Живея в една и съща сграда с вас!

Смятайте се предупреден.

Фредрик Щабо

Какво, по дяволите, беше това? Запитах се, когато дочетох странното, откачено, привидно несвързано писмо.

Поклатих глава. Дали пералнята на А. Лий бе следващата му цел? Нима планираше нещо срещу Лий? *Мислителя?*

Претърсих чекмеджетата на малкия бюфет и намерих още писма, писани до други компании: „Ситибанк“, „Чейс“, „Фърст Юниън“, „Ексън“, „Кодак“, „Бел Атлантик“ — купища писма.

Седнах и ги прегледах набързо. Всички бяха заплашителни или обидни послания. Шантава работа. Това бе Фредрик Щабо, какъвто го описвах в болничния му картон. Параноичен, сърдит на целия свят, вечно навъсен петдесет и една годишен мъж, уволнен от всяка работа, която бе започвал.

Обърквах се още повече, вместо да си изясня нещо за него. Прокарах пръсти по горния край на една висока кантонерка. И там

имаше книжа. Издърпах ги и ги разгледах.

Бяха схеми на ограбените банки.

И план на хотел „Ринесънс Мейфлауър“!

— Боже, това е той — промълвих. Но какво търсеха чертежите тук?

Не помня точно какво стана в следващия момент. Може би някакво примигване на светлина или движение в стаята, което долових с периферното си зрение.

Загърбих бюрото на Щабо. Очите ми се отвориха широко от изненада, после от абсолютен шок. Сърцето ми прескочи.

Срещу мен вървеше мъж, стиснал ловджийски нож в ръката си. Беше с маска на президента Клинтън. И крещеше името ми!

— Крос!

Протегнах ръце и опитах да спра ръката, която замахваше към мен. Ножът бе ловен, почти същият като наредените в другата стая. Вкопчих се в силната ръка. Ако това бе Щабо, той бе много по-як, отколкото изглеждаше в болницата.

— Какво правиш? — крещеше той. — Как смееш? Как смееш да докосваш личните ми вещи? — Звучеше като напълно превъртял. — Тези писма са *лични!*

Повдигнах рязко десния си крак и блъснах ръката с ножа. Острието се заби на няколко сантиметра в дървеното бюро. Маскираният мъж изрева и изпсува.

Ами сега? Не можех да рискувам да се наведа, за да извадя пистолета от кобура на глезена си. Маскираният лесно издърпа ножа. Замахна и описа смъртоносен полукръг във въздуха. Размина се с няколко сантиметра. Острието изсвистя край слепоочието ми.

— Ти ще умреш, Крос! — изкрещя той.

Забелязах стъклена бейзболна топка на бюрото му. Това бе единственото нещо наоколо, което приличаше на оръжие. Грабнах я. Хвърлих я странично към него!

Чух хрущящ звук, когато преспапието се заби в скулата му. Мъжът изрева дивашки, разярено, като ранено животно. После залитна назад. Но не падна.

Бързо се наведох и извадих глока си. Той се закачи за миг, но после се озова в ръката ми.

Мъжът отново ме атакуваше с големия нож.

— Спри! — извиках. — Ще те застрелям.

Той продължи да се приближава. Крещеше нещо неразбираемо. Пак замахна с ножа. Този път ме поряза по дясната китка. Болката ме жегна, беше много силна.

Стрелях. Куршумът го улучи в горната част на гърдите. *Но не го спря!* Мъжът се изви настрани, после се изправи и пак се хвърли срещу мен с крясъци:

— Майната ти, Крос. Ти си *нищо*!

Беше твърде близо, за да го избегна, а не исках да стрелям пак и да го убия, освен ако нямах друг избор. Блъснах го силно с глава в гърдите. Прицелих се в мястото, където бе ранен.

Той изпищя — ужасяващ пронизителен вопъл. После изпусна ножа.

Обхванах здраво тялото му. Краката ме боляха. Бутах го през стаята, докато не се блъснахме в стената. Цялата сграда се разтреса.

От съседния апартамент някой затропа по стената и започна да протестира заради шума.

— *Извикайте полиция!* — креснах аз. — *Позвънете на 911.*

Бях го притиснал към пода и той стенеше пронизително. Продължаваше да се бори и бие. Ударих го силно в челюстта и той най-последно спря. После свалих гумената маска.

Беше Щабо.

— Ти си Мислителя — промълвих аз. — Наистина си ти.

— Не съм направил нищо — изръмжа той. Сетне отново започна да се бори с мен. — Ти влезе в дома ми. Глупак такъв! Всички сте глупаци! Чуй ме, тъпанар такъв. Чуй ме! *Залови не когото трябва.*

Беше лудница и това явно подходдаше идеално на драматичното залавяне. Екип от криминолози и специалисти от ФБР пристигна в апартамента на Фредрик Щабо за по-малко от час. Познавах двама от тях — Грег Уочик и Джак Хийни, бях работил с тях при предишни случаи. Те бяха най-добрите във ФБР и започнаха професионално да обработват терена.

Стоях и гледах методичното претърсване. Специалистите търсеха фалшиви стени, хлабави дъски на пода, всяко място, където Щабо би могъл да скрие доказателства или евентуално петнайсетте милиона долара.

Бетси Кавалиър пристигна в апартамента малко след тях. Зарадвах се да я видя. След като почистиха и превързаха раната на гърдите на Щабо, двамата с Бетси се опитахме да го разпитаме. Той отказа да говори с нас. Нито дума. Изглеждаше по-луд от всякога, ту маниакален, ту тих и вгълбен. Правеше това, с което бе известен в „Хейзълууд“: наплю ме няколко пъти. Щабо плю, докато устата му не пресъхна, после обвини ръце около себе си и млъкна.

Затвори очи. Не ни поглеждаше, не реагираше по никакъв начин. Накрая го откараха в усмирителна риза.

— Къде са парите? — попита Бетси, докато гледахме как Щабо напуска сградата.

— Само той знае и определено няма да ни каже. Никога, никога не съм се чувствал по-объркан в някое разследване.

Следващият ден бе дъждовен, потискащ, ужасен петък. С Бетси отидохме в Центъра за задържане, където беше Фредрик Щабо.

Десетки репортери бяха наобиколили сградата. Ние не им казахме нито дума, докато си пробивахме път към входа. Скрихме се под един голям черен чадър, а проливният дъжд ни бе достатъчно извинение.

— Жалки, проклети лешояди — прошепна Бетси. — Има три сигурни неща в този живот: смъртта, данъците и медиите, които няма да разберат правилно какво се случва. Ще видиш.

— Един да го напише погрешно и така си остава — съгласих се аз.

Срещнахме се с Щабо в малка безлична стая до коридора с килиите. Той вече не бе в усмирителна риза, но изглеждаше неадекватен. Служебният му адвокат присъстваше. Беше жена и се казваше Линда Коул. Тя май харесваше клиента си не повече от самите нас.

Изненадах се, че Щабо не си е наел някой известен адвокат, но всъщност всичко, което той правеше, ме изненадваше. *Той не мислеше като другите хора.* В това бе силата му, нали? Това харесваше той у себе си и може би то го бе довело дотук.

Няколко минути Щабо изобщо не ни погледна. С Бетси го бомбардирахме с въпроси, но той мълчеше упорито. Бяха увеличили дозата му „Халдол“ и се запитах дали на това се дължи вялостта му. Много се съмнявах. Усещах, че пак се преструва.

— Безнадеждно е — каза Бетси, след като висяхме там един час. Беше права. Нямаше смисъл да продължаваме да стоим при Щабо този ден.

Станахме да си ходим, Линда Коул — също. Тя бе дребна — също като Бетси — и много привлекателна. Не беше казала повече от десетина думи през изминалия час. Нямаше нужда тя да говори, щом клиентът ѝ мълчеше. Внезапно Щабо отмести взор от точката на масата, в която се взираше през последните двацет минути.

Погледна ме право в очите и най-сетне каза:

— *Залови не когото трябва.*

После Фредрик Щабо се ухили като най-побъркания човек, когото бях срещал в живота си. А съм срещал много побъркани.

Бетси Кавалиър и аз се върнахме в „Хейзълуд“, при планините от работа, които ни очакваха там. Сампсън ни посрещна. До десет и половина вечерта бяхме прегледали всичко, което успяхме да намерим в болницата. Бяхме успели да идентифицираме деветнайсет човека от персонала, които бяха общували с Щабо. Краткият списък включваше шестима терапевти, които го бяха лекували.

С Бетси закачихме снимките им на едната стена. После аз закрачих напред-назад, гледах ги и се надявах на внезапно прозрение. Къде, по дяволите, бяха парите? Как бе успял Щабо на практика да контролира обирите и убийствата?

Пак седнах. Бетси пиеше шеста или седма диетична кола. Аз бях изпил също толкова чаши кафе. Междувременно бяхме се върнали на загадката с предполагаемото самоубийство на Джеймс Уолш и внезапното изчезване на Майкъл Дауд. Щабо бе отказал да отговаря на въпроси за двамата агенти. Защо му е било да ги убива? Какъв бе истинският му план?

Дяволите да го вземат!

— Възможно ли е Щабо да стои зад всичко това, Алекс? Наистина ли е толкова умен? Толкова зъл? Толкова откачен?

Изправих се от бюрото, на което работех.

— Вече не знам. Стана късно. Изтощен съм, Бетси. Тръгвам си. И утре е ден.

Лампите на тавана светеха ослепително и очите ме боляха от тях. Бетси ме погледна със зачервени и блуждаещи очи. Искях да я прегърна, но десетина агенти още работеха в залата. Копнеех да я притисна в обятията си, да поговорим за каквото и да е, само не за случая.

— Лека нощ — казах накрая. — Иди да поспиш.

— Лека нощ, Алекс. *Липсваш ми* — изговори беззвучно.

— Пази се — промълвих. — Пази се, като се прибиращ.

— Винаги се пазя. Ти се пази.

Успях да се добера до вкъщи и веднага си легнах. Работех твърде много от дълго време. Може би наистина трябваше да напусна тази работа. Строполих се върху възглавницата. Към два и дваисет се събудих. В съня си бях разговарял с Фредрик Щабо. После бях говорил и с още някого от разследването. О, боже!

Беше лош, лош момент да се събудя. Обикновено не помня сънищата си — което навярно означава, че ги потискам, — но се събудих с един ясен и много смущаващ образ от последните минути.

Банковият крадец Тони Брофи ми беше описвал срещата си с Мислителя; той седял зад ярки лампи и се виждал само силуетът му. Фигурата, която Брофи бе описал, не пасваше на Щабо. Ни най-малко. Той бе споменал голям гърбав нос и големи уши. Няколко пъти беше споменал ушите. *Големи уши, като отворени врати на кола.* Щабо имаше малки уши и правилен нос.

Но се сетих за един друг човек! Божичко! Скочих от леглото. Погледах през прозореца, докато избистря мислите си. После се обадох на Бетси.

Тя вдигна на второто позвъняване. Гласът ѝ бе мек, приглушен.

— Алекс е. Извинявай, че те будя. Мисля, че знам кой е Мислителя.

— Това някакъв лош сън ли е? — измърмори тя.

— Определено — казах ѝ. — Това е най-ужасният ни кошмар.

Имаше двама Мислители. Отначало ми се стори налудничаво, но постепенно ставах все по-сигурен, че това е отговорът на много от нещата, които ме объркваха в разследването.

Щабо бе единият Мислител, но той бе получил прякора на майтап, защото бил прекалено старателен, прекалено прецизен. Имаше и друг. Втори Мислител. С този човек не се шегуваха; той не пишеше заплашителни писма от стаята си в болницата за ветерани.

Отне ми няколко минути да убедя Бетси, че вероятно съм прав. После се обадохме на Кайл Крейг. Бяхме двама срещу един, докато не го склонихме да ни разреши да действаме — в съвсем нова и неочаквана посока.

В единайсет сутринта с Бетси излетяхме със самолет от базата „Болинг“. Допреди няколко седмици не бях стъпвал на това летище, а напоследък излитах от него по-често, отколкото от вашингтонското.

Малко след един кацнахме в Палм Бийч, Южна Флорида. Беше трийсет градуса и ужасно влажно. Не обърнах внимание на жегата. Бях развълнуван, въодушевен от възможността да разреши загадката. Посрещнаха ни няколко агенти от ФБР, но Бетси ръководеше операцията — дори и във Флорида. Местните агенти й се подчиняваха.

След като излязохме от малкото, но удобно летище, поехме по магистралата на север. Петнайсетина километра по-нататък завихме на изток към океана и Сингър Айланд. Слънцето приличаше на топка лимонов сладолед, който се топеше в яркосиньото небе.

По време на полета имах време да обмисля теорията си, че съществуват двама Мислители. Колкото повече разсъждавах, толкова по-сигурен бях, че най-после сме на прав път. Един ярък образ постоянно изникваше в съзнанието ми.

Беше снимка на терапевта д-р Бърнард Франсис. Фотографията бе закрепена към личното досие на Франсис, който бе работил в „Хейзълуд“. Други две негови снимки висяха на стените в кабинета на д-р Киофи. Бях ги видял, когато разговарях с него. Бърнард Франсис

бе висок, започнал да оплешивява, с широко чело и гърбав нос. Освен това имаше големи щръкнали уши. *Като отворени врати на кола.*

Франсис бе лекувал Фредрик Щабо в продължение на девет седмици през '96-а и после в продължение на пет месеца миналата година. В края на годината той се бе преместил във Флорида, уж да работи в някаква болница за ветерани в Северен Уест Палм. Щом установихме връзката с Франсис, изникнаха още няколко подробности. Според записките в картоната, д-р Франсис бе придружавал Щабо на разходки извън болницата поне три пъти. Това не беше необичайно само по себе си, но при дадените обстоятелства бе доста интригуващо.

Докато летяхме към Флорида, препрочетох и бележките на самия д-р Франсис за Щабо от '96-а и после от миналата година.

Една от много пронизателните ранни бележки поставяше въпроса:

Дали пациентът наистина е прекарал последните двайсет години в скитане из страната и не е работил за дълго никъде? Някак не ми звучи реално. Подозирам, че пациентът има много активен въображаем живот, който не разкрива пред нас. Какво всъщност е предизвикало постъпването му в „Хейзълууд“ тази година?

С Бетси знаехме отговора на този въпрос и подозирахме, че Франсис също го бе научил. През февруари '96 г. Фредрик Щабо е уволнен от работата си като шеф на охраната на „Фърст Юниън“. По това време става поредица обири на клонове на „Фърст Юниън“ във Вирджиния и Мериленд, която остава неразкрита. Щабо се укорява за пропуските в сигурността и банката повтаря същото обвинение. Накрая го уволняват.

Скоро след това той получава нервна криза и постъпва по свое желание в „Хейзълууд“, където започват мисловните му игри и забавления.

Поставихме постоянен наблюдателен пост пред сградата на Сингър Айланд, където живееше д-р Франсис. Той обитаваше просторен мезонет с четири спални и тераса на покрива, точно до океана. Изглеждаше не по джоба на обикновен терапевт в болница за ветерани. Разбира се, д-р Франсис не се смяташе за обикновен терапевт.

Заподозреният прекарваше вечерта в компанията на блондинка, която изглеждаше на половината от годините му. Трябва да отбележа, че бе слаб и в добра форма за четирийсет и петте си години. Жената бе ослепителна красавица с миниатюрен черен бански и черни чехли с висок ток. Постоянно наместваше бюста си в горнището на банския и отмяташе дългата си коса от очите.

— Много впечатляващо — намръщи се Бетси. — Май смята, че си е намерила страхотно гадже.

Бетси, двама агенти и аз бяхме в един микробус додж на паркинга пред сградата. Паркингът бе почти пълен, така че микробусът не се набиваше на очи. Имаше перископ, който ни позволяваше да гледаме как Франсис и гостенката му печеха пържоли на верандата. Агентите вече бяха идентифицирали жената като танцьорка в един скъп ресторант с полуголи сервитьорки. Тя бе неколkokратно арестувана за проституция във Форт Лодърдейл. Казваше се Бианка Маси и беше на дваисет и три години.

Гледахме как добрият доктор постоянно прегръща и гали блондинката, докато приготвя вечерята. По едно време двамата се усамотиха вътре за около десет минути. После отново се появиха и докато се хранеха, се докосваха с крака под масата. Допиха втора бутилка вино, сетне пак изчезнаха в апартамента.

— Какво можем да видим вътре? — попита Бетси единия от агентите. — Трябва ми видимост.

— Нашият човек на покрива наблюдава вътрешността на мезонета през южните прозорци — отговори й агентът. — Типичен лъскав ергенски апартамент. Скъпи мебели, много техника. Уредба,

уреди за фитнес. Докторът има черен лабрадор, който сигурно използва, за да се запознава с гаджета по плажа.

— Не мисля, че с тази се е запознал така — вметнах аз. — По-скоро я е ангажирал за цялата вечер.

— Той и младата дама в момента са интимно ангажирани. Черният лабрадор явно е научил доктора на някои неща. Наблюдателят ни казва, че ушите и носът му са много по-големи от една друга част от анатомията му.

Това предизвика смеха на цялата ни група. А и отслаби напрежението. Малко се страхувахме за момичето, но бяхме достатъчно близо, за да нахлуем вътре бързо, ако се наложеше.

Наблюдателят на покрива продължи да ни информира:

— Ох, докторът май страда от преждевременна еякулация. Но младата дама сякаш не се сърди. Ооо, целуна го по темето, горкото сладурче.

— Получаваш това, за което си си платил — подметна Бетси.

Накрая блондинката си тръгна и страстният филм свърши за тази вечер. Доктор Франсис постоя на верандата, пиеше бренди и гледаше лунната пътека.

— Ех, това е живот — въздъхна Бетси. — Луната над Маями и цялата тази красота.

Към полунощ звънна мобилният телефон на Франсис. Чухме обаждането в микробуса. Разговорът определено привлече вниманието ни. С Бетси си разменихме погледи.

Гласът, който се обаждаше, звучеше нервно:

— Бърни, претърсват навсякъде. Сега проверяват персонала. Те...

Франсис го прекъсна:

— Късно е. Ще ти се обадя сутринта. *Аз ще ти се обадя.* Не ми звъни тук. Вече съм ти го казвал. Моля те, не го прави повече!

Лекарят затвори сърдито. Допи брендито си.

Бетси ме сръга. Усмиваше се за пръв път, откакто наблюдавахме Франсис.

— Алекс, позна ли гласа, който се обади? — попита тя.

Несъмнено.

— Очарователната и талантлива Катлийн Макгигън. Сестра Макгигън е замесена. Всичко си идва на мястото, нали?

Беше много лесно да презираш д-р Бърнард Франсис. Той бе отрепка, от най-лошите представители на човешкия род, убиец, който обичаше да гледа как жертвите му страдат. Това правеше нощното наблюдение по-лесно, почти поносимо. Както и идеята, че Франсис е Мислителя и че съвсем скоро ще го притиснем до розовата мазилка на стените в тежкарския му мезонет.

Катлийн Макгигън повече не позвъни на Франсис тази нощ. Той също не ѝ се обади. Към един часа влезе вътре и си легна, като преди това включи алармената система.

— Лека нощ, копеле — каза Бетси, когато лампите в апартамента изгаснаха.

— Знаем къде живее. Знаем, че той го е направил, макар че не сме сигурни точно как. Но да, не можем да го арестуваме? — възропта единият агент.

— Търпение, търпение — успокоих го аз. — Току-що пристигнахме. Ще го пипнем. Просто искаме още малко да го понаблюдаваме. Този път трябва да сме абсолютно сигурни. И трябва да открием къде са парите, които е откраднал.

Към два с Бетси най-после си тръгнахме от наблюдателния пост в микробуса. Потеглихме с един седан на Бюрото. Тя пое извън Сингър Айланд. Останалите бяха отседнали в „Холидей Ин“ в Уест Палм. Ние се отправихме на север по магистралата.

— Съгласен ли си? — попита тя, когато стъпихме на междущатската магистрала. Изглеждаше по-уязвима, отколкото бях свикнал да я виждам. — „Хаят Риджънси“ е няколко отклонения по на север.

— Харесва ми да съм с теб, Бетси. Още от първия път, когато се срещнахме.

— Да, Алекс. Усещам го. Но не е достатъчно, така ли?

Погледнах я. Харесвах я още повече, когато беше малко неуверена в себе си.

— Искаш да бъда честен и откровен в два и петнайсет през нощта? — пошегувах се.

— Абсолютно, категорично.

— Знам, че звучи малко откачено, но...

Тя се усмихна:

— Мога да се оправям с откачените.

— Не знам точно какво става с живота ми в момента. Сякаш се нося по течението. Това не е типично за мен. Може би е за хубаво.

— Още се опитваш да преодолееш раздялата с Кристин — каза тя. — Мисля, че така е правилно. Държиш се смело.

— Или глупаво — усмихнах се аз.

— Вероятно по малко и от двете. Но това е правилната посока. Привидно си спокоен и ясен — по един хубав начин. Но всъщност си и сложен — по хубав начин. Сигурно си мислиш, че можеш да кажеш същото за мен.

— Не точно. В действителност си мисля какъв късметлия съм, че те срещнах.

— Няма нужда това да се превръща в нещо специално, Алекс. За мен вече е такова. — Очите ѝ бяха толкова красиви, така искрящи. — Все пак ще дойдеш при мен тази вечер, нали? В скромната ми стая в „Хаят“?

— С удоволствие, желая го повече от всичко.

Когато паркирахме пред хотела, Бетси се наведе към мен и ме целуна. Привлякох я към гърдите си и я притиснах силно. Останахме така няколко минути.

— Ще ми липсваш ужасно — прошепна тя.

Остатъкът от нощта отлетя и смятам, че и двамата бяхме нещастни от идването на сутринта. Продължавах да мисля за казаното от Бетси: *че ще ѝ липсвам*. Върнахме се в микробуса на ФБР в девет сутринта. Вътре вече миришеше неприятно. В ъгъла имаше две кофи със сух лед, който се изпаряваше и правеше претъпканото пространство що-годе поносимо за живот.

— Какво става, господа? — попита Бетси агентите. — Пропуснах ли нещо интересно? Нашият човек размърда ли се вече?

Казаха ни, че Франсис е станал и че още не се е обаждал на Катлийн Макгигън. Беше ми хрумнала една идея и я споделих с останалите. Бетси хареса предложението ми. Обадохме се на Кайл Крейг и го открихме в дома му. На него също му допадна идеята.

Агенти в Арлингтън, Вирджиния, арестуваха сестра Макгигън малко след десет сутринта. Тя бе подложена на разпит и отрече да знае нещо за връзка между д-р Бърнард Франсис и Фредрик Щабо. Освен това отхвърли своето участие в схемата. Каза, че обвиненията срещу нея са абсурдни. Не се била обаждала на Франсис предната нощ и нямала нищо против да проверим разпечатката с телефонните ѝ разговори.

Междувременно други агенти претърсваха къщата и двора на Макгигън. Към обяд откриха един от диамантите, получени като откуп от „Метро Хартфорд“. Медицинската сестра се паникьоса и промени показанията си. Разкри на ФБР, че знае за д-р Франсис. Фредрик Щабо, обирите и отвличането.

— Да, да, да, да! — извика Бетси Кавалиър и подскочи в микробуса, когато чу тази новина. Удари главата си в покрива. — Ох, заболя ме! Няма значение. Пипнахме го! Доктор Франсис е в ръцете ни.

Малко след два следобед Бетси и аз прекосихме грижливо окосената морава и изкачихме тухлените стълби към сградата на лекаря. Сърцето ми биеше лудо. Това беше. Трябваше да бъде. Взехме асансьора до петия етаж, до мезонета, до леговището на Мислителя.

— Заслужихме си правото да направим това — казах ѝ.

— Нямам търпение да видя лицето му — рече Бетси, когато натисна звънеца. — Студенокръвно нищожество. *Звън-звън*. познай кой е на вратата? Това ти е за Уолш и Дауд.

— И за момченцето на Бучиери, и за другите убити. — Д-р Франсис отвори вратата. Беше с бронзов тен, носеше долнище на анцуг и тениска, краката му бяха боси. Не изглеждаше като студенокръвно, безсърдечно чудовище. Често се получава така.

Бетси му каза кои сме. После му обясни, че сме част от екипа, разследващ отвличането в „Метро Хартфорд“ и обирите на няколко банки край Вашингтон.

За миг Франсис ни погледна объркано.

— Не разбирам. Защо сте дошли? Не съм бил във Вашингтон почти от година. Не знам как мога да ви помогна за разследването на обирите. Сигурни ли сте, че не сте сбъркали адреса?

Аз се намесих:

— Може ли да влезем, доктор Франсис? Не сме сбъркали адреса. Повярвайте ми. Искаме да поговорим с вас за един ваш бивш пациент — Фредрик Щабо.

Франсис успя да си придаде още по-объркан вид. Добре играеше ролята си, но това не ме изненада.

— Фредрик Щабо? Шегувате се, нали?

— Не се шегуваме — каза Бетси натъртено.

Докторът се ядоса. Лицето и вратът му почервеняха.

— Ще бъда в кабинета си в болницата в Усет Палм в понеделник. Болницата се намира на Блу Херън. Там можем да поговорим за бившите ми пациенти. Фредрик Щабо? Боже господи! Това беше приблизително преди година. Какво е направил? Заради заплашителните му писма до големите компании ли е всичко? Вие сте невероятни. Моля ви, сега напуснете дома ми!

Доктор Франсис опита да затръшне вратата в лицето ми. Аз му попречих с ръка. Сърцето ми продължаваше да бие до пръсване. Беше толкова хубаво: бяхме го пипнали.

— Това не може да чака до понеделник, доктор Франсис — обясних му аз. — Изобщо не може да чака.

Той въздъхна, но продължи да изглежда невероятно раздражен.

— Ами добре. Тъкмо си правех кафе. Влезте, щом се налага.

— Налага се — казах на Мислителя.

— Защо, по дяволите, сте тук? — попита д-р Франсис, докато го следвахме през остъклената лоджия, разкриваща изглед към вълните на Атлантика няколко етажа по-долу. Гледката бе великолепна, струваше поне две убийства. Следобедното слънце хвърляше безброй искрящи отблясъци, които танцуваха върху водната повърхност. Животът бе много добър към д-р Бърнард Франсис.

— Фредрик Щабо е измислил целия план, нали? — попитах аз колкото да разчупя леда. — Той е съставил сложен план за отмъщение срещу банките. Разполагал е с цялата информация, бил е достатъчно вманиачен, имал е връзки. Нали така е станало?

— За какво говорите, по дяволите? — Франсис ни изгледа така, сякаш двамата с Бетси бяхме от душевноболните му пациенти.

Не обърнах внимание на погледа, нито на снизхождението в гласа му.

— Чули сте за този план по време на някой терапевтичен сеанс с Щабо. Били сте впечатлен от подробностите, от точността. Той бил обмислил всичко. Освен това сте открили, че той не се е скитал всичките тези години след войната. Разбрали сте, че е работил във „Фърст Юниън“. Каква изненада! Бил е шеф на охраната. Той наистина е познавал банките и как може човек да ги ограби. Той е бил луд, но не по начина, по който сте мислели.

Франсис включи кафемашината.

— Даже няма да удостоя тези измислици с отговор. Бих ви предложил кафе, но вече ме ядосахте. Наистина ми писна от вас. Моля ви да свършите по-бързо с глупостите си и да си вървите.

— Не искам кафе — казах аз. — Искам теб, Франсис. Ти си убил всички тези хора без никакво угризение. Убил си Уолш и Дауд. Ти си лудият гений. Мислителя. Ти, а не Фредрик Щабо.

— Единственият луд тук сте вие. И двамата сте ненормални — заяви д-р Франсис. — Аз съм уважаван лекар, имам медали от армията.

После се усмихна — сякаш не можа да се сдържи — и изражението на лицето му ми разкри всичко: *Мога да направя всичко, което поискам. Ти си нищожество за мен. Правя каквото си искам.* Бях виждал това ужасно изражение и преди. Познавах го добре. Гари Сонежи, Казанова, г-н Смит, Невестулката. Франсис също бе психопат. Беше не по-малко луд от всички други убийци, които бях залавял. Може би бе прекарал твърде дълго време, работейки недооценен в болницата за ветерани. Но причините несъмнено бяха много по-дълбоки.

— Един от хората, които си интервюирал за банковите обири, те е запомнил. Той те описа като висок, с широко чело, гърбав нос и големи уши. Фредрик Щабо не изглежда така.

Франсис се извърна от кафемашината и се засмя дрезгаво и неприятно:

— О, това е много убедително доказателство, господин детектив. Бих искал да чуя как го представяте пред областния прокурор във Вашингтон. Обзалагам се, че здравата ще се посмее.

Усмихнах му се в отговор.

— Вече говорихме с областния прокурор. Тя не се засмя. Между другото Катлийн Макгигън също ни разказа доста неща. Тъй като ти не й се обади, както й обеща, решихме ние да я посетим. Арестуваме те за обир, отвличане и убийство. Доктор Франсис, виждам, че вече не се смееш.

Усетих, че мислите му препускат далече от нашия разговор.

— Забелязвате и че не се втурвам да се обадя на адвоката си.

— Би трябвало — казах му. — Има и още нещо, което трябва да знаеш. Тази сутрин Щабо най-последно проговори. Той си е водел дневник за твоите сеанси с него. Правил си е записки. Написал е за интереса ти към плановете му. Знаеш колко методичен може да бъде Фредрик. Колко подробен. Каза, че на сеансите си му задавал повече въпроси за обирите, отколкото за самия него. Споделил е с теб плановете си за всичко.

— Искаме парите, петнайсетте милиона долара — каза Бетси на Франсис. — Ако възстановите парите, нещата ще се улеснят за вас. Това е най-доброто предложение, което ще получите.

Презрението на Франсис се разгаряше.

— Да предположим за момент, че аз съм този Мислител, за когото говорите. Не мислите ли, че бих си подготвил гениален план за бягство? Не можете просто да нахлуете тук и да ме хванете. Мислителя не би позволил да бъде заловен от двама жалки полицаи като вас.

Най-после бе мой ред да се усмихна.

— Не знам дали е така, Франсис. Може би ние, жалките полицаи, сме те изненадали. Мисля, че сега трябва да се оправяш сам. Или Щабо ти е осигурил и план за бягство? Не ми се вярва.

— Всъщност ми осигури — каза Франсис. Гласът му бе поне една октава по-нисък от обичайното. — Винаги съществуваше нищожната възможност да ме заловите. Да бъда изправен пред перспективата да прекарам живота си в затвора. Това е абсолютно неприемливо, не схващате ли? Няма да се случи. Трябва да го разберете.

— В действителност ще се случи — също така категорично каза Бетси. В същото време аз вече посягах към пистолета си.

Изведнъж Франсис се втурна и разби стъклената врата, която водеше към терасата на покрива. Знаех, че няма начин да се измъкне оттам. *Какво правеше?*

— Франсис, не! — извиках.

С Бетси едновременно извадихме пистолетите си, но не стреляхме. Нямаше причина да го убиваме. Връхлетяхме през вратата и го последвахме по обветрената дървена тераса.

Когато стигна до далечния ѝ край на покрива, Франсис направи нещо, което никога не бих предположил, дори и след сто живота, прекарани в полицията.

Той се хвърли от покрива, който бе на пет етажа над улицата. Бърнард Франсис полетя надолу с главата. Със сигурност щеше да си счупи врата. Нямаше как да остане жив.

— Не мога да повярвам — изпищя Бетси, когато стигна до ръба на покрива и погледна надолу.

Аз също не повярвах на очите си. Франсис бе скочил в блестящия басейн пет етажа по-долу. Показа се на повърхността и бързо заплува към далечния край на басейна.

Нямах избор и не се поколебах. И аз скочих от покрива.

Бетси изостана само с една крачка.

И двамата викахме, докато летяхме към басейна.

Ударих водната повърхност първо с гърба си и бях жестоко наказан за това. Тялото ми сякаш се разби. Имах чувството, че всичките ми вътрешности набързо се пренаредиха.

Потънах към дъното, ударих се доста силно в него, но после се отблъснах към повърхността и заплувах възможно най-бързо към далечния край. Опитвах се да проясня главата си, да фокусирам погледа си, да мисля светкавично как да спра бягството на Мислителя.

Изскочих от басейна и видях Франсис да тича през дворовете на съседните сгради. Хвърляше водни пръски като патица.

С Бетси побягнахме след него. Обувките ни жвакаха и пръскаха вода. Нищо не ни интересуваше, освен да го хванем.

Докторът набираше скорост, аз — също. Предполагах, че на някой от съседните паркинги го чака кола — или може би дори лодка на близкия кей.

Въпреки усилията си, почти не скъсявах дистанцията помежду ни. Франсис бягаше бос, но това сякаш не го забавяше.

Той погледна през рамо и ни видя. После обърна глава напред и съзря нещо, което промени напълно положението му.

На паркинга пред него стояха трима агенти от ФБР. Бяха с извадени пистолети и го държах на мушка. И тримата му извикаха да спре.

Докторът замръзна на място. Погледна пак към нас, сетне се обърна към тримата агенти. Бръкна в джоба на панталона си.

— Франсис, недей! — извиках аз и се втурнах към него.

Но той не извади оръжие. В ръката си държеше малко шишенце. И изля съдържанието му в устата си.

Доктор Франсис внезапно се хвана за гърлото. Очите му изскочиха, двойно по-големи от нормалното. Падна на колене и ги израни на паважа.

— Той се отрови — промълви Бетси дрезгаво. — *Боже господи, Алекс!*

В прилив на сила Франсис се изправи отново. Гледахме с ужас как се лута диво из паркинга, размахва ръце, танцувайки някакъв странен танц с почти вкочанен гръбнак. От устата му излизаше пяна. Накрая се просна по лице върху един сребрист мерцедес. По капака на колата протече кръв.

Той изкрещя, опита да ни каже нещо, но от устата му излезе само измъчено гъргорене. Носът му кървеше обилно. Мъжът се виеше и гърчеше, а ние не можехме да направим нищо, за да му помогнем.

Още агенти прииждаха на паркинга. Също и обитатели на околните сгради и зяпачи. Никой не можеше да направи нищо за Франсис. Той бе убивал хора, бе отровил няколко човека. Бе убил двама агенти на ФБР. Сега го гледахме как умира и беше ужасяващо. Траеше твърде дълго.

Той се строполи тежко на земята. Спазмите и гърчовете забележимо отслабнаха. Мъчителни гъргорещи звуци излизаха от гърлото му.

Коленичих до него.

— Къде е агент Дауд? Къде е Майкъл Дауд? — настоявах аз. — За бога, кажи ни!

Франсис ме погледна и каза последните думи, които бих искал да чуя:

— Заловихте не когото трябва.

После умря.

ЕПИЛОГ
ИСТИНСКИЯТ ПРЕСТЪПНИК

123.

Минаха три седмици и животът ми най-после започваше да се завръща към нормалния си ход. Но не минаваше нито ден, без да мисля дали да не напусна полицията. Не знаех дали бе от умората от последния случай или натрупване от всички случаи, но изпитвах основните симптоми на пренастищане от работата си.

По-голямата част от петнайсетте милиона долара от дела на Франсис не бе намерена и това побъркваше всички във ФБР. Цялото време на Бетси бе ангажирано с търсенето на парите. Тя пак работеше и през уикендите и почти не я виждах. Всъщност тя го бе казала още във Флорида. *Ужасно ще ми липсваш.*

Тази вечер Нана беше виновна — поне аз я винях за това. Ето ни нас — Сампсън и аз, — заклещени в старинната и одухотворена Първа баптистка църква на Четвърта улица, близо до дома ми.

Навсякъде край нас мъже и жени ридяха. Свещеникът и жена му обясняваха на всички, че е най-добре човек да излива емоциите си: да се освободи от всичко — от гнева, страха, отровата. И всички в църквата правеха точно това. Всички, освен Сампсън и мен си изплакваха очите.

— Нана ни е голяма длъжница, задето ни погоди този номер — прошепна ми Джон.

Усмяхнах се на думите му и на това, че откакто стана на десет години, та до ден-днешен, той така и не можа да разбере тази жена.

— Не и в мислите си. Тя не разсъждава така. Все още сме длъжници на Нана за всички пъти, когато ни е спасявала задниците, докато бяхме деца.

— Е, там точките са в нейна полза, готин. Но това тук изтрива голяма част от старите дългове.

— Все едно проповядваш на хора — казах му.

— Не, хорът е зает да вие — засмя се той. — Тази вечер определено ще намокрят по три кърпи.

С Джон бяхме притиснати между две жени, които ридяха и крещяха молитви, „амин“ и сърдечни молби. Събитието се наричаше

„Сестро, прости ми“ — специална църковна служба, която набираше популярност във Вашингтон. Мъжете идваха в църквите да отдадат дължимото на жените за всички физически и емоционални страдания, които те са понесли, и за болката, която са им причинили през живота си.

— Много мило, че сте дошли — заяви изведнъж жената до мен толкова гръмогласно, че надвика воплите и риданията наоколо. Прегърна ме през раменете. — Ти си добър човек, Алекс. Един от малцината.

Жената стисна рамото ми още по-силно. Всъщност бе доста симпатична. Казваше се Тери Рашад. Беше малко над трийсетгодишна, привлекателна, горда и обикновено весела. Бях я срещал из квартала.

— Сестро, прости ми — чух да казва Сампсън на жената до него.

— Е, определено имаш нужда от прошка — отговори му Лейс Макрей. — Но благодаря. Не си чак толкова лош, колкото си мислех.

Джон ме сръга и прошепна с плътния си глас:

— Всъщност е доста емоционално, като почувствах атмосферата. Може би Нана бе права, като ни накара да дойдем.

— Тя си знае работата. Нана винаги е права — казах аз. — Тя е нещо като осемдесет годишна Опра.

— Как я караш, готин? — попита накрая Джон, когато песните, писъците и риданията достигнаха върха си.

Замислих се за момент.

— Кристин ми липсва. Но сме щастливи, че Алекс е с нас. Нана казва, че това ще удължи живота ѝ с няколко години. Той озарява цялата къща — от сутрин до вечер. Мисли, че всички сме негови играчки.

Кристин бе заминала за Сиатъл в края на юни. Поне ми беше казала къде ще ходи. Бях отишъл в Мичълвил да се сбoguвам с нея. Новата ѝ кола вече бе натоварена. Всичко бе готово. Накрая Кристин ме прегърна и заплака.

— Може би някой ден — прошепна тя.

Може би някой ден.

Но сега тя бе далеч от Вашингтон, а аз бях тук, в кварталната баптистка църква. Предположих, че Нана се опитна да ме събере с някоя жена. Всъщност това бе много смешно предположение и най-после се разсмях.

— Не ти ли е жал за сестрите, Алекс? — попита Джон. Започваше да му омръзва. Погледнах го, после огледах църквата.

— Разбира се. Тук има много добри хора и всеки прави каквото може. Просто искат да се чувстват обичани от време на време.

— Няма лошо — каза Сампсън и стисна силно рамото ми.

— Да. Няма лошо. Правим каквото можем.

Няколко вечери по-късно си бях вкъщи и свирех на пианото на верандата към единайсет и половина. Къщата бе притихнала, спокойна и уютна, каквато е понякога. Току-що се бях отбил горе да проверя как е Алекс и го намерих да спи като ангел в креватчето си. Свирех Гершуин, една от любимите ми мелодии — „Рапсодия в синьо“.

Мислех за семейството си, за старата ни къща на Пета улица и колко обичах да съм тук, независимо от всичко, което не ми допадаше в квартала. Главата ми започваше да се прояснява. Може би всичките онези писъци и рев в баптистката църква ми бяха помогнали. Или пък Гершуин.

Телефонът иззвъня и аз бързо изтичах в кухнята да го вдигна, преди да е събудил всички, особено малкия Алекс, или Ей Джей, както му викаха Джени и Деймън напоследък.

Беше Кайл Крейг.

Той почти никога не се обаждаше вкъщи, особено толкова късно. Нали така бе започнало всичко в случая с Мислителя — с появата на Крейг.

— Кайл? Защо ми звъниш вкъщи? Какво не е наред? Не мога да се заема с нов случай.

— Лоша работа, Алекс. Дори не знам как да ти го кажа — промълви с най-тихия и кротък глас. — По дяволите, Алекс... Бетси Кавалиър е мъртва. В момента съм в дома ѝ. Трябва да дойдеш. Просто ела.

Затворих телефона минута или две по-късно. Явно го бях направил, защото слушалката бе на мястото си. Краката и ръцете ми бяха омекнали. Хапех бузата си отвътре и усетих вкуса на кръв. Главата ми щеше да се пръсне. Кайл не ми беше обяснил нищо, само каза да отида в къщата на Бетси. Някой бе влязъл и я беше убил. Кой? Боже! Защо?

Обличах си някакви дрехи, за да тръгна, когато телефонът иззвъня повторно. Грабнах слушалката. Сигурно още някой искаше да ми съобщи лошата новина. Навярно Сампсън или пък Рахим Пауъл.

Чух един глас. Той смрази всичко у мен.

— Просто исках да ви поздравя. Свършихте чудесна работа. Хванахте и наказахте всички дребни риби, както очаквах. Всъщност те бяха там за тази цел.

— Кой се обажда? — попитах. Но всъщност знаех кой е.

— Знаете кой се обажда, доктор детектив Крос. Вие сте достатъчно умен. Знаехте, че залавянето на добрия доктор Франсис е твърде удобно. Също и на приятелите ми, детективите от Ню Йорк — господин Брайън Макдугъл и екипа му. И, разбира се, остава въпросът с липсващите пари. Аз съм този, когото наричате Мислителя. Това е име, което ми харесва. Подхожда ми. Наистина съм *толкова* добър. Лека нощ засега. До скоро. А... И приятно прекарване в дома на Бетси Кавалиър. *Аз определено си прекарах добре там.*

125.

Обадих се на Сампсън и го помолих да дойде и да остане при Нана и децата. После поех към Уудбридж, Вирджиния, към къщата на Бетси. През цялото време карах в аварийното платно с над сто и шейсет.

Никога не бях ходил там, но не се затрудних да намеря къщата. Улицата беше задръстена от коли. Предположих, че са на ФБР. Имаше и линейка. Чувах воя на още сирени, които се приближаваха.

Поех си дълбоко дъх, преди да вляза. Изведнъж ми се зави свят. Кайл бе тук, ръководеше Отряда за тежки престъпления, който тъкмо започваше да събира веществените доказателства. Поклатих глава: съмнявах се да намерят нещо тук. Не бяха открили нищо при другите убийства, в които бе замесен Мислителя.

Няколко агенти от ФБР плачеха. И аз бях плакал в колата, докато пътувах насам, но сега трябваше да мисля трезво и съсредоточено, доколкото бе възможно. Това бе единственият ми шанс да видя къщата на Бетси така, както я бе видял убиецът, така, както я бе оставил той.

Приличаше на влизане с взлом. В момента специалистите от ФБР заснемаха с видеокамера всичко. Не можех да не забележа вещите на Бетси, нейния стил, дома ѝ. На хладилника бе закачена корицата на Нюзуик с Бранди Частейн — капитанката на спечелилия световното женско първенство по футбол отбор на Америка, и заглавието „Момичетата господстват!“.

Къщата изглеждаше почти стогодишна и бе пълна с вещи. Картини на Андрю Уайът, снимки на есенни пейзажи край някакво великолепно езеро. На масичката в коридора забелязах известие, напомнящо на Бетси, че трябва да се яви на задължителната проверка на стрелковите умения в стрелбището на ФБР.

Накрая направих най-трудното, невъзможното. Изминах дългия коридор, който тръгваше от дъното на дневната. Спалнята беше в края му. Очевидно бе, че е била убита вътре. Криминолозите се бяха струпали в нея. На сцената на местопрестъплението. Тук се бе случило.

Още не бях говорил с Кайл, не исках да го безпокоя, нито да го отделям от екипа, който правеше огледа. Може би този път щяхме да извадим късмет. А може би не.

После видях Бетси и рухнах. Ръката ми подскочи към лицето, сякаш действаше по своя воля. Краката ми се подкосиха. Цялото ми тяло се разтrese.

Чувах как проклетият му глас отеква в главата ми:

А... И приятно прекарване в дома на Бетси Кавалиър. Аз определено си прекарах добре там.

Беше свалил нощницата ѝ. Не зърнах никъде в спалнята дрехите ѝ. Тялото ѝ бе плувнало в кръв. Този път бе използвал нож — беше я наказал. Накъдето и да погледнех, имаше кръв, но най-много между краката ѝ. Красивите ѝ кафяви очи сезираха право в мен, но не виждаха нищо, вече никога нямаше да виждат.

Съдебният лекар се обърна и ме забеляза. Познавах го — Мерил Снайдър. Бяхме работили успешно заедно, но не бяхме се сблъскали с нищо подобно.

— Може би е била изнасилена — прошепна той. — Във всички случаи е използвал ножа. Вероятно е изрязвал доказателствата. Кой знае, Алекс. Това е отвратително. Имаш ли представа кой може да е?

— Да — казах тихо. — Искам да го убия заради това и ще го направя.

126.

Убиецът беше точно там, в апартамента на Бетси Кавалиър. Чувстваше тъгата и омразата — техните — и се опияняваше от тях. Това бе най-върховната тръпка за него, велик, велик момент в живота му.

Да бъде тук — заедно с полицията и ФБР.

Да е сред тях, да бърбри, да слуша как го проклинат, как ронят сълзи за загубената си колежка, да подушва страха им. Бяха бесни — заради него.

Но бяха безпомощни да направят каквото и да било.

Той беше в техния лагер. Той контролираше положението.

Дори посети отново Бетси Кавалиър, която смяташе, че някой ден ще се издигне до върха на Бюрото.

Каква невероятна арогантност от нейна страна.

Тя наистина ли мислеше, че е от най-добрите, от най-големите умове във ФБР? Разбира се. Всички напоследък я смятаха за много умна.

Е, сега не изглеждаше толкова умна, гола и покрита със собствената си кръв, насилена по всеки начин, който бе успял да измисли.

Видя Алекс Крос да излиза от спалнята. Най-после изглеждаше съкрушен. Съкрушен, но и самоуверен, и разгневен.

Увери се, че физиономията му е подходящата за случая, после тръгна право към Крос.

Това беше моментът.

— Много съжалявам за Бетси — каза Кайл Крейг, *Мислителя*. — Много съжалявам, Алекс.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.